

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 11^{ον}
ΑΡΙΘ. 569

3
ΕΛΚΑ,,
Δ. ΜΠΟΥΡΗ Η ΣΥΝΕΝΟΧΟΣ

Εβδομαί

Σκέψις για σκέψεις

Υπάρχουν πράγματα λοιπόν, που δέν τὰ ξεστομίζουμε
κι' όταν τ' αποφασίζουμε
εἶνε κανὼν παληὸς
πάντα «νά τὰ γυρίζουμε»
καί νά τὰ λέμ' ἄλλοιῶς!

Λές: «Ἀχ! Μαντάμ σᾶς ἀγαπῶ! Δέ φταίω γῶ...» Ὁ "Ερως!
Καί ἄλλες τέτοιες, χίλιες δυό, κουβέντες τοῦ ἀέρος,
ἐνῶ γιά νᾶσαι συνεπής
ἀπλῶς θά ἔπρεπε νά πῆς:

— Ποῦ θά σᾶς δῶ, κυρία μου... κάπως ἰδιαιτέρως;

Λές ἀξαφνα στοῦ φίλου σου: — Ἔχεις ἕνα τσιγάρο;
Ἐγώ δέν παίρνω. Τῶκοψα. Μά ἕνα θά τὸ πάρω!

Ἐνῶ γιά νᾶσαι συνεπής
ἀπλῶς θά ἔπρεπε νά πῆς:

— Δέν τῶκοψα, μωρὲ παιδί. Καπνίζω σά φουγάρο,
μά ἔτσι ποῦμαι ἄφελος, ποῦ ναῦρω νά φουμάρω;

Λές γιά μιὰ νόστιμη πολὺ καί φῖνα δεσποινίδα,
ποῦ ἀκριβὰ μπιζοῦ φορεῖ
πῶς «εἶνε κάπως ζωηρή»,
κι' ἅμα τῆς κάνεις λίγο φλέρτ, σ' ἀφήνει... μιὰ ἐλπίδα!

Ἐνῶ γιά νᾶσαι συνεπής
πάλι θά ἔπρεπε νά πῆς:

— Τὴν ξέρω, βρέ, τὴ σουρλουλου. Ἔχει ἐραστὰς ἀράδα!
(Καί τ' εἶν' αὐτὰ τὰ «ζωηρή»; Πέστηνε παξιμάδα!).

Νά μὴ σᾶς τὰ πολυλογᾶ

— μιὰ κι' ἔχει χάρη τὸ γοργό —

Ὑπάρχουν ὄντως πράγματα, ποῦ δέν τὰ ξεστομίζουμε
κι' όταν τ' αποφασίζουμε
εἶνε κανὼν παληὸς
πάντα «νά τὰ γυρίζουμε»
καί νά τὰ λέμ' ἄλλοιῶς.
Πολὺ κακὴ συνήθεια.

Ἐνῶ θά ἔπρεπε ἀπλῶς, νά λέμε τὴν ἀλήθεια.

Αὐτὸ λοιπόν, σκεφθῆτε το ἀπόψε στοῦ κρεββάτι σας.
(Μά μὴν τὸ ἐφαρμόσετε. Θά βγάλετε τὸ μάτι σας!)

Ἐβ—δομαδιαῖος

ΤΕΤΑΡΤΗ

24

Αὐγούστου 1938

ΣΤΟ
ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ΕΝΑ
ΜΟΥΣΕΙΟ
ΤΡΟΜΟΥ
ΣΤΑΣ
ΑΘΗΝΑΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τζορτζία

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΡΙΘ. 35282

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ

Δέν μπορεί παρά να έχετε με-
τάσχη και σείς καθ' ολονήπο-
τε τρόπον και πρόσχημα στις
έκδηλώσεις αυτές του θαυμα-
σμού, που συναντώνται συχνότατα
στις αττικές πλαζ.

Και θα έψιθυρίσατε :
—Μπράβο σώμα ! Σωστή 'Αφρο-
δίτη !

Και θα μιλήσατε δυνατώτερα :
—Μά ο Φειδίας σ' έγένησε, έρε
παιδί μου ;

Και θα εξεφράσθητε ακόμη θορυ-
βωδέστερον :

—'Αχ! Κάκηκα! Μά γυναίκα είσαι
σύ η ούρι του Παραδείσου ;

Είνε, όμως, φυσικό, να υπέστητε
και μεταπτώσεις, αντικρύζοντας την
αντίθετη, προς την άνωτέρω, θηλυκή
παράταξη.

Και θα ψιθυρίσατε τότε :
—Μά τί αγελάδα είν' αυτή, άδερ-
φέ !

Και θα μιλήσατε δυνατώτερα :
—Δέν κάθεται σπίτι σου, κυρά
μου ; 'Αντε κάτσε να μη σε βλέπου-
με...

Και θα εξεφράσθητε ακόμη θορυ-
βωδέστερον :

—'Αντε από δω, ρε φάλαινα! 'Αι,
κολύμπα στόν Ειρηνικό!...

'Αποτελούν μέρος του «κουλέρ-
λοκάλ» των αττικών πλαζ αυτά τα
σχήματα, Διαφόρων ειδών και ποιο-
τητων γυναικείες σιλουέττες θα έμ-
φανίζονται, υποθέτω, σε όλες τις
παραθαλάσσιες ή παραποτάμιες άμ-
μουδιές του κόσμου. Πολύ αμφιβά-
λω, όμως, αν η κριτική του πράγ-
ματος γίνεται τόσο άμεσα και με
τέτοιον θόρυβο.

Για να πούμε, όμως, και του...
στραβού — σχήμα λόγου, δηλαδή,
άποτελεί εκείνο το «στραβού» — το
δίκηρο, δέν φταίνει μόνο οι σχολιά-
ζοντες τις διάφορες σιλουέττες, άλ-
λά κι' εκείνες που τις έχουν. Θέλετε
μιάν ελαφροτάτη ανάλυση αυτής τη
εθύνης ; 'Ελάτε να την κάνουμε
μαζί.

Θά κατεβούμε μαζί στο Φάληρο ή,
έν προτιμήτε στη Γλυφάδα, και θα
στησουμε εκεί ένα αρκετά ενδιαφέ-
ρον καρταούλι. Συμφωνείτε ; 'Ωραία.

Προσέξτε τώρα γύρω σας, αγα-
πητέ. Νά, μιά ωραία υπαρχή. Σας
συνεκίνησε ; Μά δέν είνε ώρα ακό-
μη, αγαπητέ μου. Δέν... είδατε τί-
ποτα ακόμη. Περιμένετε λίγο και
θα έχετε όλο τον καιρό να συγκινη-
θήτε.

Νά, κυττάξτε τώρα. Είνε ή υπαρχή
που είδαμε πρό' όλίγου. Πώς ;

Δέν φοράει τίποτα ; Μά, όχι, φίλε
μου. Φαίνεται πως δέν βλέπετε κα-
λά. Για προσέξτε περισσότερο. Δια-
κρίνετε στο σώμα της δυό λεπτές
μώβ γραμμές ;

—'Ωραία. Λοιπόν ;
—Δέν έχει, λοιπόν. Αυτές οι γραμ-
μές δέν είνε γραμμές !

—'Αλλά ;
—Μαγιώ !

Και είνε όντως μαγιώ. Διότι, α-
γαπητέ μου, δέν υπάρχει τίποτα εις
τόν κόσμον αυτόν που να όρίζει τί
διαστάσεις πρέπει να έχη ένα μα-
γιώ, διά να λέγεται... μαγιώ! Μ' έν-
νοήσατε ; 'Όπως τὰ Συντάγματα ό-
λου του κόσμου «επαφίενται την τή-
ρησιν των εις τόν πατριωτισμόν των
πολιτών», έτσι και ή αντίληψις περί
της έπαρκείας του μαγιώ «επαφί-
εται εις τόν... φιλότιμο των θηλυκών
ή και άρσενικών ακόμη κατόχων
των». Δέν λέτε τίποτα, αγαπητέ ;

—Τί να πώ ;
—Τότε να σας πώ εγώ κάτι νόστι-
μο που χαρακτηρίζει αρκετά την
έπικρατούσαν, ως προς τὸ μαγιώ,
πραγματικότητα. Προχθές μου διη-
γήθηκαν ότι κατέβηκε στα μπάνια
ένα καθώς πρέπει ζευγαράκι. 'Ωραι-
οτάτη εκείνη. Συμπαθέστατος εκεί-
νος. Μπήκαν στις καμπίνες τους να
ξεντυθούν, αλλά ξαφνικά 'Εκείνη
βγήκε και δήλωσε με ύφος άπογνώ-
σεως σ' 'Εκείνον, ότι είχε ξεχάσει
την πουντιέρα της στο σπίτι. «Και
δὲ με νοιάζει, τίποτα — πρόσθεσε —

αλλά μέσα στην πουντιέρα είχα
και τὸ... μαγιώ μου!» Αυτά είπε 'Ε-
κείνη σ' 'Εκείνον. Πώς σας φαίνεται
τὸ πράγμα ; Μά πέντε κάτι επίτε-
λους !

—Βοήθεια !

—Πώς ;

—Βοήθεια !

—Μά τί πάθατε ;

—Για δέστε εκεί, κύριε! Τι πράγ-
μα είν' αυτό, για όνομα του Θεού ;

Συγκρατηθήτε, φίλε μου. Θά σας
έξηγησώ. Δέν είνε πράγμα, δυστυ-
χώς, αυτό που βλέπετε. Είνε... γυ-
ναίκα. 'Ε, βέβαια είνε φοβερό τὸ
θεαμά της, αλλά δέν δικαιολογεί
και τόσο τρομάρα !

—Μά αυτή είνε θηρίο !

—Δέν έχετε άδικο. Μάλιστα, αν ή-
θελε κανείς να την χαρακτηρίσει πε-
ρισσότερο λαμβάνοντας υπ' όψιν τὰ
παχύτατα κάλλη που έκθέτει, θά
μπορούσε κάλλιστα να την ονομάση
«θηρίο της». α π ο κ α λ υ ψ ε ς !

—'Ιών... άποκαλύψων, μάλλον..
—'Όπως νομίζετε...

Μη νομίζετε, όμως, φίλε μου, ότι
βλέποντας τις δυό αυτές αντίθετες
είδες τὸ πᾶν. 'Η ελληνική πλαζ
σας επιφυλάσσει ένα σωρό εκπλή-
ξεις ακόμη σε χρώματα, σε μεγέθη,
σε ύψη, σε μήκη. Και να δήτε που
θα σας κάνουν όλα αυτά έντύπωση.
Γιατί ; 'Ιδού, γιατί :

'Η κυρία εκείνη των 130 κιλών δέν
θά ήταν, βέβαια, σωστό να στερηθή
την άπόλαυση ενός θαλασσίμου μπά-
νιου. Και θα μπορούσε, μάλιστα, να
πάρη τὸ μπάνιο της αυτό, έντελώς
άνενόχλητη, αν δέν είχε την άτυχή
έμπνευση να φορέση εκείνο τὸ κα-
τακόκκινο μαγιώ με τις κίτρινες
βοῦλες, που σε αναγκάζει να την
κυτάξεις, να την προσέξεις θέλον-
τας και μη και, συνεπώς, να... άγα-
νακτήσης !..

Κυττάξτε, τώρα, εκείνη τη μι-
κρούλα με τὸ κεραμιδι μαγιώ. Δέν
είνε όφθαλμοφανές πόσο την άδικεί
αυτό τὸ χρώμα ; Γιατί τὸ διάλεξε ;
'Ελα, ντέ ! Μά νομίζω, φίλε μου,
πως ή κακοδαίμονία του ώραιού, ά-
πό την όποιαν μαστίζονται, κατά τὸ
πλείστον, οι ελληνικές πλαζ, όφεί-
λεται, κυρίως, στην έλλειψη γού-
στου. 'Αντι να υπογραμμίζεται ή ο-
μορφιά και να άτονή με κάθε τρό-
πο ή άσχήμια, συμβαίνει στερεοτύ-
πως τὸ αντίθετο.

Είνε, λοιπόν, έπόμενο, έπειτα άπ'
τις ακρότητες αυτές να γίνεται στις
πλαζ τόσο ριζική και θορυβώδης δι-
άκρισις μεταξύ ωραιού και άσχή-
μου. Δέν συμφωνείτε τώρα κι' εσείς,
αγαπητέ :

ΠΑΡΑΘΑΛΑΣΣΙΟΣ

Τὸ θηρίον της 'Αποκαλύψεως.

Η ΔΥΝΕΝΟΧΟΣ

ΕΝΑ ΔΥΝΑΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. Δ. ΜΠΟΓΡΗ

— 'Αδελφή θα σε βοηθήσω
σ' ό,τι μπορώ, ακόμα και να
βρῆς τὸν έραστή σου.

ΠΕΡΙΜΕΝΕ την Νιόκα, την ά-
γαπημένη της αδελφούλα, να
θῇ από τὸ Λουτράκι, όπως της
τηλεγράφησε σήμερα τὸ πρωί. Είχε
δυό χρόνια να την δῇ, από τότε που
την παντρεύανε με τὸν Περίλη, τὸν
πλούσιο βιομήχανο τὸ Βόλου, που
την αγάπησε μόλις την είδε κάποιο
άποκρητικό βράδυ σ' ένα γορὸ του
«'Ακροπόλ» και που την γύρεψε την
άλλη μέρα σε γάμο. Βέβαια δέν ή-
ταν ή τύχη που άναιρεύτηκε για την
Νιόκα. 'Ηθελε έναν άλλο γαμπρό.
νέο, πλούσιο, ώμορφο γι' αυτό τὸ μο-
σχοναθρεμμένο κορίτσι της οικογε-
νείας της και ο Περίλης ήτανε κα-
τὰ 25 χρόνια μεγαλύτερός της. 'Αλ-
λά τί σημασία έχουνε τὰ χρόνια και

λόγι της, τότε θα κυττήση τὸ κουδοῦνι
της έξώπορτας για να κατέβη τις
σκάλες και να σφιξη στην αγκαλιά
της την αδελφούλα που είχε δυό ο-
λάκερα χρόνια να την δῇ.

Τέλος κτύπησε τὸ κουδοῦνι και ή
Νιόκα ντυμένη με φαρδιά ταξιδιω-
τικά ρούχα έπεσε σε λίγο στην άγ-
καλιά της Σμαράγδας. Σφιχτοαγκα-
λιασθήκανε, ανταλλάξανε αμέτρητα
φιλά και έτσι, αγκαλιασμένες, άνα-
βήκανε ως τὸ σαλόνι. 'Υστερα άργί-
σανε να μιλήσουν για χίλια δυό οικο-
γενειακά ζητήματα, για την υγεία
τους, για τὰ παιδιά της Σμαράγδας,

για τις δουλειές των άνδρων των. 'Η
Σμαράγδα της είπε ότι ο Κατράκης
πρόκειται να προσχθῇ σε διευθυντή
β' τάξεως. 'Η Νιόκα πάλι ότι ο Πε-
ρίλης σκοπεύει να έπεκτείνη την βιο-
μηχανία του και γι' αυτόν μάλιστα
τόν σκοπό πρόκειται να φύγη ένα
μήνα στην Γερμανία, αλλά δέν θα
τόν ακολουθήσει στο ταξίδι του.

— Μά γιατί δέν πᾶς μαζί του ; την
έρώτησε έκπληκτη εκείνη.
—Είμαι κουρασμένη, καυμένη Σμα-
ράγδα! της απήντησε. Κι' έπειτα σε
επεθύμησα. Θέλω να ζήσω λιγάκι
κοντά σου, να θυμηθῶ τις μέρες που
είμαστε άνυπαντρες κι' οι δυό—τότε
σαν ζούσε ο μπαμπάς και ή μαμά.

Τὰ μάτια της Σμαράγδας γιομί-
σανε δάκρυα για τὰ τρυφερά αισθή-
ματα της αδελφούλας της. Την ξα-
νάσφιξε πάλι θερμά στην αγκαλιά
της, την φίλησε στα μάγουλα και έ-
πειδή είχε πιά νυκτώσει, σηκώθηκε
και γύρισε τὸν διακόπτη του ήλε-
κτρικού. 'Απλετο φῶς πλημύρησε
με μίαν τὸ μικρὸ εκείνο αστικό σα-
λόνι. 'Αλλ, ή κ. Κατράκη μόλις άν-
τίκρυσε τώρα την αδελφή της χωρίς
καπέλλο, ώπισθοχώρησε τρομαγμέ-
νη. Βαθειές ρυτίδες αῤακῶνανε τὸ
νεανικό της πρόσωπο, στα χείλη της
άνθιξε ένα χαμόγελο πικρίας και ή
λάμψη των ωραίων γαλανών μα-
τιῶν της είχε σχεδόν οβύσει, σαν να
είχε γεράσει άπότομα κατά 30 χρό-
νια.

—Τί έχεις, Νιόκα ; την ρώτησε. Εί-
σαι άρρώστη ;

— Δέν έχω τίποτα...

— Μά δέν είνε δυνατόν, της είπα
περισσότερο τρομαγμένη εκείνη. 'Ε-
σύ φαίνεσαι πιο γρη῏ από μένα. Τι
σοῦ συμβαίνει ;

— Μά δέν έχω...

— 'Ελα, μην λες ψέμματα. 'Ανοιξε
την καρδιά σου. 'Εγώ σ' έχω σχεδόν
ανάθρεψει. Δέν είμαι μονάχα ή ά-
δελφή σου. Είμαι και ή μητέρα σου,
και ή πιστή σου φίλη...

Στεκόντουσαν τώρα ή μιά άπέναν-
τι της άλλης. 'Η Νιόκα είχε γίνει
γλυμή σαν λείψανο.

— Εμπρός, λοιπόν. Λέγε !

— Σμαράγδα, της είπε τότε εκείνη
με τρεμουλιαστή φωνή. 'Υποφέρω !

— Τί έχεις ;

— 'Απατῶ τὸν άντρα μου. 'Εχω έ-
ραστή !

Και ανέλθθηκε σε δάκρυα.

'Η αδελφή της άν και κατάπληκτη,
δέν της είπε τίποτα. 'Εκλαψε έτσι έ-
να τέταστο της ώρας άκουμπώντας
τὸ κεφάλι της πάνω στους ώμους της
Σμαράγδας. 'Όταν ελαφρώσε λιγά-
κι, και κατώρθωσε όπωσδήποτε να
γίνη κυρία του έαυτού της είπε :

— Δέν μπορώ να πῶ ότι ο Περί-
λης δέν μου συμπεριφέρεται καλά.
'Εγώ ό,τι μπορέι να ζήλευ ή μιά γυ-
ναίκα της τάξεως μας : γρη῏, δια-
σκεδάσεις, τουαλέττες, αυτοκίνητο,
την ευμάρεια με μιά λέξη. 'Ενα μο-

νάχα μου λείπει, Σμαράγδα: Τό αίσθημα!

— Μά γιατί; Αυτός σε πήρε από έρωτα. Σε παραμελεί; Πηγαίνει μ' άλλες γυναίκες;

— Όχι, όχι, Σμαράγδα. Δεν θέλω να πω αυτό. 'Απ' έναντίας ο άνδρας μου με βλέπει σαν ένα μικρό παιδί, σαν μια κούκλα. 'Αρκεί να γυρέψω κάτι και την ίδια ώρα τὸ ἔχω. Μά αυτό δεν με ικανοποιεί. Γυρεύω κάτι άλλο, αδελφούλα. Όχι στοργή, αγάπη, έρωτα...

— Μά...

— Ναι, τὸ ξέρω. Εἶνε λίγο δύσκολο νὰ με νοιώσης. Σὺ εἶσαι μιά πολὺ τίμια γυναίκα. Εἶσαι διάφανη σὰν τὸ κρύσταλλο καὶ αὐστηρὴ στὴ 'ψὶ σου σὰν τὸν κακαρίζη τὸν πατέρα μας. 'Εγὼ εἶμαι ἀλλοιώτικα πλασμένη... 'Ακουσέ με: Ποτὲ αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος δὲν μ' ἔσφιξε μὲ πάθος στὴν ἀγκαλιά του, νὰ καταλάβω τὸ κορμὶ μου ἑτοιμὸ νὰ σπάσῃ μέσα στὰ γερά του χέρια. Ποτὲ δὲν μοῦ δάγκωσε τὰ χεῖλη νὰ μοῦ τὰ ματώσῃ...

— Νιόκα!..

— Ω, ντρέπομαι νὰ σοῦ λέω τέτοια πράγματα, ἀλλὰ πρέπει νὰ μ' ἀκούσης ὥς τὸ τέλος γιὰ νὰ καταλάβῃς, νὰ με συγχωρήσεις. Δεν εἶχα γνωρίσει, σὲ ὀρκίζομαι, πρὶν παντρευθῶ, τί θὰ πῇ ἄνδρας. Οὔτε εἶχα ἀσφίσει κανέναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς νέους ποὺ μοῦ κἀνανε κότε νὰ με φιλήσῃ σὸ στόμα. Διαισθανόμουν αὐτὴν τὴν φλόγα τοῦ ἀπ' ἐκείνα ποῦ ἔχουν γράψει γι' αὐτὸν οἱ ποιητές.

— Όλο μου τὸ κορμὶ τὸν γύρευε, τὸν διώκοσε. 'Αλλὰ τὴν δίψα αὐτὴ δὲν μοῦ τὴν ἱκανοποίησε ὁ ἄνδρας μου... Μοῦ τὴν ἀνάψε μονάχα. Μοῦ ξύπνησε ὅλα τὰ πάθη ποῦ κοιμόντουσαν μέσα μου. Πίστεψέ με. 'Εδῶς αὐτὴ φριχτὴ πάλι μὲ τὸν ἑαυτὸ μου. 'Εξίτησα νὰ ὑποταχθῶ στὴν μοῖρα μου ὅπως κἀθε παντρεμένη καὶ τίμια γυναίκα... 'Αλλὰ ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες ἐκείνο ποῦ φοβόμουν γίνθηκε ἔξαφνα ὡς καλὰ καλὰ νὰ τὸ καταλάβω... Βρέθηκε στὴ ζωὴ μου ὁ μοιραῖος ἄνδρας, ὁ ἄνδρας ποῦ γύρευε ὅλο μου τὸ κορμὶ...

— 'Εκλείσε λίγο τὰ μάτια της σὰν νὰ ἤθελε νὰ συγκεντρώσῃ τὴν σκέψη της, σκούπισε μὲ τὸ μαντήλι της τὸ κἀθίδρο μέτωπό της καὶ ἐσυνέχισε μὲ ἡρεμὴ τώρα καὶ βαθεῖα φωνή:

— Εἴχαμε πᾶνι μιά νύχτα περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητο σὲ κάποιον χωριὸ τοῦ Πηλίου. Στὸ ξενοδοχεῖο ποῦ σταματήσαμε βρήκαμε τρεῖς γνωστούς μας κι, ἕναν ἀγνωστο ὅσα με τότε γιὰ μένα κύριο...

— 'Ο ἑραστής σου;

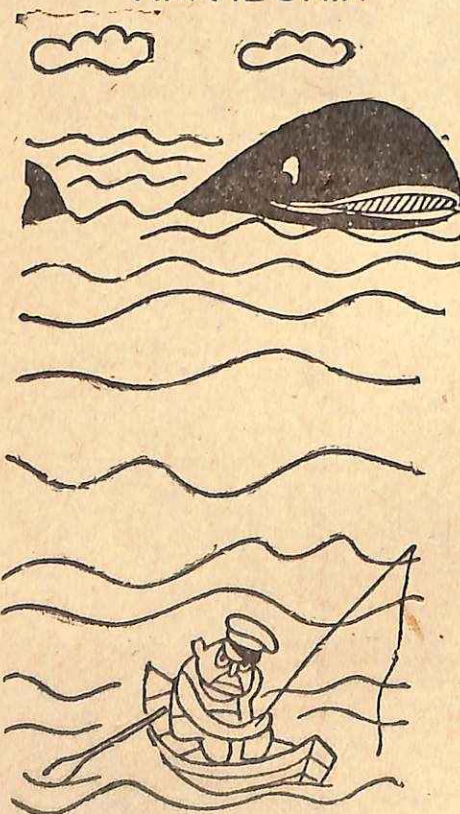
— Ναι. Αὐτὸς ποῦ γίνθηκε ἑραστής μου. 'Η νύχτα ἐκείνη ἦταν πραγματικὰ ὑπέροχη. Τ' ἀστέρια λαμποκοποῦσαν στὸν οὐρανό. 'Ο ἀέρας ἐργότανε ἀπὸ τὸ πέλαιος ἀνάλαφρος, δροσερός. Τ' ἀνθισμένα δένδρα καὶ τὰ λουλούδια γύρω μας μοσχοβολοῦσαν. 'Ηταν μιά ἀνοιξιὰτικὴ νύχτα, γιὰ τρελλὰ φιλήματα, γιὰ τὸ μεθύσι τῆς ζωῆς, γιὰ τὸν ἔρωτα — μιά ἀπ' αὐτὲς τίς νύχτες ποῦ ἐξύμνησαν οἱ ποιητές. 'Ο ἄνδρας μου σὲ λίγο, ἄρχισε νὰ παίξῃ πόκερ μὲ τοὺς φίλους του — ἔχει, βλέπεις, τὴν μανία τῶν χαρτιῶν — κι' ἐγὼ κἀθησα παρὰ μέρος σ' ἕνα μικρὸ κίосκι σκεπασμένο ἀπὸ ἀνθισμένα γιασσεμιά. 'Υστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ ὁ κύριος αὐτὸς ποῦ τὸν λένε Χρήστο — θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ μὴ σοῦ πῶ ὅλο του τὸ ὄνομα —

ἦλθε καὶ κάθησε δίπλα μου γιὰ νὰ μοῦ κρατήσῃ συντροφιά. Μοῦ μίλησε γιὰ τὴν ἀνοιξη, γιὰ τὰ λουλούδια, γιὰ γίλια δυὸ ἄλλα πράγματα ἐκτὸς ἀπὸ ὑποθέσεις — γιὰτὶ ὁ ἄνδρας μου, σὸτὸ λέω κι' αὐτό, ἡ θάπαιζε μαζί μου σὰν μ' ἕνα μικρὸ παιδί ἢ θὰ μοῦ μιλοῦσε γιὰ τίς ἐπιχειρήσεις του καὶ τὴν τελειοποίησι τῶν προϊόντων τῆς βιομηχανίας του. Στὸ τέλος μοῦ πρότεινε ἕνα μικρὸ περίπατο σὸ κῆπο τοῦ ξενοδοχείου. Τὸν δέχθηκα. 'Αρχισα νὰ αἰσθάνωμαι μιά ἀκαταμάχητη γοητεία γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Εἴχαμε πλησιάσει σ' ἕνα μικρὸ συντριβάνι κι' ἀκούγαμε τὸν ἀρμονικὸ ψιθυρο τοῦ νεροῦ ποῦ ἔπεφτε σ' ἕνα τεχνιτὸ βράχο γιομάτο ἀπὸ πολυτρίχια ὅταν ἔξαφνα τὸν βλέπω νὰ μοῦ πιάνῃ τὰ χέρια καὶ νὰ με κυττάζῃ κατὰματα. Τάχασα. Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ μοῦ ἀπαγγέλλῃ κάτι στίχους. Τί ἀκριβῶς λέγαγε δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ. 'Ενα πρᾶμμα μονάχα θυμᾶμαι. Πὼς ἡ φωνὴ του ἐρχότανε στ' αὐτιά μου σὰν γλυκεῖα μουσικὴ ποῦ μοῦ παρέλκε ὅλο μου τὸ κορμὶ. Τὰ πόδια μου λυγίσανε. 'Ενοιώσα τὸν ἑαυτὸ μου νὰ πέφτῃ... Τότε αἰσθάνθηκα ἕνα δυνατό γέρι νὰ με σφίγῃ ἀπὸ τὴν μέση καὶ δυὸ χεῖλη φλογισμένα νὰ κολλοῦν στὰ δικά μου. 'Ο, τι ἔνινε παρακάτω, ἀδελφούλα, εἶμαι μιά ἄθλια γυναίκα. Μηχανεῦσαι γίλια δυὸ πράγματα γιὰ νὰ βρισκώμαι μὲ τὸν ἑραστή μου ὅπως καὶ τώρα ποῦ προφασίστηκα πὼς πονοῦν τὰ νεφρά μου κι' ἔφυγα μαζί του γιὰ τὸ Λουτράκι χωρὶς τὸν ἄνδρα μου.

— 'Ε!:

— 'Ω! Εἶμαι μιά τιποτένια γυναίκα, ἄξια γιὰ κἀθε περιφρόνηση. Δεν ἔχω τὸ θάρρος νὰ πῶ στὸν ἄνδρα μου ὅτι τὸν ἀπατῶ, ὅτι πρέπει νὰ με χωρίσῃ...

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

— Φοβοῦμαι μήπως τὸ ἀγκίστρι μου δὲν ἀντέξῃ.

'Αρχισε πάλι νὰ κλαίῃ ἀλλὰ, τὸ κλάμμα της τώρα ἦταν σιωπηλὸ, ἡρεμο. 'Η Σμαράγδα εἶχε καρφώσει μὲ συμπόνια τὰ μάτια της ἐπάνω της. 'Ενοιώθε ἕναν ἄπειρο οἶκτο γι' αὐτὸ τὸ παιδί, ποῦ ὑποφέρει ἴσως ἐξ αἰτίας τους, γιὰτὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία ποῦ τῆς ἐξωμολογήθηκε μὲ τόσο εὐλικρίνεια ἕνα μονάχα ἐπρόβλεπε: Πὼς ἦταν ἀγνή καὶ πὼς τὸ σφάλμα της δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας φόρος στὸν μικρὸ θεό, τὸν 'Ερωτα, ποῦ τὸν πληρώνει κἀθε νέος σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ποῦ ἔχει γεννηθῇ μὲ κάποια ὀντότητα. Φυσικά. 'Ενα κορίτσι σὰν καὶ δαύτην εἶχε ἀνάγκη, ὅπως τῆς εἶπε, ἀπ' ἕνα δυνατό γέρι ποῦ θὰ τῆς ἐσφίγγε τὸ κορμὶ, ἀπὸ πύρινα φιλία ποῦ θὰ τῆς ματώνανε τὰ χεῖλια, καὶ ποῦ βέβαια δὲν μποροῦσε νὰ τῆς δώσῃ ὁ πενηντάρης Περούλης. Καὶ μιά σκέψις ἀμέσως τῆς γεννήθηκε. Πὼς νὰ τὴν προστατεύσῃ.

— Πές μου, τὴν ρώτησε, 'Ο ἄνδρας σου ἔχει καταλάβει τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά;

— 'Όχι.

— Κι' ἐκείνος τί σκοπεύει νὰ κἀνῃ; Εἶνε διατεθειμένος, ἂν χωρίσῃς τοῖ Περούλη, νὰ σὲ παντρευθῇ;

— Δεν μίλησα μαζί του γιὰ τέτοιο πρᾶμμα. 'Αλλὰ μοῦ φαίνεται ὅχι, γιὰτὶ ὅπως μοῦ τὸ τόνισε πολλές φορές, ἔχει οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις.

— Καλὰ, τῆς εἶπε. Μὴν σκάς. 'Ελπίζω νὰ διορθωθοῦν τὰ πράγματα... Μείνε κἀνα δυὸ μῆνες κοντὰ μας ἔως ὅτου πιάσεις τελείως τὸν ἑαυτὸ σου. Οἱ ἔρωτες γεννιοῦνται καὶ πεθαίνουν. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ μὴν καῖς ἀπὸ τὴν φλόγα τους. Εἶνε κρίμα νὰ συντριβῇς...

'Αλλὰ κείνη τὴν στιγμή ἀκουσθῇ, κανε χαρούμενες φωνὲς στὴν ἐξώπορτα. 'Ο Κατράκης ἐγύριζε σὸτὸ σπῖτι του μὲ τὰ δυὸ παιδιὰ του. 'Η Σμαράγδα, σὸτὸ ἀκουσμά τῆς φωνῆς του, σηκώθηκε, ἀνοιξε τὴν ἀπέναντι πόρτα καὶ πέρασε τὴν ἀδελφὴ της στὴν κρεβατοκάμαρά της.

— Σκούπισε τὰ μάτια σου — τῆς εἶπε — βάψου, καὶ κύτταξε μὴν καταλάβῃ τίποτα ὁ ἄνδρας μου. Γίνονται ἀπὸ τοῦτη τὴν στιγμή συνέννοχός σου ἔως ὅτου γιαντρευθῇς...

— 'Αδελφὴ! μουρμούρισε ἡ Νιόκα κατὰπληκτι.

— Ναι. Θὰ σὲ βοηθῶ σ' ὅ,τι μπορῶ, ἀκόμα καὶ νὰ βρῇς τὸν ἑραστή σου. 'Αγωνίσθηκα νὰ σοῦ δώσω τὴν ὕλική εὐημερία, χωρὶς νὰ ὑπολογίσω σὲ κάτι σπουδαῖο: σὸν ἔρωτα. Τώρα ἔχω ἕνα ἄλλο καθῆκον. Νὰ σοῦ διατηρήσω ὅπως μπορῶ αὐτὴν τὴν εὐημερία, γιὰτὶ θὰ εἶνε φριχτὸ πλῆγμα γιὰ μένα ἂν χάσῃς καὶ τὸν Περούλη καὶ τὸν Χρήστο, ποῦ εἶνε μοιραῖο μιά μέρα νὰ τὸν χάσῃς...

Οἱ χαρούμενες φωνὲς πλημμύρησαν τώρα τὸ σαλόνι.

'Η Σμαράγδα βγήκε ἀπὸ τὴν κρεβατοκάμαρά κι' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της τὰ παιδιὰ της, καὶ τὸν ἄνδρα της, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὸν γάμο της μὲ βαρεῖα καρδιά.

— 'Ηλθε ἡ Νιόκα, εἶπε στὸν ἄνδρα της.

Καὶ κατέβασε ἀμέσως τὰ μάτια της, σὰν ἀπὸ ντροπὴ, γιὰτὶ εἶχε γίγει συνέννοχος σὲ μιά ὄχι τίμια πράξι γιὰ τὸ χатиρι τῆς ἀδελφῆς της.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΓΡΗΣ

Ἀγγλικὸ χιούμορ

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ

Μιλοῦσαν ἕνας 'Αγγλος καὶ ἕνας 'Αμερικανός. 'Ο δεύτερος δὲν εὗρισκε λόγους νὰ ἐπαινέσῃ τὴν πατρίδα του, ὅπου ὅλα ἦσαν κολοσσιαῖα καὶ ἀτελείωτα.

— 'Εσεῖς οἱ 'Αγγλοι, λέγει τοῦ συνομιλητοῦ του, δὲν ἔχετε ἰδέα τί εἶναι οἱ διάφορες πολιτεῖες στὴν χώρα μας. Π. χ. 'Εγὼ εἶμαι ἀπὸ τὸ Κάνσας. Αἱ, λοιπόν, ἂν πάρῃς ἕνα ἀμάξι γιὰ νὰ πᾶς σὸτὸ Κολοράδο, ποῦ εἶναι ἡ γειτονικὴ πολιτεία τῆς δικῆς μας, μπορεῖς νὰ ταξιδεύῃς ὥς τὸ βράδυ καὶ νὰ μὴν ἔγῃς φάσει ἀκόμη στὰ σύνορά της!

— Σὲ πιστεύω, ἀπαντᾷ φλογιστικά ὁ 'Αγγλος. Καὶ ἐμεῖς σὸν τόπο μας, ἔχομε ἀπὸ τὰ ἀμάξια αὐτά...

—

ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ ΔΕΝ ΤΟΝ ΕΝΟΧΛΟΥΣΑΝ

'Ο μίστερ Τζὼν εἶναι φημισμένος κραιοπατέρας σ' ὅλη τὴν κομητεία τοῦ 'Βασεξ. Δεν μείνει σχεδὸν ποτὲ ἄπλωτος.

Μιά μέρα τὸν ἐπισκέπτεται σπῖτι του ἕνας φίλος του καὶ τὸν βρίσκει νὰ κοιμᾶται μακαρίως μπροστὰ σὲ μιά ἀδειανὴ μπουκάλια οἷσκα. Γύρω του, πετοῦσαν ἕνα σμήνος κουνουπία καὶ τὸν τσιμποῦσαν ἀλύπητα.

Καταγανακτισμένος ὁ φίλος φωνάζει τὸν ὑπηρετὴ τοῦ μίστερ Τζὼν.

— Δεν μοῦ λές, Τόμ, τοῦ λέγει, πὼς ἀφῆνεις ἐστὶ τὸν κύριό σου νὰ τὸν τρώνε τὰ κουνουπία;

— 'Ω! μὴν ἀνησυχεῖς, κύριε, καὶ δὲν τοῦ συμβαίνει τὸ παραμικρὸ κακό.

— Πῶς αὐτό;

— Νά, κατὰ τὸ πρῶτο ἥμισυ τοῦ ὕπνου του, ὁ κύριός μου εἶναι τόσο μεθυμένος, ποῦ δὲν νοιώθει τὰ τσιμπήματα τῶν κουνουπιῶν. Κατὰ τὸ δεύτερο δὲ ἥμισυ τὰ κουνουπία ἔχουν τόσο μεθύσει κι' αὐτά, ποῦ παύουν πιά νὰ τσιμποῦν!

—

ΔΕΝ ΕΦΛΑΓΑΡΗΣΕ ΔΙΟΛΟΥ!

'Ο μίστερ Πήτερ Στόκ ἐπιστρέφει ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀργὰ σὸτὸ σπῖτι του.

Σὰν ἄνθρωπος δὲ ποῦ δὲν ἀγαποῦσε τίς σκηνές, φωνάζει τὸν καμαριέρη του Τζὼν καὶ τοῦ συνιστᾷ νὰ μὴν πῇ τίποτα τῆς κυρίας.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ γυναίκα του τὰ ξέρει ὅλα.

'Ο μίστερ Στόκ φωνάζει θυμωμένος τὸν φλόαρο καμαριέρη:

— Δεν σοῦ εἶπα, Τζὼν, νὰ μὴν πῇς τῆς κυρίας σου, τί ὥρα γύρισα χθὲς βράδυ σπίτι;

— Δεν τῆς πῶπα, κύριε! 'Απεναντίας, ὅταν μὲ ρώτησε τί ὥρα ἐπιστρέψατε, τῆς εἶπα ὅτι δὲν ἤξερα, γιὰτὶ καταγινόμενα ἐκείνη τὴν ὥρα νὰ τῆς ἐτοιμάσω τὸ πρωινό της γάλα!

Εὔδυμα ἐνστάντανέ

ΓΙΑΤΙ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΟΥΣΕ

Σ' ἕνα Παρισινὸ θέατρο ἐπαίξετο ἕνα ἔργο τῆς κακῆς ὥρας. 'Ηταν δὲ πρεμιέρα. Τὸ κοινὸ στὴν ἀρχὴ ἔδειξε ὑπομονὴ καὶ συγκατάβαση. Σιγά-σιγά ὅμως, καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ἔργον ἀπεδεικνύετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βλακωδέστερο ἄρχισε νὰ ἀνυπομονῇ καὶ σὸ τέλος ἐπαίρναν καὶ ἔδιναν τὰ ποδοκροτήματα καὶ τὰ σφυρίγματα. Τὸ πανδαιμόνιο ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα ἦταν ἀπερίγραπτο.

'Εξαίρεση στὸν γενικὸ αὐτὸ συναγερομὸ ἀποδοκιμασίας ἀπέτελεσε ἕνας κύριος, ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ σφυρίξῃ καὶ αὐτὸς, χειροκροτοῦσε ἀπεναντίας ὁρθῶς. Σχανδαλισμένος κάποιος θεατῆς, τὸν ρωτᾷ:

— Σὰς ἀρέσει, λοιπόν, τόσο πολὺ τὸ ἔργο;

— Ἀπεναντίας, εἶμαι κατηγανακτισμένος.

— Τότε;

— Χειροκροτῶ ἀπλῶς αὐτοὺς ποῦ τὸ σφυρίζουνε!..

—

ΠΑΕΙ ΧΑΜΕΝΗ Ἡ ΔΙΔΑΧΗ

Σὲ μιά μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλη τῆς Οὐαλλίας, ποῦ οἱ κάτοικοί της δὲν φημιζότανε γιὰ εὐσεβεῖς καὶ φιλόθεους, καταφθάνει ἕνας νεαρὸς πᾶστορ μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ διορθώσῃ τὴν κατὰστασιν καὶ νὰ κἀνῃ τοὺς ἐνορίτας του θεόσεους καὶ φιλακόλους. 'Αρχισε, λοιπόν, ἀμέσως τὰ κηρύγματά του καὶ ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα λέει σὸ ἐκκλησίασμά του:

— Τὸ θέμα γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ σὰς μιλήσω σήμερα, εἶναι παρμένο ἀπὸ τὸ 17ο κεφάλαιο τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου. Αἱ, λοιπόν, δὲν ὑπάρχει ὠριότερο καὶ πλεον ἐνδιαφέρον μέρος ἀπὸ τὸ κεφάλαιο αὐτό. Σὰς συνιστῶ νὰ τὸ διαβάσετε ὅλο!

— Ὅτ' ὁ διαβάσαμε, φωνάζει μὲ μὲ φωνὴ τὸ ἐκκλησίασμα.

Τὴν ἄλλη Κυριακὴ, μετὰ τὸ ἐκκλησίασμά του:

— Διαβάσατε τὸ κεφάλαιο 17 τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου;

— Τὸ διαβάσαμε, ἀπαντᾷ μὲ μιά βοή τὸ ἐκκλησίασμα.

— Αὐτοῦμαι πολὺ, κάνει ἀπογοητευμένος ὁ πᾶστορ, ἀλλὰ τὸ Εὐαγγέλιο αὐτὸ ἔχει μόνον δέκα πέντε κεφάλαια...

—

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΙΣ

'Ο μικρὸς Νικάκης πηγαίνει σὸτὸ σπῖτι του καταφορτισμένος.

— Τί ἔχεις; τὸν ρωτᾷ ἡ μαμὰ του.

— Τί νά'ω! 'Ο δάσκαλός μ' ἔδωσε νὰ ἀντιγράψω τρεῖς φορές τὸ μάθημά μου τῆς φυσικῆς, γιὰτὶ δὲν ἤξερα τί εἶναι τὸ μπαλόνι τοῦ Μουγκολφίερου!

Καὶ ἡ μαμὰ κατηγανακτισμένη:

— Περίεργος δάσκαλός κι' αὐτός! Καὶ ποῦ νὰ ἔξερῃς ἐστὶ τί κάνουν τὰ μπαλόνια τους τὰ ἄλλα τὰ παιδιὰ!..

Πώς προφυλάσσονται οί ισχυροί της γης

Τὰ ἀμέτρητα πλήθη τῶν Παρισινῶν, τὰ ὅποια εἶχαν συρρεῦσαι στοὺς δρόμους ἀπ' ὅπου ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ, κατὰ τὴν τελευταία του ἐπίσκεψιν στὴν Γαλλικὴ πρωτεύουσα, τὸ βασιλικὸ ζεύγος τῆς Ἀγγλίας... δὲν εἶδαν καὶ πολλὰ πράγματα.

Ἡ βασιλικὴ συνοδεία, πρῶτον, ἐπέρα-

δεῖα εἶχαν τεθῆ μυστικοὶ πράκτορες τῆς ἀστυνομίας. Ὅλοι οἱ ἀλῆται, ἐξ ἄλλου, τῆς Γαλλικῆς πρωτεύουσας, εἶχαν περιμαζευθῇ, κ' ἐπὶ τοιαύτῃς ἡμέραις ἔτρωγαν, ἐπιναν καὶ ἐκοιμῶντο δι' ἐξόδον τοῦ Κράτους.

Στὸ Δημαρχεῖο, οἱ ἐστεμμένοι ἐπῆγαν διαπλέοντες τὸν Σηκουάνα. Μὴ νομίσετε

ρον τρόπον εἶναι τρεῖς: ὁ Στάλιν, ὁ Μουσσολίνι καὶ ὁ Χίτλερ. Περαιτέρω δὲ καὶ ἀπὸ τούτους τρεῖς, ὁ Στάλιν.

Ἡ κατοικία τοῦ Στάλιν βρίσκεται σὲ ἀπόσταση τριάντα περίπου νηλιομέτρων ἀπὸ τὴ Μόσχα.

Μεταξὺ τῆς κατοικίας αὐτῆς καὶ τοῦ Κρεμλίνου ἔχει κατασκευασθῇ ἕνας θαυμάσιος ἀσφαλτοστρωμένος δρόμος, ἀπὸ τὸν ὅποιον ὅμως... δὲν ἐπιτρέπεται κανεὶς νὰ περάσῃ, ἐκτὸς ἐάν τὸν ἔχῃ καλέσει: εἰδικῶς στὸ σπίτι του ὁ δικτάτωρ τῆς σημερινῆς Ρωσίας.

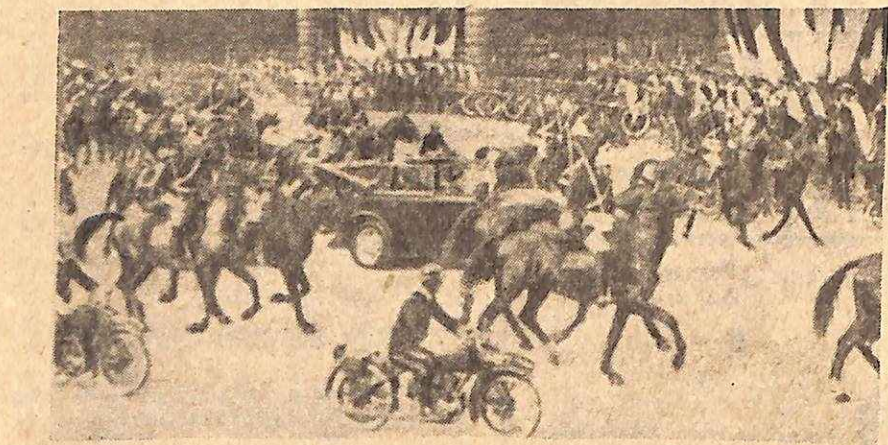
Σὲ κάθε στροφή τοῦ δρόμου αὐτοῦ ὑπάρχουν σκοποί, οἱ ὅποιοι φυλάττει νύχτα καὶ μέρα.

Ὅλες αὐτὲς οἱ προφυλάξεις, ἐν τούτοις, δὲν ἐθεωρήθησαν, φαίνεται, ἀρκετές. Καὶ τελευταίως, γκρεμίστηκαν κατὰ διαταγὴν τοῦ Στάλιν ὅλα τὰ σπίτια ποὺ εὑρίσκοντο στὴς δύο πλευρὲς αὐτοῦ τοῦ δρόμου, μέχρις ἀποστάσεως 40 χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἐδημιουργήθη, ἔτσι, μιὰ ἀπέραντη πλατεία, τὴν ὁποίαν ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπεται σὲ κανέναν νὰ τὴν διασχίσῃ.

Ἀλλὰ καὶ μέσα στὴ Μόσχα, οἱ δρόμοι ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι ἀναγκασμένος νὰ περάσῃ ὁ Στάλιν γιὰ νὰ πάῃ στὸ Κρεμλίνον, ὑπέστησαν μεγάλες μεταβολές. Τὰ τραμ ἀπηγορεύθη νὰ περνᾶν ἀπ' αὐτούς. Ἀλλὰ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ Στάλιν, δὲν ἐπιτρέπεται κανένα ἄλλο ὄχημα, ἢ ἔστω καὶ διὰ τῆς ἀνάγκης νὰ βρίσκεται ὁποσδήποτε στοὺς δρόμους αὐτούς.

Ὅσο γιὰ τὴν κατοικίαν τοῦ Στάλιν, εἶναι ἕνα πραγματικὸ φρούριο. Οἱ τοῖχοι εἶναι σιδερένιοι, καὶ οἱ πόρτες ἔχουν μικρὰ παραθυράκια ἀπὸ τὰ ὅποια οἱ σκοποὶ ἐξετάζουν προσεκτικὰ κάθε ἐπισκέπτη πρὶν τὸν ἀφίσουν νὰ μῇ μέσα.

Οἱ ἴδιες προφυλάξεις λαμβάνονται καὶ στὸ Κρεμλίνον, ὅπου μόνο μερικοὶ μεμνη-

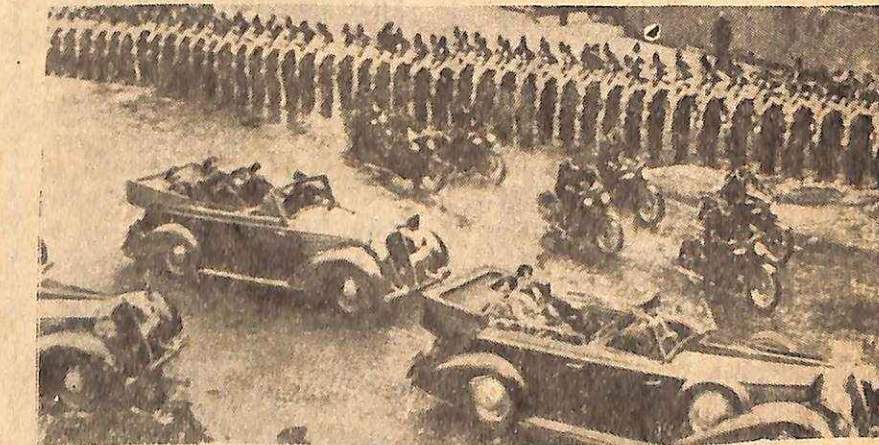
Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπίσκεψίν του στὴν Γαλλία, ἐφρουρεῖτο στενῶς ἀπὸ παντοῦ.

με μὲ μεγάλη ταχύτητα. Ἐκτὸς αὐτοῦ, περιστοιχίζονταν ἀπὸ μοτοσυκλετιστὰς — ἀστυφύλακες καὶ ἱππεῖς, ποὺ κρατοῦσαν στὰ χέρια γυνὰ σπαθιά. Σὲ ὁρισμένα σημεῖα τῆς διαδρομῆς, τὸ βασιλικὸ καὶ προεδρικὸ ἀμάξι περιβάλλονταν ἀπὸ τριπλὴ σειρὰ μοτοσυκλετιστῶν καὶ ἀπὸ τριπλὴ σειρὰ ἱππέων. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ στὰ πεζοδρομία ἦσαν παρατεταγμένη διπλὴ σειρὰ στρατιωτῶν, καὶ κυκλοφοροῦσαν ἄπειροι πόλισμαν.

Τὰ ἀμάξια ἦσαν ξεσέπαστα. Τὰ τζάμια τους ὅμως ποὺ τὰ περιέβαλλαν ἦσαν πανύψηλα. Τζάμια ἀδιπλοῦ πάχους, ἐννοεῖται, καὶ κάθε ἀπάγχος ἀπετελεῖτο ἀπὸ τρία γυαλιά, τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο!

Ὅταν, λοιπόν, λάβετε ὑπ' ὄψιν αὐτὲς τίς λεπτομέρειες, δὲν θὰ ἀπορήσετε γιὰ τὴν οἱ Παρισίνοι δὲν κατώρθωσαν νὰ δοῦν τὰ πρόσωπα τῶν σεπτῶν ξένων τους. Κανένας, ἐν τούτοις, δὲν παραπονέθηκε. Ὅλοι, βλέπετε, εἶχαν προσφατῇ στὴ μνήμη τὴν ἀπόπειρα, ποὺ εἶχε γίνει πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια ἐναντίον τοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου τῆς Σερβίας καὶ ποὺ τοῦ εἶχε στοιχίσει τὴν ζωὴ. Γι' αὐτὸ, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ εἶχε κυκλοφορήσει ἡ ἱδρῆσις τῆς ἐπισκέψεως τῶν Ἀγγλῶν Βασιλέων στὸ Παρίσι, ἕνας ἦταν ὁ φόβος τῶν Γάλλων: μὴ τυχόν, ἀπὸ ἑλλειψὴ φρουρῶν τῶν, γινόταν καμμιά ἀπόπειρα ἐναντίον τους.

Οἱ ἐντεταλμένοι τὴν τήρηση τῆς τάξεως, ὥστόσο, εἶχαν λάβει καλὰ τὰ μέτρα τους. Σ' ὅλα τὰ σπίτια τῶν δρόμων ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε ἡ βασιλικὴ συνο-

Ὁ Χίτλερ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Μουσσολίνι κατὰ τὴν τελευταία ἐπίσκεψίν του εἰς Ρώμην, ἐφρουρεῖτο ἀπὸ μηχανοκίνητον ἀστυνομίαν.

μένοι γνωρίζουν ποῦ ἀκριβῶς βρίσκεται τὸ γραφεῖο τοῦ Στάλιν.

Ὁ Μουσσολίνι δὲν φρουρεῖται τῶσα «φανερὰ» ὅσο ὁ Στάλιν. Τοῦ ἀρέσει, ἀπανταντίας, ἡ φύλαξίς του νὰ γίνετα ὅσο τὸ δυνατόν λιγότερο αἰσθητὴ στὸν κόσμον.

Ἡ προσωπικὴ φρουρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ φασισμού ἀποτελεῖται ἀπὸ 40 σωματοφύλακες.

Ὅλοι τους εἶναι νέοι καὶ ἔχουν ξεδι-αλεγθῇ μεταξὺ τῶν πλέον φανατισμένων φασιστῶν. Φοροῦν ἕνα μαῦρο κοστούμι, καὶ στὴν ζώνη τους ἔχουν περασμένο ἕνα ἐγχειρίδι.

Οἱ σαράντα αὗτοι σωματοφύλακες ἔχουν δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου σὲ κάθε ἄνθρωπο ποὺ θὰ σήκωνε τὸ χεῖρ ἐναντίον τοῦ Μουσσολίνι.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Ντοῦτσε ἐργάζε-ται ὑπερανθρώπως καὶ κοιμάται ἐλάχιστα. Ἐ, λοιπόν, καὶ ὅταν κοιμάται, οἱ αὐφύλακες — ἄγγελοί του — ἀγρυπνοῦν.

Τὸ δυσάρεστο γιὰ τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς σωματοφύλακες εἶναι ὅτι ὁ Μουσσολίνι εἶναι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ μανι-ώδης σπώρτσμαν. Οἱ νέοι ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ προσληφθοῦν στὴ σωματοφυλακὴ του, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γνωρίζουν: ἱππασία, σκί, κολύμπι, νὰ ὀδηγοῦν αὐτοκίνητο καὶ νὰ ἐπιδίδονται μοτοσυκλετισμῷ. Μόνον ἔτσι θὰ μποροῦν νὰ παρακολουθοῦν παντοῦ καὶ πάντοτε τὸν Ντοῦτσε.

Διηγούνται, μάλιστα, σχετικῶς τὸ ἕξις χαρακτηρισμὸν ἀνέκδοτο:

Ὁ Μουσσολίνι εἶναι δεινὸς κολυμβη-τής. Κάποτε, λοιπόν, ποὺ ἔπασσε στὴν θάλασσα γιὰ νὰ κολυμβήσῃ, παρατήρησε ὅτι συγγενὸς μὲ αὐτὸν ἔπασσε κ' ἕνας ἄλλος, ὁ «φύλαξ—ἄγγελός» του βέβαια.

Ὁ Μουσσολίνι ἐκνευρίσθηκε καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀναγκάσῃ τὸν ἀστυνομικὸ νὰ παύσῃ τὴν παρακολούθησίν του.

Ἀρχισε, λοιπόν, νὰ κολυμβᾷ πρὸς τ' ἀνοικτὰ. Ὁ ἀστυνομικὸς ὅμως δὲν ἐπτο-ρήθη, καὶ τὸν παρακολούθησε καὶ ἐκεῖ. Ὁ Μουσσολίνι ἄρχισε τότε νὰ κἀνῃ μακροβούτια, νὰ χάνεται μέσα στὰ κύμα-τα, καὶ νὰ ξεπροβάλλῃ πολὺ μακρύτερα. Ὁ ἀστυνομικὸς, ὥστόσο, δὲν ἔδειχνε καμμιά κούραση, οὔτε τὸν ἄφηνε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ὅταν ἐγύρισε στὴν ἀκτὴ, ὁ Μουσσολίνι ἐπληροφορήθη ὅτι γιὰ τὴν παρακολούθησίν του στὴ θάλασσα, εἶχε προσλη-φθῇ ὡς μυστικὸς πράκτωρ τῆς ἀστυνομί-ας ἕνας... πρωταθλητὴς τοῦ κολυμβήμα-τος.

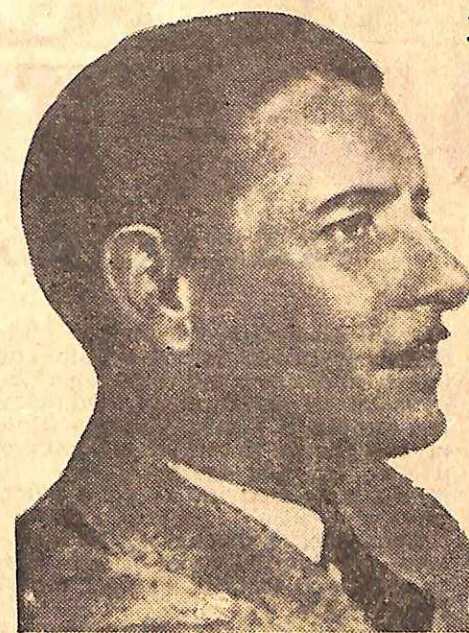
Ἐκείνος ποὺ, μὲ τὴν ζωὴ τὴν ὁποῖαν περνᾷ, διευκολύνει πολὺ τοὺς ἐντεταλμέ-νους τὴν φύλαξίς του, εἶναι ὁ Χίτλερ.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ βου Ράιχ, πράγματι, ζῇ σὲ μιὰ τελεία σχεδὸν μόνωση. Οὔτε δεξιότητες χάνει στὸ σπίτι του, οὔτε ὁ ἱ-διος πηγαίνει — ἐκτὸς ἀπὸ ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, σὲ κοσμικὰς συγκεντρώσεις.

Στὸ γραφεῖο του δὲν μπαίνουν πλὴρ ὁ καμμοῖρης του καὶ ὁ ὑπασισταῖς του. Οἱ ἄλλοι, ἀκόμη καὶ ὁ Γκαίριγκ καὶ ὁ

Μὴ δέλετε νὰ διευδύνετε τὸν ἄνδρα σας

λέγει ὁ Ρόναλντ Κόλμαν

Ἀλλὰ καὶ γιὰ ἕνα ἀκόμη λόγο ἡ γυναί-κα δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειρῇ νὰ μεταβάλῃ τὰ γούστα τοῦ ἀνδρός της. Εἶναι φοβε-ρὰ ἀνιάρ, τουλάχιστον κατὰ τὴν γνώμη μου, νὰ ἔχουν οἱ δύο σύζυγοι πάντοτε τὰ ἴδια γούστα, νὰ συμφωνοῦν δηλ. ἀ-πολύτως σὲ ὅλα! Κατὰ φυσικὸν κανόνα, ὁ ἕνας πρέπει νὰ συμπληρῶνῃ τὸν ἄ-λλον, κ' ὅτι δὲν ἔχει ὁ ἕνας νὰ τὸ παίρνῃ ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἔτσι ὑπάρχει κάποια ποικιλία στὴ ζωὴ καὶ ἡ εὐτυχία τῶν δύο συζύγων εἶναι περισσότερο ἐξησφαλισμέ-νη. Ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ διαφορὰ ποὺ θὰ φηρήχε ἀνάμεσα στοὺς δύο τῶν, δίνει εὐκαιρία σὲ τσακώματα καὶ μικροκαυγα-δάκια. Μὴν τὰ φοβάσθε κυρίες μου, τὰ τελευταία αὐτά. Ἄν ὁ σύζυγός σας εἶνε ἄνθρωπος αἰσθηματικὸς θὰ σὰς τὸν φέ-ρουν πλὴν κοντὰ σας. Φροντίστε μονάχα νὰ μὴν κάνετε κατάχρησιν τῶν μέσων αὐ-τῶν, νὰ μὴ γίνετε δηλ. γκρινιάρη, γιὰτὶ ἡ γκρίνια εἶναι ἐκείνη ποὺ σκοτίζει τὸν συζυγικὸ ἔρωτα.

Κυρίες μου, ἔχετε παρόμοια ἀπὸ τὸν ἄνδρα σας; Δὲν σὰς κάνει εὐτυχι-σμένη; Προτοῦ σκεφθῆτε νὰ τὸν κατηγορήσετε γι' αὐτὸ οἷστε μιὰ ματιά στὸν ἑαυτὸ σας, ἐξετάστε τὸν καὶ ἴσως βρῆτε τὸν πραγματικὸ ἔνοχο. Γιατὶ τίς περισσότερες φορὲς ἐσεῖς φταίτε ἂν χά-νετε τὸν ἄνδρα σας. Δὲν σὰς τὸ λέμε ἐ-μεῖς, ἀλλ' ἕνας ἄνθρωπος ποὺ γνώρισε καλὰ τίς γυναῖκες, ὁ περίφημος ἀστὴρ Ρόναλντ Κόλμαν. Ἰδοὺ τί λέγει σ' ἕνα σχετικὸ ἀρθρῶν του.

» Ἡ γυναίκα ποὺ θέλει νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ ἀνδρός καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ κοντὰ της, πρέπει νὰ εἶναι κομψή, χαρι-τωμένη, ἐνθουσι καὶ πρὸ παντὸς ὑπομο-νητικὴ καὶ ἀνεκτικὴ.

» Οἱ περισσότερες γυναῖκες, φαίνεται νὰ τῶχουν τάμα, εὐθὺς ἀπὸ τίς πρῶ-τες ἀκόμη στιγμὲς τῆς συζυγικῆς τῶν ζω-ῆς, νὰ θέλουν νὰ ἀλλάξουν τὸν ἄνδρα τους, τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ζῇ. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ μιὰ πρώτη ἀφορμὴ ψυχρότητος μεταξὺ τῶν δύο συζύγων, τὸ πρῶτο συννεφάκι στὴν εὐτυχία τους. Ἡ γυναίκα, πρέπει νὰ ἔξερῃ νὰ σέβεται τὰ γούστα καὶ τίς συνήθειες τοῦ συζύ-γου της, πρὸ πάντων ὅταν δὲν τὸν πῆρε ἐξ ἔρωτος. Ὁ ἔρως τὸν πρῶτο τουλάχισ-τον καιρὸ σκεπάζει πολλὰ πράγματα.

Γκαίμπλες, γιὰ νὰ γίνουν δεκτοὶ πρέπει νὰ ἔχουν προσκληθῇ προσωπικῶς ἀπὸ τὸν Φύσερ.

Ὅπως τὸν Μουσσολίνι, ἔτσι καὶ τὸν Χίτλερ τὸν φρουρεῖ εἰδικὴ σωματοφυλα-κὴ. Τρεῖς μάλιστα ἀπὸ τοὺς σωματοφύ-λακες αὐτοῦ, ὁ Μπρόνκνερ, ὁ Σόφρη καὶ ὁ Σρέκ, ἔχουν ὀρκισθῇ ν' αὐτοκτονή-σουν ἐάν, παρὰ τὴν ἀγρυπνο φύλαξή

τους, συνάβαινε νὰ πῆσῃ ὅπου ὁ Χίτλερ δολοφονικῶς ἀποπείρα.

Οἱ τρεῖς αὗτοι φρουροὶ ἔχουν γίνεῖ πραγματικὴ σκιά τοῦ Χίτλερ. Δὲν τὸν ἀφίνουν νὰ κἀνῃ βῆμα. Ἐάν τύχῃ νὰ βρεθῇ σὲ καμμιά συγκέντρωση τὸν περι-στοιχίζουν. Ὅταν ἐργάζεται στὸ γρα-φεῖο του, βρίσκονται στὸ διπλανὸ δωμά-τιο. Κ' ὅταν πρῶει, κάθονται στὸ τραπέ-ζι του καὶ τρῶνε κ' αὐτοὶ μαζί του.

ΦΟΡΙΤΣΙΑ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Αθηναϊκό μυθιστόρημα

Η Τζέννυ Λιθανού, μιά ξανθή ισα-
χπίνικη κούκλα είκοσι χρονών, κόρη τοῦ
διομηχνάνου Πάνου Λιθανού, ἀρεθωνιά-
ζεται μετὰ τὸ νεαρὸ γυιὸ τοῦ γιαιτροῦ
Στεργιάδου. Δὲν τὸν ἀγαπάει. Μὰ τῆς ἀ-
ρέσει γιατί εἶναι ὁμορφος, κομψός, «κο-
σμικὸς τύπος» καὶ κατὰ τὴν γνώμη της
συγκεντρώνει ὅλα τὰ προσόντα τοῦ «συγ-
χρόνου συζύγου». Ὁ πατέρας της, ἐγ-
κρίνει μετὰ χαρὰ του αὐτὸ τὸ γάμο γιατί
εἶναι κατεστραμμένος οικονομικῶς, χωρὶς
κάνει ἀκόμη νὰ τὸ ὑποπτεύεται κ' ἐλ-
πίζει πὼς τὰ ἑκατομμύρια τοῦ γιαιτροῦ
Στεργιάδου θὰ τὸν βγάλουν ἐγκαίρως ἀπ'
τὸ ἀδιέξοδο.

Συγχρόνως, κ' ὁ γιαιτρός ποὺ ὅλοι
τὸν νομίζουν βαθύπλουτο, βρίσκεται σὲ
οικονομικὰ χάλια κ' ἔχει κ' αὐτὸς στη-
ρίζει τὶς ἐλπίδες του στὴν προικὴ τῆς
κόρης τοῦ Λιθανού.

20Ν

Μὰ οἱ τόκοι τοῦ κεφαλαίου ποὺ
θ' ἀνῆκαν δικαιοματικὰ στὸ
γυιὸ του, δὲ μπορούσαν φυσι-
κά νὰ ἐπαρκέσουν στὶς ἀνάγκες του.
Ἐκατὸν πενήντα, ἑκατὸν ἐξήντα χι-
λιάδες δραχμὲς τὸ χρόνο, τί νὰ τοῦ-
κάναν; Ἦταν πραγματικὰ κομικὸ
ποσόν. Οὔτε δεκαπέντε χιλιάδες δρα-
χμὲς τὸ μῆνα! Ποῦ μπορούσαν νὰ
φτάσουν γιὰ νὰ καλύψουν τὰ ἐξοδὰ
τους, κ' ὅταν μάλιστα θὰ γινόταν
σ' αὐτὰ καὶ μιά σοβαρὴ προσθήκη:
ἡ συντήρηση τῆς Τζέννυ.

Ἐπειτα τὰ χρέη; Πὼς θὰ πληρω-
νότουσαν τὰ χρέη; Κι' ὡς πότε θὰ
μπορούσαν νὰ περιμένουν οἱ δανει-
σταί;

Ἄ, μπᾶ! Ἐπρεπε νὰ βρεθῇ μιά
λύση. Ριζικὴ λύση. Ἀληθινὴ, ἀπόλυ-
τη. Τὰ ἡμίμετρα δὲν ἔκαναν τίποτα,
σὲ τέτοιες περιστάσεις. Ὁ σκοπὸς ἦ-
ταν νὰ βάλουν στὸ χέρι τὰ 20 ἑκα-
τομμύρια. Καὶ μετὰ τὸν τρόπο ἐξυπνο; εὐ-
παρουσίαστο, διπλωματικό.

Ὁ γιαιτρός δὲν ἦταν ἄνθρωπος
κουτός. Κι' οὔτε τοῦχε λείψει στὴ
ζωή του ἡ ἐφευρετικότης. Σωστὸς
μαέστρος στὸ χεiriσμὸ τέτοιων ὑπο-
θέσεων, εἶχε κάνει ὡς τώρα ἀρκετὰς
ἀξιοπροεπεῖς ἀπάτες, ἀπ' αὐτὲς ποὺ
ὁ ποινικὸς νόμος ἀγνοεῖ καὶ ἡ Κοινὴ
νῖα ὀνομάζει «ἐξυπνάδες». Ὡς τόσο
αὐτὸ τὸ ζήτημα τὸν παίδευε φεβερὰ.

Καὶ δὲν εὗρισκε παρὰ μιά μόνο διέ-
ξοδο: Νὰ τυλίξῃ ἀπ' εὐθείας τὴ μι-
κρή! Μετὰ τὸ γάμο, θὰ φρόντιζαν
νὰ τῆς κάνουν μιά ζωὴ ἀληθινὰ ὡ-
νειρεμένη. Πιστώσεις ὑπῆρχαν ἀκό-
μα, καὶ θὰ ὑπῆρχαν περισσότερες
τώρα ποὺ ἐρχόταν ἀγραφὸς ἐγγυη-
τὴς ἡ προικὴ. Ὅταν λοιπὸν ἡ Τζέν-
νυ θάταν μεθυσμένη ἀπὸ ἔρωτα γιὰ
τὸν ἀντρούλη της καὶ γοητευμένη
ἀπ' τὶς πατρικὲς τρυφερότητες τοῦ
πεθεροῦ της, θάμπαινε σ' ἐφαρμογὴ

τὸ «μεγάλον σχέδιο». Ὁ Μπέμπης θά-
φηνε στὴ μπάντα τὴν Ἀνατομία καὶ
θάπαιρνε ἀξάφνα τὴν ἀπόφαση ν' ἀ-
σχοληθῇ μετὰ ἐπιχειρήσεις. Θάκαναν
μιά ἐταιρεία. Ἡ Τζέννυ θάμπαινε μέσα
κ' ἐκεῖ θὰ τῆς τὴ σκάγανε. Οἱ λεπτο-
μέρειες δὲν τὸν ἀπασχολοῦσαν.

Μέσ' στὴν ὥρα μῆκε κ', ὁ γυιὸς
του.

Δροσερός, χαρούμενος, θεότρελ-
λος, ὁ Μπέμπης ἔκατσε ἀπάνω στὸ
γραφεῖο τοῦ πατέρα του, κ' ἄναψ'
ἓνα τσιγάρο.

— Ἀπόψε θὰ πάρω μιά προγαμι-
αία δωρεὰ! ἀνίγει μετὰ τσαχπίνι-
κη ἐπισημότητα.
— Τί θὰ πάρης, λέει;
— Προγαμιαία δωρεὰ! Ὅχι ἀπ'
τὴν προικὰ. Ἀπ' τὴ Τζέννυ! Θὰ τὴν
πῶς στὴ γκαρσονιέρα μου!

Ὁ γιαιτρός ἀπογοητεύτηκε.
— Δυστυχῶς, ἀναστέναξε, αὐτὸ
δὲν ὀφείλει! Πάει πιά ὁ παλιὸς κα-
λὸς καιρὸς, ποὺ ὅταν ἓνα κορίτσι ἐξά-
πλωνε μιά φορά στὸ κρεβάτι σου,
ἀξ σὲ παντρεύονταν μετὰ, θέλοντας
καὶ μὴ.

(Αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος λόγος ποὺ
ὁ «Δρ Κοσμάς Στεργιάδης» ἦταν «νο-
σταλγὸς τοῦ παρελθόντος»!)

— Ἄ, ναι, δὲ σοὺ λέω, συμφώνησ'
ὁ γυιὸς. Μὰ ὅσο νῆνε ὅταν σὲ μιά
κοπέλλα διδάξης πρώτος τὸν ἔρω-
τα, δύσκολα σοὺ ξεφεύγει. Γιὰ νὰ
τῆς μποῦν οἱ πειρασμοί, νὰ ζητήσῃ
ποικιλίες, πρέπει νὰ περάσῃ πολὺς
καιρὸς. Ἡ νὰ σὲ παντρευτῇ. Τότε
θὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀνάγκη ν' ἀποκτή-
σῃ ἔραστή, γιὰ νὰ μὴ βγάλῃ κακὸ
ὄνομα στὸν κόσμον! Ἀπρόπο, ἡ κυ-
ρία Ἐφλιν μοῦ ρίχτηκε..

— Λοιπὸν;
— Τὴν ἀπέκρουσα. Φοβοῦμαι πολὺ
πὼς δὲν εἶνε ὑγιὲς ἐρωτικῶς. Κι' ἄ-
μα εἶνε κανεὶς ἀρραβωνιασμένος πρέ-
πει νὰ προσέχῃ πολὺ τὶς κοσμικὲς κυ-
ρίες. Προτιμῶ μιά κοκὸτα. Εἶνε εὐλι-
κρινὴς καὶ προσεκτικὴ σὰν εὐσυνεί-
δητὴ ἐπαγγελματίας!

— Δὲν ἔχεις ἄδικο.
— Εἶμαι βέβαιος.
— Δὲ μοῦ λές...

— Τί;
— Ἐχεῖς πεποίθησῃ ὅτι ἐσὺ θὰ εἰ-
σαι ὁ «πρῶτος διδάξας» γιὰ τὴ
Τζέννυ;

— Ἀπολύτως.
— Τί σὲ κάνει νὰ τὸ πιστεύης;

— Ὁ Ντίνος ὁ Χλωρὸς μοῦ εἶπε
πὼς τὴν περασμένη Πέμπη ποὺ ἡ
Τζέννυ εἶχε πάει στὴ γκαρσονιέρα
του, ἦταν ἀκόμη «ἐν τάξει». Σήμερα
ἔγινε Δευτέρα. Ἐ, δὲ φαντάζομαι
στὸ μεταξὺ νὰ μεσολάβησε τίποτα..
Θὰ φυλάττῃ τὸ πολὺτιμὸ δῶρο γιὰ τὸν

μνηστῆρα!

— Ὡστε λοιπὸν ἡ μικρὴ εἶνε πολὺ
ξεσκολισμένη.

— Εἶνε μοντέρνο κορίτσι. Ἀπλῶς.
— Σύμφωνοι. Ἀλλὰ λίγες μέρες
πρὶν ἀπ' τοὺς ἀρραβῶνες της μποροῦ
σε νὰ πᾶς νὰ πηγαίνῃ στὴ γκαρσον-
ιέρα! Ἐγὼ μάλιστα τὴ γνώμη ὅτι
θάπρεπε νὰ τῆς τὸ πῆς.

— Ἄ, μπᾶ! Δὲ συμφέρει. Τῆς κά-
νω τὸν πολὺ ἐρωτευμένο, τὸ ζηλιά-
ρη καὶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει «αὐστη-
ρὲς ἀρχές». Ξέρεις πὼς ὅλες οἱ γυ-
ναῖκες ἀπατοῦν τὸν ἄντρα τους, μὰ
προτιμοῦν νάχη «αὐστηρὲς ἀρχές»,
καὶ νὰ τὸν κοροϊδεύουν χωρὶς νὰ τὸ
ξέρη, ἢ καλλίτερα χωρὶς νὰ δείχνῃ
πὼς τὸ ξέρει. Πάντως οἱ «αὐστηρὲς
ἀρχές» τοῦ συζύγου δὲν ἔχουν πέσει
ἀπ' τὴ μόδα. Καὶ τὸ βρῖσκω λογικόν.

Ἄμα ὁ ἄντρας σου σοῦ πεῖ καθαρά
καὶ ἑξάστερα: «Κάνε ὅ,τι θέλεις, δὲ
με νοιάζει», ἢ ἀπιστία παύει πιά νά-
χη θέλητρο, παύει νάχη ἐνδιαφέ-
ρον.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Μπέμπης ἀνα-
ψε δεύτερο σιγαρέττο κ' ἄφησε μιά
φιλοσοφημένη τολύπα καπνοῦ νὰ χα-
ιδέψῃ τὰ κολλημένα μαλλιά του.

— Ἐπειτα συνέχισε. Ἐγὼ ἔχω κ'
ἄλλο λόγο ποὺ ἐπιμένω στὴν ἀκαμ-
ψία τῆς συζυγικῆς μου τιμῆς.

— Πρακτικὸν λόγο;

— Πολὺ πρακτικόν. Ὅταν ἡ Τζέν-
νυ πιστέψῃ πὼς σ' αὐτὰ εἰμαι ἀλύγι-
στος, θὰ ὑποχρεωθῇ τρομερὰ μὲν
ὅτι ἀρχίζω νὰ κάνω ὑποχωρή-
σεις! Ὅθ τῆς δείξω μετὰ τρόπο πὼς πο-
νὼ φοβερὰ ποὺ ἀνέχομαι τὶς ἀπιστί-
ες, πὼς ὑποφέρω, πὼς εἰμαι δυστυ-
χὴς, ἀλλὰ τὰ ὑπομένω ὅλα γιατί δὲν
μπορῶ νὰ κάνω χωρὶς ἐκείνην! Μὴ
μοῦ πῆς ὅτι αὐτὸ τὸ κόλπο δὲν
πιάνει. Ἐ;

— Ὅχι δὲν ἀρνοῦμαι πὼς εἶν' ἔξυ-
πνο! Καὶ γενικῶς ἐλπίζω πὼς ἡ ὑπό-
θεσις θὰ πάη καλά. Ἐγὼ κ' ἐγὼ τὰ
σκέδια μου.

— Τί σχέδια;
— Νὰ σ' τὰ πῶ.

Κι' ὁ εὐφυὲς καὶ πολὺπειρος «Δρ
Κοσμάς Στεργιάδης» ἀφηγήθηκε
στὸ γυιὸ του τὰ περὶ ἐταιρίας καὶ τε
χνικῶ «τυλίγματος» τῆς νύμφης του
στὴν ὑπόθεσις.

Ὁ Μπέμπης δὲν τὰ βρῆκε καὶ σπου-
δαῖα.

Μόρφασε συγκαταβατικὰ κ' ἄνα-
ψε τὸ τρίτο τσιγάρο.

Δὲν τ' ἀπορρίπτω, εἶπε στὸν πα-
τέρα του, μὰ μπορεῖ νὰ βροῦμε καὶ
τίποτα καλλίτερο.

— Ἄ, ναι, δὲν ἀποκλείεται.

Κι' ὁ Μπέμπης προχώρησε πρὸς
τὴν πόρτα σφυρίζοντας

ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

τοῦ κ. Δ. Κ. Εὐαγγελίδου

— Φεύγεις;
— Ναι. Θὰ περάσω ἄπ' τὸ
Φλεριανὸ νὰ στείλω λουλού-
δια τῆς Τζέννυ καὶ μετὰ θὰ
πάω γιὰ μπάνιο. Ἀλήθεια..
ἢ Ἕλλη τί γίνεται; Ἐγὼ νὰ
τὴ δῶ τρεῖς μέρες.
— Χτὲς μοῦ τηλεφώνησε.
Εἶνε στὸ Λουτράκι.
— Μόνη της;
— Ποῦ θὲς νὰ ξέρω;
— Ὁρβουάρ.
— Ὁρβουάρ.

Μόλις ὁ Μπέμπης ἔκλεισε
πίσω τοῦ τὴν πόρτα τοῦ πα-
τρικοῦ γραφείου, τρακάρισε
μετὰ τὴν ἀδερφή του.
Πρωινή, μ' ἓνα κοντὸ καὶ
κολλητὸ σπορ φορεματάκι,

ποὺ ἔκαν' αὐθαδέστερες τὶς καμπυ-
λωτὲς προσκλήσεις τοῦ κορμιοῦ της,
καθὼς τρεμοῦλιαζε σὲ κάθε κίνησή
της ὀλόκληρη, λὲς κ' ἀγωνιζόταν
νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὁρμή της, μπριό-
ζα, πεταχτή, ὀλοδρόσερη, ἦταν ἡ Ἡ-
δονή, ἡ ἴδια, ὀλοζώντανη.

— Σωστὸ σκάνδαλο εἶσαι! τῆς εἶπ'
ὁ Μπέμπης.

— Ἐλα, βλάκα! Μέσα εἶν' ὁ μπα-
μπᾶς.

— Ναι.

— Κι' ἡ μαμά; Ἀπάνω;

— Ναι, κοιμάται. Ξενύχτησε φαίνε-
ται χτὲς.

— Ἐσὺ ποῦ πᾶς;

— Ἐγὼ κάτ' δουλειὰς κ' ὕστερα
θὰ πάω γιὰ μπάνιο.

— Ἦθελα νὰ σοῦ μιλήσω.

— Ἐλα μαζί.

— Ὁραῖα. Περιμένε με δυὸ λεπτά
κ' ἔφτασα.

Ἡ Ἕλλη μῆκε μιά στιγμὴ στὸ
γραφεῖο τοῦ πατέρα της, καὶ σχεδὸν
ἀμέσως ξαναβῆκε.

Πῆραν τὴν κούρσα τοῦ
Μπέμπη, πέρασαν ἀπ' τὸ
Φλεριανὸ καὶ τράβηξαν
γιὰ τὴ θάλασσα.

Μέσ' σ' αὐτοκίνητο ἡ
Ἕλλη ἄρχισε τὴν κου-
βέντα, πού, ἂν ὑπῆρχε
τρόπος νὰ τὴν ἀκούσῃ
ἐξένο αὐτὴ, θὰ καταλά-
βαινε ὅλη τὴν ἠθικὴ πό-
ρωση καὶ τὸν δυὸ τους.
αὐτὴ ποὺ χαρακτηρίζει
τὴ μικρὴ κοινωνικὴ τά-
ξη τῶν «μοντέρνων»
δεσφ.

— Ξέρεις, μοῦ χρειάζε-
ται ἀπαραίτητως ἓνας σὺ
ζυγος! εἶπε.

Ὁ Μπέμπης γέλασε.

— Δὲν εἶνε νέο αὐτό!..
Χρόνια τώρα μᾶς χρειά-
ζεται ἓνας σύζυγος, μὰ
καμαριέρα καὶ μιά νύφη.
Τὴ νύφη τὴ βρήκαμε. Τώ-
ρα μένει ὁ σύζυγος κ' ἡ
καμαριέρα!

— Ἡ Ἕλλη ἔδειξε πὼς
νεύριασε.

— Δὲν ἀστετεύομαι, πρό-
φερε τονισμένα. Αὐτὴ τὴ
φορά ὁ σύζυγος εἶν' ἀπα-
ραίτητος!

— Ναι, ἀλλ' ἀφοῦ δὲ
βρίσκεται, τί θὲς νὰ κά-
νουμε;

— Νὰ τὸν βροῦμε. Για-
τί πρέπει!

Ὁ Μπέμπης ἄφησε τὸ
βολάν καὶ τὴν κύτταξ' ἐ-
ρωτηματικὰ:

— Μὰ ἀστετεύεσαι τώ-
ρα; τῆς εἶπε.

— Καθόλου. Μιλῶ πολὺ

Ἡ Ἕλλη μῆκε μιά στιγμὴ στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της...

σοβαρά και βρίσκουμαι σε τραγική θέση...

— Όμολογώ πως δεν καταλαβαίνω.

— Μοῦ χρειάζεται εἰς τὴν ἔξοδον σου, ὅσοι σὺ θέλεις.

— Ὁ, τι νάνε. Ἀπένταρος, ἀνέγρος, ἀγνώστος δὲ, διόλο θέλει. Φτάνει νὰ μπορῇ νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα ὄνομα, νὰ μὲ καλύψῃ κοινωνικῶς, μὲ καταλαβαίνει;

— Ἀρχίζω.

— Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς πρέπει νάγῃ μόνον μιά φαινομενικὴ ὑπόσταση κ' ἕνα ἐπάγγελμα. Ἐτσι, τυπικῶς, γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου. Ἄς μὴν κερδίῃ τίποτα κ' ἄς μὴν ἔχῃ δεκάρα περιουσία.

— Τὰ ἔξοδα θὰ τὰ κῆνῃς ἐσύ;

— Φυσικὰ.

— Ἐχεις κανέναν ὠρισμένο συνδυσασμό;

— Ναι.

— Ὁ Σπανός;

— Ἀκριβῶς. Ὅλα μου τὰ ἔξοδα θὰ τ' ἀναλάβῃ ἐκεῖνος.

— Ἀλλά γιὰ νὰ σὲ παντρευτῇ, δὲ σὲ παντρεύεται!

— Ὁχι, γιατί καὶ κεινοῦ τὰ οικονομικὰ εἶν' ἀθλία.

— Ἐ, τότε πῶς θ' ἀναλάβῃ τὰ ἔξοδά σου; Μὰ τί βλακείες λές!

— Θὰ τ' ἀναλάβῃ γιατί παντρεύεται.

— Παντρεύεται;

— Ναι, μὲ τὴν Σάσα τοῦ Ζαφείρη.

— Σοβαρά; ἔκ'αν' ὁ Μπέμπης σάν νάπεσε ἀπ' τὰ σύννεφα.

— Σοβαρώτατα. Ἐν τῷ μεταξύ ἐγὼ τοῦ τοιμάζω ἕναν ἀνεπίσημο διάδοχο.

— Πῶς τὴν ἔκανες πάλι αὐτὴ τὴν κουταμάρα;

— Δὲν ἔκανα καμμιά κουταμάρα. Μὴν ἀνησυγῇς. Ἦξερα νὰ λάβω τὰ μέτρα μου καὶ προληπτικῶς καὶ κατόπιν. Μ' ἄν ἄφῃσα νὰ γίνῃ αὐτὸ ποῦ γινε, εἶνε γιὰτ' εἶχα τὴν πεποίθησιν πῶς ἔτσι θὰ τὸν ἀνάγκασα νὰ μὲ παντρευτῇ. Δὲν ἤξερα ὅμως τὰ οικονομικὰ τὴν ἐπίσημὴν εἰδησιν καὶ μοῦπε πῶς εἰν' ἀπένταρος, μοῦρθε ταμπλάς! Ταμπλάς κυριολεκτικῶς. Ὁ ἀνθρώπος μοῦ ἐξηγήθηκε. «Τί θές νὰ κάνω;» μοῦ λέει. «Νὰ παντρευτοῦμε καὶ νὰ μὴν ἔχουμε νὰ φάμε; Νὰ γυρίζῃς ἐσύ μ' ἐπιδιωρόμενα φουστάνια καὶ γὼ μὲ τὸ περυνό μου παλτό;». Εἶχε δίκιο. Ἀκριβῶς λοιπὸν, ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα σκόπευε κ' αὐτὸς νὰ μοῦ μιλήσῃ γιὰ τὸ συνοικέσιό μὲ τὴν Ζαφείρη, καὶ νὰ μοῦ προτείνῃ νὰ διατηρήσουμε τίς σχέσεις μας. Τὸν πρόλαβα ἐγὼ μὲ τὴν κουβέντα μου γιὰ τὸ παιδί κ' ἔτσι δόθηκαν ὅλες οἱ ἐξηγήσεις. Μὰ, σήμερα, ἐννοεῖς, εἶν, ἀργὰ πιά γιὰ νὰ ματαιωθῇ ἡ γέννησις τοῦ παιδιοῦ. Θάταν ἐπικίνδυνον.

— Τὸ ἐξακρίβωσες;

— Πῆγα στοὺς πρὶν φαρμακισμένους γιατρούς. Κανεὶς δὲν ἀναλαμβάνει. Ὅλοι φοβοῦνται.

— Τὴ ζωὴ σου;

— Τὸ νόμο! Ποῦ θ' ἀναλάβῃ ἀπρόσκλητος νὰ ζητήσῃ εὐθύνης.

— Καὶ βρήκες λύσιν νὰ ζητήσῃς ἕναν πατέρα τοῦ παιδιοῦ;

— Φυσικὰ. Ἀλλὰ λύσις δὲν ὑπάρχει. Τὸ οικονομικὸ πρόβλημα τοῦ ἀναλαμβάνει ὁ Σπανός. Ἄν λοιπὸν, βρεθῇ καὶ τὸ ἀνδρείκελλο ποῦ νὰ παῖξῃ τὸ ρόλο τοῦ πατέρα...

— Ἐν γνώσει τοῦ;

— Κ' ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ.

— Ἐ, πῶς ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ;

— Ἐνός πρόωρος τοκετός, ἀπλούστατα! Μὲ νευριάζεις μὲ τίς ἐρωτήσεις σου. Ἐγὼ ἄλλο θέλω νὰ μοῦ πῇς. Βρίσκεις κανέναν κατάλληλον στὸν κύκλο τῶν γνωστών σου;

— Ὁ Μπέμπης ἀγανάκτησε.

— Εἶσαι ἡλιθία λοιπὸν! τῇς εἶπε. Πᾶς καὶ μπλέκεις ἔτσι, ἐνῶ σὲ κυνὴ γάει τόσος κόσμος ποῦ εὐχαρίστως θὰ σὲ παντρευότανε μ' ὅλα τὰ σκάνδαλα ποῦ εἶς κάνει, μόνο καὶ μόνον ἔπειδὴ ὅλοι φαντάζονται πῶς ἔχεις προίκα.

— Ναι, μὰ ἔννοια σου. Ὅλοι θὰ φρόντιζαν νὰ τὸ ἐξακρίβωσιν αὐτὸ ἀρκετὰ ἐγκαίρως. Ἐκτός ἀπὸ ἕναν πραγματικὰ πλούσιον ποῦ δὲ θὰ μὲ παντρευότανε ποτέ, ἂν δὲ μ' ἐρωτεύονταν ἢ ἂν δὲν ἐμπλέγε μαζί μου ἔτσι ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ γλυτώσῃ παρὰ μόνο μὲ τὸ γάμο.

— Καὶ σὺ γιὰ «πραγματικὰ πλούσιο» διάλεξες τὸ Σπανό!

— Ἐτσι τὸν νόμιζα! Κ' ἐσύ κ' ἐγὼ κ' ὅλος ὁ κόσμος.

— Σαμάτησαν σ' ἕνα μικρὸ μαγαζάκι τῆς παραλίας.

— Μ' αὐτὴ τὴ συζήτηση οὐτ' ἡ Ἐλλη οὐτ' ὁ Μπέμπης εἶχαν κέφι γιὰ μπάινιο.

— Φαντάζουμαι πῶς θὰ δυσκολευτοῦμε πολὺ νὰ βροῦμε τὸ κατάλληλον πρόσωπο, εἶπ' ἐκεῖνος.

— Καὶ δὲν ἔχουμε καθόλου καιρὸ γιὰ χάσιμο.

— Τὸ ξέρω. Δὲ μπορούμε νὰ ποῦμε στὸ παιδί ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἀφιξή του στὴ ζωὴ. Τὸ πλὸν ποῦ μπορεῖ νὰ γίνῃ εἶνε νὰ ποῦμε σ' αὐτὸν ποῦ θὰ διορίσουμε πατέρα του πῶς τὴν ἐπιτάχυνε! Συγχρόνως ὅμως πρέπει αὐτὸς ὁ τύπος νὰ βρεθῇ. Καὶ ποῦ στὸ διάολο νὰ τὸν βροῦμε. Δὲν ξέρω κανέναν ποῦ νὰ ζητᾷ ἑσὲ πατέρα, ἔστω καὶ μὲ πολὺ καλὸ μισθό!

— Μὰ πνεῦμα κάνει τώρα;

— Ἀφοῦ δὲν ἔχω νὰ κάνω τίποτα καλλιτέρας;

— Μεσολάβησε ἕνα διάλειμμα τοῦ διαλόγου, ποῦ ὁ Μπέμπης τὸ χρησιμοποίησε γιὰ ν' ἀνησυγήσῃ ἂν ὁ Φλεριανὸς θάστεινε ὥρα καὶ λουλούδια τῆς Τζέννυ, κ' ἡ Ἐλλη γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ μέσ' οἱς πρὶν ξεχασμένες γνωριμίες τῆς τῶν ἀνθρώπων ποῦ ζητοῦσε. Ἀξάφην ὁ Μπέμπης ξαναγύρισε στὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀδελφῆς του.

— Ἀσε τὸ ἄλλο, εἶπε.

— Ποιό;

— Ποῦ μπορεῖ νὰ γίνῃ ὁ γάμος, νὰ γεννηθῇ τὸ παιδί, κ' ὁ Σπανὸς νὰ σ' ἀφήσῃ ἔπειτα στὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ.

— Νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ;

— Τὸ θεωρεῖς δύσκολο; Ἐγὼ στὴ θέσιν τοῦ αὐτοῦ θάκανα μόλις σὲ βαρύνουσα.

— Ναι, μὰ μοῦ φαίνεται πῶς θὰ τὸν ἔχω στὸ χέρι.

— Πῶς;

— Εἶν' ἀρκετὰ βλάκας καὶ συγχρόνως ἐρωτευμένος μαζί μου.

— Τὸ βλάκας εἶνε μόνιμο. Ἀλλὰ τὸ ἐρωτευμένος εἶνε παροδικό.

— Δὲν ἔχει σημασίαν. Φτάνει γι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ. Θὰ καταφέρω νὰ τοῦ κλέψω γραπτὰς ὁμολογίας.

— Μὲ τί τρόπο;

— Μὲ μιά καλὰ σχεδιασμένη ἐρωτικὴ ἀλληλογραφία.

— Ἄν τὸ κατορθώσῃς...

— Θὰ τὸ κατορθώσω. Σὺζυγο μοῦ βρίσκεις ἐσύ;

— Στάσου ντὲ νὰ τὸ σκεφτοῦμε λίγο. Σὺζυγο θέλεις. Δὲ θέλεις σωφ. Καὶ φυσικὰ δὲν μπορούμε νὰ τὸ βάλουμε στὴν «Ἔσθια»...

— Μὰ κεῖ ποῦ μιλοῦσε ὁ Μπέμπης κόπηκε. Τὸ μοῦτρο τοῦ φωτίστηκε ἀπὸ

μιά λάμψη θριάμβου.

— Ἀρπάξε τὸ μπράτσο τῆς ἀδελφῆς σου ἐνθουσιασμένος.

— Νομίζω πῶς κάτι ἀνακάλυψα! φώναξε.

— Ὁραῖα. Λέγει εἶπ' ἡ Ἐλλη, ποῦ δὲν ἔδειχνε ποτέ τὴν ἀνυπομονήσιν αὐτῆς.

Κ' ὁ Μπέμπης «εἶπε»: Ἐξοφικὰ τοῦχ' ἔρθῃ στὸ νοῦ ἕνας φίλος τοῦ. Ἦταν ὁ γυῖος τοῦ Ζερλέντη τοῦ παλαιοῦ πολιτικοῦ. Μεγάλῃ ἀθηναϊκῇ οἰκονομείᾳ κ' ὁ πατέρας εἶχε κάνει καὶ τρεῖς φορές ὑπουργός, ἐπὶ κοινοβουλευτισμοῦ. Τώρα δὲν εἶχανε κ' αὐτοὶ δεκάρα. Μὲ τὴν ζωὴ ποῦ κάνανε γρήγορα τελειώσαν ὅσα εἶχε κλέψει ὁ Ζερλέντης καὶ σήμερα ζούσανε κλέβοντας στὰ γαρτιά. Ὁ γυῖος, ὁ Νίκος Ζερλέντης, ἦταν σοβαροφάνης, κομψὸς καὶ μορφωμένος. Εἶχε σπουδάσει ἐδῶ νομικὰ καὶ πέρασε κατοπὶ μερικὰ χρόνια στὴν Εὐρώπῃ.

Ἡ Ἐλλη τὸν ἤξερε. Καὶ τῆς ἄρεσε πολὺ.

— Εἶνε ἀκριβῶς δὲ, τι μᾶς χρειάζεσαι, εἶπε. Μὰ φαντάζεσαι πῶς θὰ δεχόταν;

— Δὲ ξέρω τί τύπος εἶνε ἀκριβῶς. Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἂν τοῦ ριχνόσουν μὲ τέχνη.

— Νὰ τοῦ ριχτῶ;

— Φυσικὰ. Τὸ συνοικέσιό εἶνε πολὺ διαφανὲς ὑπόθεσις, ἐνῶ τὸ εἰδύλλιο τὰ θαμπώνει ὅλα. Κυνηγᾷ τον, ρίξου του, κάνε τὴν ἐρωτευμένη καὶ φρόντισε νὰ τοῦ παραδοθῇ ἀρκετὰ γρήγορα, μὰ ὅχι τόσο εὐκόλως ὥστε νὰ φανταστῇ πῶς προσκαλεῖς ἀμέσως τὸν πρῶτον τυχόντα στὴν κρεββατοκάμαρά σου. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ γαλάσῃ ὅλη τὴν ὑπόθεσιν. Γιατὶ ὑπάρχουν κ' ἄνθρωποι, ποῦ ἅμα σηματοδοτοῦν μὴν τέτοια γνῶμη γιὰ μιά γυναῖκα, δὲν τὴν παντρεύονται.

— Σωστά. Ἀλλ' ἂν ὁ Ζερλέντης εἶν' ἀπ' αὐτοὺς, δὲ μᾶς κάνει. Γιατὶ τότε πῶς θ' ἀνεγθῇ τὸ Σπανό;

— Μὰ ἐσύ δὲν εἶσαι κουτὴ νὰ τοῦ πῇς πῶς τὰ λεφτὰ θὰ σ' ἐκ δίνῃ ὁ Σπανός! Δόξα τῷ Θεῷ ἔχεις πατέρα.

— Ἐγὼ δὲ μιλῶ γιὰ τὰ λεπτὰ. Μιλῶ γιὰ τὸ Σπανὸν τὸν ἴδιον.

— Τί ἐννοεῖς; Ὁ Σπανὸς δὲ θὰ τὴν ρῇ τὰ προσχήματα;

— Φυσικὰ. Μὰ ὁ ἄλλος μπορεῖ νὰ ὑποπτευθῇ.

— Ἐ, ἂν ὑποπτευθῇ, ὑποπτεύθηκε. Θὰ σκάσουνε τώρα καὶ γι' αὐτό; Ἐπὶ τέλους χωρίζεις! Ὁ ἄλλος κάνει τὴ δουλειὰ σου πιά.

— Ἀ, ναι. Σ' αὐτὸ ἔχεις δίκιο.

— Μὴν πονοκεφαλᾷς λοιπὸν, κ' ἄς φροντίσουμε νὰρθοῦμε σὲ περισσότερη ἐπαφὴ μὲ τὸ Ζερλέντη. Θὰ βάλω τὴ Τζέννυ νὰ τὸν καλέσῃ στὸ πάρτυ ποῦ δίνουνε μεθαύριο.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Στὴν προηγούμενη συνέχεια (σελὶς 10, στήλῃ 1η σειρὰ 3η) παρελείφθησαν ἀπὸ τυπογραφικὴν ἀβλεψίαν λίγες σειρές. Νὰ διορθωθῇ ὡς ἑξῆς:

«...Δὲν μπορῶ νὰ ἐπαρκέσω. Θ' ἀναγκασθῶ νὰ βάλω ὑπόθεσιν τὸ σπῆτι!

— Καὶ δὲν τὸ βάζεις; ἀπαντοῦσε πάντα στερεότυπα κ' ἐντελῶς φυσικὰ ἡ κυρία Ἀμαλία.

Μέσα τῆς ἀποροῦσας πραγματικῇ γιὰ τὸ ἄντρας τῆς καθόταν καὶ στενοχωριότανε ἀφοῦ ὑπῆρχε αὐτὴ ἡ λύση.

Ζεῖ εὐδυνεῖ τοῦ δικαστηρίου Χορτοθεραπεία

Τοῦ κ. Δ. ΨΑΘΑ

Εἶνε καὶ τὸ φαγητὸ μῶδα, ὡς φησὶ... Ἐγινε ἐπιστημονικὴ διδασκαλία καὶ κήρυγμα! Τὸ πιάτο, ἐπάνω στὸ ὅποιον συνηθίζοντο οἱ ὁρέξεις τῶν ἀνθρώπων κ' ἐσυνθηκολογούσαν οἱ πρὶν ἀντίθετες θεωρίαι, ἐξελίχθη καὶ αὐτὸ σὲ πέτραν οκανδάλου.

Οἱ φανατικώτερες ἀντιθέσεις κατέβησαν τὰ ὅπλα ὅταν ἐστρώοντο στὸ τραπέζι. Δὲν εἶχε ἰδεολογικὰς πεποιθήσεις ὁ ἀνθρώπινος στόμαχος, οὔτε μορφωσιν ἐπιστημονικὴν. Καὶ κατὰ περισσώτερον.

Ἦταν ὁ μέγας περιφρονήτης πάσης σοφίας. Ὁ ἀνθρώπος ποῦ ἠμποροῦσαν νὰ σκοτωθοῦν ἐπάνω στὰ μεγάλα προβλήματα μὲ τὰ ὅποια συνηθίζε νὰ παιδεύεται ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος, κατέβησαν τὰ μίσση των ἐμπρὸς σὲ μίαν ἀγνιστὴ μερίδα ψηφτοῦ. Τὸ πιάτο ἦταν ὁ μέγας συμφυλιωτής.

Τώρα ὅμως;

Δὲν εἶναι πλέον ζήτημα γούστου τοῦ φαγητοῦ. Μέσα ἀπὸ τὴν σάλτσαν ἀνεπήδησαν ἰδέες καὶ ἐχώρισαν τοὺς ἀνθρώπους σὲ δύο ἀντίπαλα στρατόπεδα. Καὶ τὸ πρὶν ὁδοποιημένο μπιφτέκι ἀκόμη—αὐτὸ τὸ μπουρδάτο ἄνθος τῆς κλασσικῆς μαγειρικῆς—ἀπέκτησε θανασιμὸν ἀντιπάλους. Ἐρευνητικὸ τὸ πεινάλειον βλέμμα τοῦ φυτοφάγου σκύβει ἐπάνω τοῦ κτλ τοῦ ζῴου τὸν λόγον προσέξατε νὰ δῆτε:

— Ἐκαθόμουν στὸ ἐστιατόριον κ. πρόεδρε καὶ παρήγγειλα τὸ φαγητὸ μου. Ὅταν, λοιπὸν, τὸ γκαρσόνι μοῦ ἔφερε τὸ μπιφτέκι, οἱ τριχες τοῦ φίλου μου γιὰ, τρὸν ὑψώθηκαν ἀπὸ φρίκην. Συνέλεξε τὰ χέρια του σὲ τέτοιαν κίνησιν ἀπελπισίας κ' ἔδωκε στὴν φάτσα του τέτοιαν ἑκφρασιν τρόμου καὶ ἀπῆλθε ὥστε ἄρχισα νὰ τρέμω. Ἐσχημάτισα αὐτοστιγμὴ τὴν φοβερὴν ὑπόνοιαν ὅτι ὁ ἐστιατορὸς ἐβυσσοδομοῦσε κατὰ τῆς ζωῆς μου, ὅπως οἱ σκατινοὶ ἐκείνοι ἡρώες τῶν μεσαιωνικῶν ἱστοριῶν, ποῦ ἐστέλταν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς τοὺς ἀνειθιμήτους μ' ἕνα πιάτο φαγητοῦ. Ἀλλὰ προτοῦ προεγασθῶ νὰ διατυπώσω τοὺς φόβους μου ὁ φίλος μου γκαρσὸς ἀνέλαβε νὰ μὲ σώσῃ. Μή! ἐφώνησε. Ἐγὼ κατὰ τῆς ὑγείας σου! Κατὰ τοῦ στομάχου σου! Κατὰ τοῦ ὁργανισμοῦ σου! Κατὰ τῆς ζωῆς σου! Αὐτὸ εἶναι δηλητήριο!

— Ποιό;

— Τὸ μπιφτέκι.

— Κύριε ἐλέησον!

— Αὐτὸ εἶπα κ' ἐγὼ κ. πρόεδρε καὶ μάλιστα κάμων συγχρόνως τὸν σατυρὸ μου. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; Οἱ γιατροὶ εἶναι γιατροὶ. Ἐξασκοῦν ἐπάνω μας μίαν μυστηριώδη ἐπίδρασιν, ἔλεγε δὲν τὸ θέλω. Μ' ἐβέρειε ἡ πείνα ἀλλὰ ἄρχισα νὰ κυττάζω τὸ μπιφτέκι μὲ ἕνα εἶδος ὑποσυνειδήτου ἀνησυχίας. Ἐποφελήθη ἀπὸ τὴν ἀμηχανίαν μου ὁ γκαρσὸς καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ κηρύσσει τὸ εὐαγγέλιον τῆς χορτοφαγίας ἐνῶ συγχρόνως ἐξηκόντιζε φοβεροὺς φιλιππικοὺς κατὰ τῆς κρεοφαγίας. Τὰ χόρτα καὶ τὰ φρούτα ὡς βασικὴ τροφή, ὡς ἀπλύτον καὶ ἀδιάλλακτον διαιτολόγιον, αὐτὴ ἦταν ἡ ὁρθόδοξος γαστρονομικὴ θεωρία εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέμενε μὲ τὸν φανατισμὸν ἀσκητικῶς

— Μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ βάλω μιά μπουκιά στὸ στόμα μου...

μου, σὲ ὅλον τὸν ὁργανισμό μου, μ' ἐτρομοκράτησε καὶ μοῦ ἐπέβαλε ὠρισμένην θεραπείαν.

— Ποιό;

— Χορτοθεραπείαν κ. πρόεδρε. Λαχανοθεραπείαν. Δὲν εἶναι ἡ περίπτωσίς μου μοναδική. Ὅλοι οἱ στρατιῶτες ἀνθρώπων ἔχουν προσηλυτισθῇ σ' αὐτὸ τὸ εὐαγγέλιον, κ' ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ κρέατος. Δὲν θέλουν ἐστιατόρια. Βοσκισίμους ἐκτάσεις ζητοῦν!

Ἡ κουζίνα ἔπρεπε τὴν μορφήν μοντέρνου θεραπευτηρίου, ὅπου οἱ εἰσερχόμενοι δὲν ὑπακούουν πλέον εἰς τὴν πείνα τους ἀλλὰ εἰς τὰ διδάγματα τοῦ νέου διαιτολογίου. Οὕτως αὐτοῦ τοῦ ρεῦματος εἶμαι κ' ἐγὼ. Παρεδόθην εἰς τὴν φορὰν τοῦ νέου ἀνέμου. Σύμφωνα μὲ τίς ἀρχὰς τῶν χορτοφάγων γέμει θὰ πῇ συνταγή. Ἱατρικὴ συμβουλή. Ἐπιστημονικὴ ἐμβόλ-

θεια. Ρετσέτα. Καὶ μόνο χάρταση δὲν θὰ πῇ.

— Ἀποτέλεσμα;

— Ἦσαν ἐβδομήντα κιλά καὶ ἔφτασαν αἰσίως τὰ σαράντα.

Ἦσαν ἐβδομήντα κιλά καὶ ἔφτασε αἰσίως τὰ σαράντα! Ἀλλὰ κάθε κιλὸ ποῦ τοῦ ἔσπευγε ἀντικαθίστατο μὲ ἰσὸβαρον ἀνανάκτησιν. Ἐως οὗτο ὁ ἀνθρώπος ἐγένετο τσίρος, ἀλλὰ τσίρος μαινόμενος. Ἀνοῖξε τὰ μάτια του θραδέως μὲν ἀλλὰ ἀσφαλῶς, εἶδε τὸ πρόσωπό του στὸν καθρέφτη, ὥχρησε, ἔτρεξε νὰ καταβροχθίσῃ ἕνα μπιφτέκι, συνῆλθε, ἦπτε κ' ἕνα ἐκατοστάρι κρασί, ἐδνάνησε καὶ ἐν τέλει ἔσπευσε εἰς συνάντησιν τοῦ γιαιτροῦ.

— Γιατρε.

— Καλῶς τον...

— Σὲ μὴνῶ.

— Γιατί;

— Θὰ δῇς γιατί.

Καὶ τὸν ἐμήνυσε. Ἐτσι ἔφρασε ἡ ὑπόθεσις στὸ δικαστήριον. Ἦλθε ὁ γκαρσὸς κατηγορούμενος ὅτι μετεχειρίσθη πρὸς θεραπείαν ἀσθενοῦς μὴ πάσχοντος, μέσα ἕνα πρὸς τὴν ἐπιστήμην. Ἐκλήθη νὰ ἀπολογηθῇ. Καὶ ἀντὶ ἀπολογίας ἔκανε τὴν πανηγυρικὴν τῆς χορτοφαγίας μὲ τὴν εὐγλωττίαν, ὥστε παρὰ πέντε νὰ παρασύρη καὶ τὸ δικαστήριον ἀκόμη εἰς βουλήν.

Ἀλλὰ ἐσηκώθη ἐπάνω ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ καὶ ἐδουλήθη:

— Λαχανοθεραπεία! Ἡκούσατε κ. δικασταί. Τὸ κήρυγμα τῆς κάνει θάνατον κ' ἡ βοσκὴ καθιερῶται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὡς ἀπαράβατος κανὼν ὑγιεινῆς διαίτης εἰς ἕνα λαὸν ὁ ὁποῖος τρέμει νὰ βάλῃ τὸ πρῶτὸ μὴ μπουκιά στὸ στόμα καὶ στέκεται ὡς τὸ μεσημέρι μὲ καφεδάκι. Ἀσκητικὰ πρόσωπα ἔχομεν ὅλοι. Μὲ τὴν καρποθυροθεραπείαν τὴν πεπονοθεραπείαν, τὴν ἀγγουροτοματοθεραπείαν, τὴν ραδιοδισλαστοθεραπείαν, τὴν προσοθεραπείαν καὶ τὴν ραπανοθεραπείαν, τὴν ξεροκοιματοθεραπείαν καὶ τὴν βαρυνυκοθεραπείαν, ἥδη ἔχομε πᾶσι ὅλοι τοῦ ὕψους καὶ τὴν μορφήν ἀσκητῶν. Ἡ χορτοθεραπεία εἶνε καλὴ διὰ τὸ ξεκούρασμα τοῦ στομάχου. Ἀπὸ τί νὰ τὸν ξεκουράσωμεν ὅμως ἐμεῖς τὸν στομάχον μας ποῦ τὸν ἐλασάσαμε στὴν πείνα ἀπὸ μακρὰς παραδόσεως; Χρειάζεται κύριος δικασταί, ἀντίθετος, κήρυγμα ἀντίθετον. Τὸ κήρυγμα τῆς κρεοφαγίας. Πρέπει νὰ καθιερώσωμε ἐπίσημος τὴν μετριοθεραπείαν, τὴν κομποπολυθεραπείαν, τὴν ρομπιφοθεραπείαν καὶ τὴν σαναγριδοθεραπείαν. Μόνον μὲ τὰς θεραπείαις αὐταῖς θὰ εὐρωμεν τὴν ὑγίαν μας καὶ θὰ σταθούμε εἰς τὰ πόδια μας. Ἐν ἐναντία περιπτώσει θὰ φθάσωμε εἰς τὴν εἰλικρινήν θεραπείαν, τὴν τελικήν, τὴν ἀπλύτον, τὴν ἐπιλεγμένην μετριοθεραπείαν. Ὅσοι τὴν θέλουν ἄς ἐξοκολογήσων νὰ δώσκουν.

Ταῦτα εἶπε ἡ πολιτικὴ ἀγωγή. Ἀλλὰ ὁ ἱατρὸς ἠθώθη. Ὅποτε πολλοὶ ἐμψύχισαν ὅτι προσετέθη νέος ὁπαδὸς τῆς χορτοφαγίας, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΟΒΑΡΕΣ ΚΥΒΕΝΤΕΣ

Κουβέντες του Βάδρακα

Μοντέρνοι στίχοι

Γράμματα του Τζανέττου

Περί Χιούς

Αγαπητή «Εβδομάς»,

Λυσσάζανε, μωρ' αδερφέ μου, στη Βόρειο Αμερική μ' έδειξαν το Χιούς, έπειδή τις, λέει, μπήκε σ' ένα πετούμενο και γύρισε τη γη σε τρισημισ μέρη!

Δεν τα χωνεύω κάτι τέτοια, μωρ' αδερφέ μου. Δηλαδή τις τι έγινε, ρε παιδί, που πέταξε ο «πετάμενος» μιλιοστάριος γύρωθεν του Πλανήτη; Τίποτις για να έσθης.

Με την πράξη του απόδειξε μοναχά σ' ολόκληρο το ντουιλά, τί χάπατο είχε ούλη ή ανθρωπότης μπροστά μας. Τί να το κάνω, ρε φίλε, το πετούμενο άμα γουστάζω να ξεγηθώ περιήγηση της γης;

Βάνω πλήρη ήσυχα-ήσυχα κατά την καθέρενα του Μπουμπουνα, παραδίω πεντε παιδάκια περί μπανζούριασμα, κατεβάζω τρεις μισές και γυρνάω τη γη με ταχύτη όχτακιλντρον που θάνει μπροστά πάνω σε φινό δρόμο.

Έτσι, αδερφάκι, γίνεται το νταραβέρι σε μια ώρα, με δίγως πετούμενα και μπενζίνες. Ποι να το κόψη, όμως, του πετάμενου μιλιοστάριου, να ξεγηθή τέτοιο κόλπο! Μα να τα ξαναλέμε, ρε, πως σε όλη την εμφύλιο δεν υπάρχει έξυπνος άνθρωπος που να μην είναι ρωμηός; Δεν ξέρω τί μου λές, πατριδα διευφθυτή, μα έμένα μ' άρδεσει να ξεγημαι σπαθί για κάθε περιφτωσι. Με νοιώθεις;

Ίσα τις το λοιπό!
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Οι παροιμίες

- Κάλιο φάε ρίγανη, μα μη φας πλάφι.
- Το καλό παιδί του Πέτρου, πήρε τσάι της μαμάς του.
- Άλλοιώς το λένε το παπί, κι' αλλιώς τη λέν τη γάτα.
- Έχεις χαήμα στο σκακί; Τί με νοιάζει μένα;
- Αν δε κάτσης σε καρέκλα, δε θα φύγη το θυπόρι.
- Πές του Κώστα και του Νίκου να το πούνε του 'Αλέξη.
- Άμα θέλεις τη ζωή σου, φάε κρέας με πατάτες.
- Μην άκους τον Κλειδωνα, άκου τη ρομβία.
- Πάρε το παιδί του Κώστα και άμόλα το να φύγη.
- Του έλθρου σου του παχύ, δίνε του τσιγάρο.

Στή λάβρα

(Χαρισμένο στα πενήνταχρονα τση δημοτικής γλώσσας)

I

Σ'ό γάντι τση ύπόστασης γέρνει μια πεταλούδα, κι' άπάνω στα κατσάδραχα, του πόνου μας ή φλούδα! Το τρύνει δεν ένινησε, στο ξάρτι της θεράντας, και πάνω στο Βεζούβιο μιας ξωτικής νιγλάντας, άπλώνεται το «είναι» μου με πόνο και με χλίψη. Άνάθεμα τα φώσφορα! Το δύσινω άς λείψη...

II

Του άνεμου τα βούκινα παίζουνε παντομίμα. Άγέρας φύσηξε παχύς, και όλα πάνε ποίμα. Στάσου, άγάπη! Στάσου πιά! Μην τρέχης μέσ' στη λάβρα! Άφησε πιά την πίπιζα! Το πάν έγινε χάβρα!...

III

Όλα σπαίνουνε μεμιάς. Όλα σπαίνουνε. Όλα. Σ' ένα σκυλάκι κ'όξε-τερριές ρίξε φες μια φόλα. Γιατί το θούκινο χτυπά; Γιατί λαλεί έτσι; Να ένα τάβλι πράσινο. Μυρίζει κοκορέτσι!...

(Έπιλογος)

Δεν είνε μιά, δεν είνε δυό, δεν είνε τρείς, μα δέκα. Στο βάθος του πορτοκαλλιού κάθεται μια γυναικα...

ΜΠΑΡΑΣ ΑΜΠΑΡΑΣ

(Τση παρέας των Δημοτικιστάδων που γιορτάσανε αντίπροφες τα πενήνταχρονα της Δημ. γλώσσας).

Έπιγράμματα

ΕΙΣ ΩΡΙΑΝ

Ό κόσμος είνε μάταιος και γέρνει όπως-όπως, κι' από τις πεπονόφλουδες έγέμισεν ο τόπος!

ΕΙΣ ΠΑΟΙΟΝ

Είνε ή θάλασσα βουνό, και άμα θές να μάθης, να πάρης ένα παγοτό άπ' την πλατεία Βάθης.

Κ. ΣΚΟΚΟΣ

Γνώμαι μεγάλων άνδρων

Κάνε στάσι στην πλατεία Άγάμων.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ

Καθήστε να ρίξουμε το ρυζί.

ΛΟΥΘΗΡΟΣ

Να μένη το δύσινω, δέσποτα!

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ

Διαμαρτυρίες

Σιόρ ντιρεττόρο μου τση «Εβδομάς»,

Άδιαβάζοντας τση άλλες το φιναλίσιμο εξαμπλάριο τση «Εβδομάδας», είδα άδίπλα στην ταχτικά μου κολώνα μπή- κανε, τζόγια μου, κά- τι ρίμες άρδιναρίες, που μα τον Άγιο, με κάνανε μπρο ο υ τ ι. Ποιος το 'γραψε, μωρέ;

Ό, που να μπή ο διάολος στο κεφάλι του και νάνε και θη- λυκός να γεννοβολή- ση! Έφτός, μάτια μου, θέλει κρέμασμα άπ' ανάσκελα και δάρσιμο δίχως καμμία λύπησι. Τί σκέσι έ- χει, μωρέ, το αίστη- μι και το άμδρε, με τό...πεπόνι; Για να κάνη ρίμα ο αντίθεος με τση «πόνου», πήρε το «πεπόνι» και μάς το τίνανε στο τσερ- βέλο;

Περντονάτι με, σιόρ ντιρεττόρο, που πελάρω έτσι. άβίατα, μα με άρωσθηξε, με τον Άγιο, εφτή ή ρίμα. Μη ματαδά- λετε τέτοιο πράμμα, τζόγια μου, γιατί θ' άπαρτήξω ούλες τση ντελικατέντζες τση άριστοκρατίας που με μάθανε από το λί- κνο μου, θ' άλσημονήσω που είμαι κόν- τες γεννημένος με κοτσαμάμ τίτολο, θ' άριθάρω έφτού να τα κάμω όλα γυαλι- καρφία. Ναί, μα τον Άγιο!...

Με τιμή και με ύπόληψη
ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

Μικρά άν-γελοΐα

ΟΙΚΙΑ έτοιμόρροπος έκ των τελευταί- ον σεισμών, πωλείται εις χαμηλήν τι- μήν. Εύκαιρία διά τούς ύποψηφίους άν- τόχειρας.

ΚΥΡΙΟΣ διαθέντων ύποδήματα ζητεί λέμβον προκειμένου να προμηθευθή λα- πωνικά θερυκκόκα. Ίδιαίτερα προσκλή- σεις δεν θα σταλώσι.

ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ έξ ένδς δωματίου με όλα τα χρειώδη κατεδαφίζεται. Πλη- ροφορία δεν δίδονται.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟN τύπου Φόρντ και κατασκευής του 1893 πωλείται εις έξευ- τελιστικήν τιμήν. Εις τούς περνοσοπορ- οπλήκτους γίνεται ιδιαίτερα έκπτωσης.

ΦΡΟΛΟΓΙΟΝ μη εργαζόμενον από έ- τών ζητεί κατάλληλον θέσιν.

ΚΥΡΙΟΣ προκειμένου ν' αναχωρήση δι' αεροπλάνου εις το έξωτεριχόν ένοι- κιάζει τούς πόδας του κατά την διάρκει- αν του ταξιδίου. Οι πόδες δέον να έπι- στραφούν μετά την χρήσιν. Κον Π. Χ. Ψ. Τσίφ. Άμβούονον.

—Ο άνδρας σου...
—Α, όχι μα- μ... Σε παρα- καλώ... Μη μου μιλάς γι' αυτόν...
—Κι' όμως, Σουζάν- να, δεν μπορούν να σού- σουν έτσι, μονομιάς, δε- καπέντε χρόνια συζυγι- κού βίου... είπεν ή κυ- ρία Μπλανσάρ με σιγα- νή φωνή.

Κατόπιν έπλη- σίωσε την κόρη- της, έπήρε τα χέ- ρια της μέσα στα- δικά της και τής- τα χάϊδεψε στορ- γικά.

Η Σουζάννα Λαγκράνζ δεν εί- πα τίποτε. Τά χέ- δια της μητέρας της δ- μως την εξενείριζαν. Η κυρία Μπλανσάρ ήταν ήλικιωμένη, με πρόσωπο κατακόκκινο, με κάτασπρα μαλ- λιά... Προσπαθούσε να φανή συγκινημέ- νη, να δείξη ότι συμμεριζόταν τον πόνο της κόρης της. Η Σουζάννα όμως συλλο- γιζόταν:

—Δεν έχει στο νού της παρά την καλοπέρασι της. Φοβάται πως θα πάω με τα παιδιά μου να μείνω μαζί της, κι' αυτό μονάχα την συγκινεί! Για μένα, ού- τε την νοιάζει καθόλου. Μ' αγαπά, βέ- θαια, ή καυμένη ή μαυιά, αλλά δεν με νοιώθει... Κανέναν, ποτέ, δεν μ' ένοιωσε έμένα...

—Σουζάννα, ξανάπε σε λίγο ή κυρία

σου. Άλλοιότινα...
Θα τα βολέψω όπωσ- δήποτε!
—Μά Σουζάννα...
Η Σουζάννα έρι- ξε στη μητέρα της μια τόσο έκφραστική ματιά, ώστε αυτή δεν επέμεινε.
—Θέλεις, τουλάχισ- στον, να σε βοηθήσω στην καταγραφή των επίπλων;
—Όχι, μαμά, εύχαριστώ.
—Θα τα πουλήσω όλα;
—Ναί, όλα... Μου είναι άνταισθητι- κά αυτά τα έπιπλα...

Και όμως είμασταν εύτυχισμένοι

Διήγημα της Ίρέν Νεμιρόφσκυ

Μπλανσάρ, χαμηλώνοντας ακόμη περι- σσότερο τη φωνή. Ξέρω καλά ότι θα δε- χόταν να ξανασυμφιλιωθεί...

Η Σουζάννα έκανε μια άπότομη κι- νηση.

—Όχι, μητέρα. Αυτό είναι αδύνατον!
—Έν τούτοις αγαπηθήκατε, τί διά- βολο! Άποκτήσατε παιδιά, έζήσατε μα- ζι δεκαπέντε χρόνια...

—Ναί, δεκαπέντε χρόνια συνεχών τσακωμάτων! Δεκαπέντε χρόνια απά- της! Δεκαπέντε χρόνια δυστυχίας! Ξέ- ρεις καλά, μαμά, πως αν έκανα ύπομονή ως τώρα, ήταν για τα παιδιά. Ήσαν μι- κρά ακόμη... Τώρα όμως πιά ή Ζανίνα είναι δεκατεσσάρων χρόνων, και ο Ούμ- βέρτος δεκατριών!... Πάει, λοιπόν! Έτε- λείωσαν πλέον τα ψέμματα! Σε παρακα- λώ, λοιπόν, να μη μου ξαναμιλήσης πιά γι' αυτό ν... Όταν πουλήσω τα έπι- πλα, θα νοικιάσω το σπίτι και θα φύγω με τα παιδιά μου... Έάν μπορείς να με φιλοξενήσης, θα έλθω να μείνω μαζί!

—Δεν θα σου δώσουν ούτε το τέταρτο της αξίας τους...

—Τό ξέρω, μαμά...

Η κυρία Μπλανσάρ σηκώθηκε.

—Φεύγω, τότε, να σε άφίσω να χά- νης τη δουλειά σου. Σε περιμένω για το δείπνο... είπα.

Και έφυγε, αφήνοντας μόνη την Σου- ζάννα.

Αυτή έμεινε λίγες στιγμές σκεπτική. Κατόπιν έπήρε ένα μολύδι, ένα φύλλο χαρτιού, και έκάθισε μπρός σ' ένα μι- κρό τραπέζι.

—Έμπρός, άς άρχίσουμε... είπε δυνα- τά, αναστενάζοντας.

—Έριξε μια ματιά όλόγου της. Που- λώντας αυτά τα έπιπλα, που άντιπροσώ- πευαν το παρελθόν, θαρούσε ότι εξέδι- κείτο τον άνδρα της.

—Πόσες σκηνές, πόσα δάκρυα δεν

μου θυμίζει καθ' ένα άπ' αυτά τα πράγ- ματα... συλλογίσθηκε.

—Εκείνη τη στιγμή μπήκε ή κόρη της. —Α! Δεν τελείωσες ακόμη, μαμά, την καταγραφή των επίπλων; ρώτησε χαμογελώντας.

—Έπήρε το μολύδι από τα χέρια της μητέρας της.

—Άφισέ με να σε βοηθήσω... Είναι πολύ διασκεδαστικό...

Η Ζανίνα και ο Ούμβέρτος ήξεραν μόνο ότι οι γονείς των είχαν αποφασίσει να πουλήσουν τα έπιπλα και να φύγουν από το σπίτι. Το διαζύγιο, θα τους το ά- νήγγελαν αργότερα.

—Τό βράζειας διασκεδαστικό, έψιθύρι- σε ή Σουζάννα, που θα χαθούν για πάν- τα όλα αυτά τα πράγματα τα όποια βλέ- πεις από τότε που γεννήθηκες;

—Άκριβώς. Βαρέθηκα πιά να τα βλέπω! είπεν ή Ζανίνα κουνώντας το κεφάλι της.

—Άρχίζω, λοιπόν, μαμά. Γράφω: Δοδ πολυθρόνες... Τής μανής το πόδι είχε σπάσει και το κολλήσαμε...

—Ναί. Ό πατέρας σου...

Η Σουζάννα έσώπασεν άπότομα.

—Θάνα τώρα πάντε, έξη χρόνια από την ήμερα εκείνη, συλλογίσθηκε. Είχε φουρισηθή... Ήμουν κι' εγώ έξω φορ- νών άπ' το κακό μου... Καί πάνω στον θυμό του έδωσε μια κλωτσιά στην πολυ- θρόνα και την έριξε γάμω. Πόσο ντρα- πηκε, κατόπιν, για την πράξη του... Κυταχθήκαμε, και σκάσαμε κι' οι δυο μας στα γέλια. Έτσι τσακωνόμαστε τό- τε...

—Θυμήθηκε όμως άλλα τσακώματα, πιό πρόσφατα, κι' ένοιωσε πάλι το μίσος να της σφίγγη την καρδιά.

—Ένα τραπέζι από άκαζού...
—Δεν είναι από άκαζού. Είναι από

καρδιά, Ζανίν... Είναι πολύ ωραίο τραπέζι...

Και συλλογίζεται:

—Όταν τα παιδιά ήταν μικρά και δεν έρωγαν ακόμη στην τραπέζια, τα χειμωνιάτικα βράδια καθόμασταν οι δύο μας κοντά στο τζάκι του σαλονιού, και τραγουδάμε σ' αυτό το τραπέζι... Μιλούσαμε σιγά, μέσα στο μισοσκόταδο... Θάνατι δέκα χρόνια από τότε... Κάποτε, είχε κρεδωτωθεί από γρίπη έναν χειμώνα ολόκληρο... Ηρόσο άγωνισσα, Θεέ μου... Άγαπώμαστε, τότε...

—Δυό βιβλιοθήκες... Βιβλία...

—Α, όχι! Άφισε τα βιβλία... Τα βιβλία αυτά τα είχαν αγοράσει μαζί. Τα περισσότερα, μάλιστα, τα είχαν πάρει όταν ήταν αρραβωνιασμένοι. «Για να διαβάσουμε, όταν θα γεράσουμε και δεν θα βγαίνουμε από το σπίτι...» έλεγαν γελώντας. Ένομιζαν πως η ευτυχία τους θα διαρκούσε πάντα...

—Μά ύπνηζαμε εύθυμοι, σκέφθηκε ξαφνικά. Υπήρχαν στιγμές όπου γνώριζαμε τόσο πραγματικά, την απόλυτη ευτυχία...

Θαρούσε, τώρα, πως όλα τα πράγματα, όλα τα έπιπλα, την κυττούσαν φιλικά, σαν παλιά αγαπημένα πρόσωπα... Και πως της ψιθύριζαν: «Δεν θυμάσαι, λοιπόν;... Ξέχασες τις στιγμές της αγάπης;... της ευτυχίας;...»

—Όχι, όχι... Δεν θέλω... έψιθύρισε η Σουζάννα. Ένοιωθε τα δάκρυα ν' ανεβαίνουν στα μάτια της.

—Άφισε τα τώρα αυτά, είπε στη Ζανίνα, και πήγαινε να ντυθεί. Θα δειπνήσουμε στη γιορτή σου άποψε...

—Ω, μαμά! Ανέκραξε η Ζανίνα γελώντας. Λίγο έλειπε να ξεχάσω αυτό το άπαιστο ρολόι του πατέρα! Δόξα σοι ο Θεός που θα πάσω πια να το βλέπω!

—Δεν είναι καθόλου άπαιστο! είπε με φωνή που έτρεψε η Σουζάννα. Είσαι ά-

νόγη. Δεν καταλαβαίνεις τίποτα!

Το παλιό αυτό ρολόι δεν έρεσε ούτε στον Άνδρέα. Το είχε αγοράσει αυτή, τυχαία, χωρίς να ξέρει ούτε η ίδια γιατί. Όταν το είχαν δει η αδελφή της, η μητέρα της, οι φίλενάδες της, είχαν αρχίσει να την κοροϊεύουν.

Μόνο ο Άνδρέας είχε πάρει το μέρος της.

—Δεν είναι δα και τόσο άσχημο... εί-

χε πη. Η Ζανίνα, τρομαγμένη, κύτταζε το πρόσωπο της μητέρας της που ήταν βουτηγμένο στα δάκρυα.

—Ω, μαμά, τί έκανα, Θεέ μου!... Συγχώρεσε με... Δεν ήθελα να σε λυπήσω...

—Δεν με λυπήσες... έψιθύρισε η Σουζάννα.

Πόσο ένοιωθε μονάχο τον εαυτό της. Πόσο μακριά της βρίσκονταν ως και τα παιδιά της ακόμη... Όταν δεν θα είχε πια τον Άνδρέα, όταν θα γινόταν πάντα από τη ζωή της, ποιος θα ήξερε τα περασμένα, σε ποιόν θα μπορούσε να πη: «Θυμάσαι; Ήταν στα 1925, στη Βρετανία...» Με ποιόν θα μπορούσε να ξαναζήσει τα νειάτα της;...

Έξαφνα, άντηξε το κουδούνισμα του τηλεφώνου. Έπηρε το ακουστικό.

«Άκουσε τη φωνή της μητέρας της. —Σουζάννα... Ξέρω πως θα τα βάλεις πάλι μαζί μου, αλλά... Ο Άνδρέας είναι εδώ... Περίμενε, μη διακόψεις... Θα ήθελε να σου μιλήσει, και...»

—Προς τί;... Προς τί, Θεέ μου;... έψιθύρισε η Σουζάννα. Ξέρεις καλά ότι είναι αδύνατο...

...Κι' όμως, ανάμεσα στα δάκρυά της, είχε φανη στο πρόσωπό της το γλυκό και καρτετικό της χαμόγελο, το χαμόγελο που μόνον ο Άνδρέας ήξερε. Και καταλάβαινε ότι θα συγχωρούσε και πάλιν...

IPEN NEMIROΦΣΚΥ

• Σκέψεις •

Σπεύσατε να κάμετε αυτό που δεν ε-
πείγει, γιατί έτσι μονάχα θα έχετε τον
καιρό να κάμετε αυτό που επείγει.

Μιά γυναίκα που επιμένει νάχη την
γνώμη σας για κάτι που την ενδιαφέρει,
θέλει, σχεδόν πάντα, να επιβεβαιώνει την
δική της την γνώμη.

Άγάπη θα πη το να επιζητούμε την
ετυχία μας στην ευτυχία των άλλων.

Ο δρόμος της ζωής είναι μακρύς και
οι μέρες μας σύντομες. Άς μη χάνουμε,
ώστε, καιρό άδικως.

Ο έρωτας, ταράζει την ζωή του άν-
θρώπου, όπως μια πέτρα τα νερά. Με
την διαφορά ότι στην δεύτερη περίπτω-
ση, οι κύκλοι όσο πάν γίνονται μεγαλεί-
τεροι, στην πρώτη μικραίνουν.

Μη ζητάτε ποτέ από μια γυναίκα να
είναι το «αγνό» σάτυρο. Είναι γνωστόν
ότι η γυναίκα δεν βλέπει ποτέ τα ελατ-
τώματα εκείνων που αγαπά.

Και η πιο περίεργη γυναίκα χαμηλώ-
νει κάποτε τα μάτια, για να κινήσει την
περίεργια των άλλων.

Ύστερα από μια παροδική ψυχρότη-
τα, ο έρωτας έρχεται ισχυρότερος, όπως ο
πυρετός μετά το ρίγος.

Ένας αρχαίος θρύλος

Η πονεμένη ιστορία του Πύραμου και της Θίσβης

Δεν έχει μονάχα ο χειμώνας χιόνια. Έχει κι' η άνοιξη τα δικιά της. Και είναι χιόνια μυρωμένα, απαλά που δεν τα στροβιλίζει το χειμωνιάτικο ξεροβόρι αλλά ένας γλυκός ξέφωτος τα σέρνει αδίκωπα σ' έναν τρελό χορό, απ' εδώ και απ' εκεί.

Είναι η εποχή που σε όλους τους και-
ρούς και σ' όλο τον κόσμο οι άνθισμένοι
κηποι και οι μυρωμένοι ξέφωτοι γεννάνε
πόθους μυστικούς, πόθους φλογερούς
που μοιάζουν σαν τις φλογερές άχτιδες
του ήλιου που έρχεται να ζωογονήσει
την καινούργια ζωή που αρχινάει.

Έτσι και στην παλιά Βαβυλώνα μο-
σχοβολάγανε μια φορά οι άνοιξιακές
μυρουδιές ενός παράξενου κήπου που εί-
χε φτιάξει μια φιλόδοξη και σκληρή βα-
σίλισσα, τόσο σκληρή που διάταζε να
σκοτώσουν τον άνδρα της τον Νίνο και
τόσο φιλόδοξη που έβαλε χιλιάδες σκλάβους να δουλεύουν χρόνια και χρόνια για να διηγείται ύστερα ο κόσμος δόλος για τους κρεμαστούς κήπους της Βαβυλώνας, ένα από τα έπτα θαύματα του κόσμου που έχτισε η μεγάλη Βασίλισσα Σεμίραμις.

Και οι κηποι γτίστηκαν. Μεγαλόπρε-
ποι όπως τους είχε φανταστή η μεγάλη
Βασίλισσα ύψωσαν την ομορφιά τους.

Μέσα σ' αυτό το περιβάλλον ζούσαν
έναν ωραίο νεανία, ο Πύραμος και
μια θελκτική κοπέλλα, η Θίσβη.

Κάθε φορά που συναντιόντουσαν, και
συναντιόντουσαν τόσο συχνά—τα μάτια
τους αλλάτανε μανιές που διηγόντουσαν
για όλο το φλογερό πάθος που κούβανε
μέσα στις καρδιές τους και τα βράδια
άπολαμβάνανε την μυστική τους ευτυχία
κάτω από την τεράστια μουριά που συν-
τρόφεινε σαν πιστός φρουρός το μεγαλό-
πρεπο μνημα του Βασιλιά Νίνου. Φοβι-
σμένα σσιγγόντουσαν ο ένας στην άγκα-
λιά του άλλου.

Ένα βράδυ που το μεθυστικό άρωμα
των λουλουδιών γέμιζε την ψυχή τους
με ελεύθερους πόθους, αποφάσισαν να
φύγουν μακριά. Ο Πύραμος κι' η Θί-
σβη προτιμήσανε να σβύσουν την δίψα
του έρωτά τους μέσα στην φλογισμένη
έρμο παρὰ να ζούνε τις σύντομες και
τοσοκρατημένες δάσεις του Έρωτα
πλάι στην άσπρη μουριά του μνημείου
του Νίνου. Θα σφύγανε μακριά, για το
άγνωστο, για μια γλυκιά περιπέτεια
που θα τον γάριζε την πολυπόθητη ε-
τυχία που δεν μπορούσαν να απολαύ-
σουν κοντά στους ανθρώπους.

Πότε να φύγουν;

Άμέσως.

Συμφωνήσανε να ξανασυναντηθούνε σε
λίγο στο ίδιο μέρος, κάτω απ' την άσπρη
μουριά, δίπλα στο μνημείο του Νίνου.
Η Θίσβη θα φρόντιζε να πάρη μαζί
της λίγα ρουχαλάκια κι' ο Πύραμος θα
προμηθευότανε στο μεταξύ τα όπλα που
χρειάζοντανε ούστωι συναντήσουνε
κανένα καραβάνι που θα τους έφερνε με
άσφαλεια σε κάποιο μακρινό τόπο.

Χωρίσανε. Και ανάλαφροι αλλά και
χαρούμενοι σαν τα χελιδόνια που έτοι-
μάζονται να αφήσουνε έναν αφιλόξενο
τόπο για να στήσουνε άλλοι μάν εύν-

χιμένη φωλιά γύρισαν στα σπίτια των
γονέων τους.

Η Θίσβη τρύπωσε σιγά-σιγά μέσα στο
σπίτι της. Μάζεψε διαστικά μέσα στο
σκοτάδι τα λίγα πράγματα που της χρει-
αζόντουσαν. Έβριξε άπάνω της μια μα-
κρυά, κάτασπρη σάρπα κι' ξεκίνησε για
το μνημα του Νίνου όπου ο Πύραμος θα
την περίμενε.

Από μακριά άκουσε την πηγή να τρα-
γουδάει χαρούμενα κι' έπλησίασε γεμάτη
χαρά, με την ιδέα πως θα εύρισκε τον
Πύραμο, σκυμμένο μπροστά της, να γε-
μίσει το παγούρι του με κρυσταλλέιο
νερό.

Μά άξαφνα κοντοστάθηκε. Ο τρόμος
δεν την άφησε να βγάλη μιλιά. Και άρ-
χιζε να τρέχει να τρέχει έξαλλη, να γε-
νι χωρίς να ξέρη για πού. Η κάτασπρη

σάρπα της πιόστηκε από τα κλαριά της
μουριάς και έμεινε εκεί κρεμασμένη. Μά
η Θίσβη δεν είχε καιρό να σκεφτεί.

Εκείνο που την είχε τόσο τρομάξει ή-
ταν ένα τεράστιο λιοντάρι που βουτούσε
το ματωμένο ακόμη από το αίμα του θύ-
ματος που είχε κατασπαράξει λίγην ώρα
πριν, μουσούδι του μέσα στην πηγή. Μια
άπαιστα ιδέα είχε περάσει από το μυαλό
της Θίσβης.

Το λιοντάρι, αφού χόρτασε την δίψα
του, τραβήξε ήσυχο-ήσυχο τον δρόμο
του. Μπροστά στην σάρπα που κρεμότα-
νε απ' την μουριά, κοντοστάθηκε λιγά-
κι. Το είχε τραβήξει η ανθρώπινη μυ-
ρουδιά. Την τραβήξε κάτω και σε λίγη
ώρα δεν είχανε μείνει χάμω παρὰ μερι-
κά κουρέλια, ματωμένα από τα νύχια
και τα δόντια του λιονταριού που ξανα-
πηρε τώρα τον δρόμο του κατά την έρη-
μο. Η μακρουλή του σιακά κάτω από το
φως του φεγγαριού το έκανε ακόμη πιο
φοβερό. Την ίδια στιγμή έφτανε ο Πύ-
ραμος.

Τα ματωμένα κουρέλια, ή βαρειά μυ-
ρουδιά του αίματος, του διηγήθηκαν κά-
ποια τραγωδία που είχε γίνει λίγες στι-
γμές πριν στο μέρος αυτό. Η
αγαπημένη του είχε κατασπα-
ραχτεί από το λιοντάρι.

Αν είχε έρθει λίγο πριν θα
μπορούσε να την σώσει. Και με
την σκέψη αυτή τραβήξε άπάνω
στην άπειλίσια του το μαχαίρι
που είχε πάρει για να υπερασ-
πίσει την Θίσβη απ' τους κιν-
δύνους της ερήμου και το έμ-
πνεε βαθειά στην καρδιά του.

Λίγη ώρα αργότερα, η Θί-
σβη ήθελε να βεβαιω-
θι για το φοβερό
δράμα που είχε φαν-
τασθή.

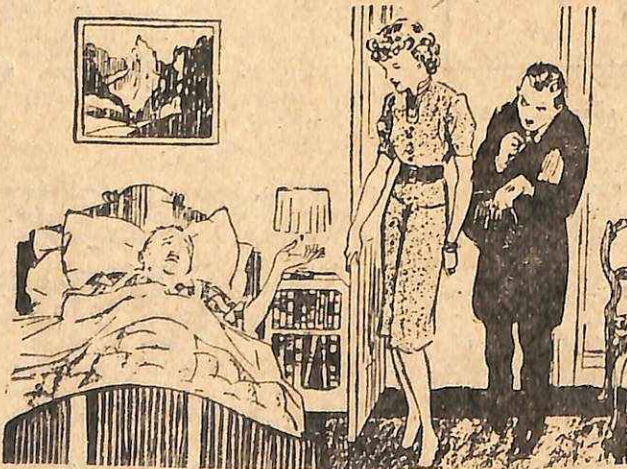
Τα μάτια του Πύ-
ραμου που σβύνανε
σιγά-σιγά, καρφώθη-
καν άπάνω της. Όστε ζούσε
ακόμη.

Η Θίσβη είχτηκε άπάνω
του, τον άγκάλιασε, τον έκτε-
τευσε και όταν το άψυχο σώ-
μα δεν της έδινε καμιάν ά-
πάντηση τραβήξε το μαχαίρι
μέσα από την σταματημένη του
καρδιά και το έμπηξε στην δι-
κή της.

Από εκείνο το βράδυ, τα
μούρα της άσπρης μουριάς που είχε πο-
τιστή με τόσο αίμα γίνηκαν καταιόμι-
να. Και τα ευτυχισμένα ζευγάρια που
περνούσαν ύστερα από εκεί θυμόντουσαν
με εύλαβεια δυό καρδιές που πονέσανε
αλλοίμονο τόσο πολύ, που αγαπήθηκαν
έτσι βαθειά με πού οι άνθρωποι και ά-
κόμη η τύχη δεν θέλησε να τους αφήσει
να γιοούν την έρωτική τους ευτυχία.

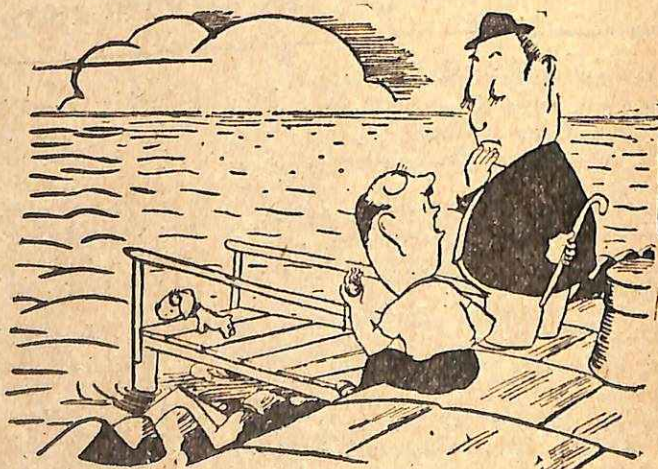
Πλάι έξακολούθησε το μελωδικό της
τραγουδι η πηγή, και αβέε χρόνο ή μου-
ριά ξεπετούσε τα κόκκινα μούρα της τα
ποτισμένα με το αίμα δύο έρωτευμένων.
X.

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Μιά πολύ προνοητική

— Άνδρούλη μου, ά νησύχησα σήμερα με την
κατάσταση σου κι' έφερα κάποιον να σε δει.
— Τί είναι, γιατρός;
— Όχι είναι ο άντι πρόσωπος των άσφαλει-
ών Ζωής...

Άκόμη τον περίμενε

— Τί κάμετε εδώ με το ρολόι στο χέρι;
— Περιμένω να βγί ο φίλος μου. Στοιχηματί-
σαμε να σπάση το ρεκόρ της κολυμβήσεως έν κα-
ταδύσει. Τί λέτε να τον φωνάξουμε; Έχουν πε-
ράσει 15 λεπτά από τότε

Πέρα στο ποτάμι

Πέρα στο ποτάμι, στα γλυκά νερά,
νεράϊδα στο φεγγάρι νύχτα λούζεται.
Τό μαρτυράνε οι γέροι και τὸ λένε οἱ νηοί,
νὰ πᾶν νὰ δοῦν γυρεύουν κι' ὅλοι σκιάζονται.
Κι' ἓνα παιδί, ἓνα ἀγόρι δὲν ἐσκιάζηκεν
καὶ κίνησε καὶ πάει καὶ κρυφαγνάντεψεν,
ἐπιάστηκε ἡ λαλιά του, ὁ νοῦς του ἐσάλειψε
καὶ δὲν ἐξαναφάνη κι' οὐδ' ἀκούστηκεν!

Ι. Ραφτόπουλος

Βίκτωρ Μάκ Λαγκλὲν

Δὲν ἦταν βέβαια ἡ θέσις πού εἶχε δ-
νειρευτεῖ μὰ ἦταν ὅπωςδὴποτε μί-
α θέσις. Γύριζε μὲ τὸ ἵπποδρόμιο ἀπὸ
πόλη σὲ πόλη, πότε παλεύοντας καὶ
πότε παίζοντας μὲ τοὺς πελάτες
πού εἶχαν διάθεση νὰ μετρηθοῦν μαζί
του.

Ἔτσι ἔβγαλε σιγά-σιγά καὶ τὴν
φήμη τοῦ πυγμαίου καὶ ρεκλαμάρισε
μάλιστα στὰ προγράμματα τοῦ «σίρ-
κου» μὲ τὸν ψεύτικο τίτλο τοῦ «πρω-
ταθλήτου» τοῦ Καναδά.

Ἀργότερα ἔφτιαξε ἓνα δικό του ἀ-
γώνισμα πού ἦταν ἓνα μίγμα πυγμα-
γίας καὶ πάλης, καὶ ἄρχισε νὰ γυρί-
ζῃ ὁλόκληρο τὸν κόσμο κάνοντας ἐ-
πίδειξη τῆς τέχνης του. Γύρισε τότε
τὴν Αὐστραλία, τὴν Ἀσία, τὴν Ἀφρι-
κή, πότε παλεύοντας, πότε κάνοντας
τὸν σωματοφύλακα μαγαριάνδων,
πότε ψαρεύοντας μαργαριτάρια καὶ

πότε βόσκοντας
βουβάλια σὲ ξέ-
να, ἀφιλόξενα
βοῦνα.

Ὅταν ἄρχισε ὁ παγκόσμιος πόλε-
μος ὁ Βίκτωρ ἔτρεξε ἀπὸ τοὺς πρώ-
τους νὰ γίνῃ στρατιώτης. Ἐλπίζοντας νὰ
πραγματοποιήσῃ τὸ παλιό του ὄνειρο
λαμβάνοντας μέρος σὲ μάχες. Μὰ τὸν
ἔστειλαν στὴν Μεσοποταμία ὅπου τοῦ
ἀνέθεσαν ὄλου τοῦ εἶδους τὴς ὑπηρε-
σίας, μὰ ποτὲ δὲν τὸν στείλανε στὸ
μέτωπο.

Ἔτσι ὅταν τελείωσε ὁ πόλεμος ὁ
Βίκτωρ πού ἦταν 33 χρόνων ξανάπια-
σε τὴν παλιά του τέχνη παρουσιάζο-
μενος γιὰ μποξέρ. Ἐννοεῖται ὅτι τὴς
περισσότερες φορές οἱ ἀντίπαλοί του
τὸν ἐροφλοῦσαν μὲ μερικὲς γροθιὲς καὶ
ἔτσι ἡ μόνη ὠφέλεια πού εἶχε ἀπὸ
τὴν δουλειά αὐτή ἦταν ὅτι μὲ τὸν και-
ρὸ τὸ μούτρο του εἶχε παραλλάξει
ἐντελὲς ἀπὸ τὰ χτυπήματα. Ἡ μύτη
του εἶχε πλατύνει, τὰ μάτια του εἶχαν
μισοκλείσει, τὰ αὐτιά του εἶχαν σγε-
δὸν ξεκολλήσῃ κι' ὅλο του τὸ πρό-
σωπο ἔδειχνε σὰν μισοστραβωμένο.

Σὲ κάποιον ἀπὸ τὰ μάτς αὐτὰ ὁ
Βίκτωρ ἔφαγε μίαν γροθιά ἀπὸ τὴν ὁ-
ποία ἄρνησε πολὺ νὰ συνέλθῃ. Μὰ ὅ-
ταν κατάφερε νὰ σηκώθῃ εἶχε καμω-
μένη τὴν τύχη του.

Ἐνῶς ἄνθρωπος πετάχθηκε ἀπὸ
τὴν πλατεία φωνάζοντας:

—Αὐτὸς εἶναι ὁ τύπος πού μοῦ
χρειάζεται.

Ἦταν ὁ διευθυντὴς μιᾶς κινηματο-
γραφικῆς ἑταιρίας πού γύρευε τὸν
τύπο τοῦ κακόσχημου ἀνθρώπου.

Ἔτσι καταστάλαξε ὁ Βίκτωρ Μάκ
Λαγκλὲν στὸ Χόλλυγουντ μὲ 300 δολ-
λάρια τὴν ἑβδομάδα:

Κανένας δὲν τοῦ ἔδωσε τότε σημα-
σία καὶ ὅταν πρωτόπαξε στὸ φιλμ
«Ἡ φωνὴ τοῦ δρόμου», ὅλοι εἶχαν
προφητέψῃ ὅτι θὰ ἔμεινε ἓνα ἀσή-
μαντο νοῦμερο σὰν τὴς χιλιάδες τὰ
ἄλλα πού βρίσκονται στὸ Χόλλυ-
γουντ.

Δὲν πέρασε ὅμως πολὺς καιρὸς

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 60)

ρακτριστικά ἦταν 14
χρόνων παιδί.

Δὲν εἶχε ὅμως με-
ριπέτεια, γιατί ὁ πόλεμος τελείωσε
πρὶν συμπληρώσῃ τὴν ἐκγύμνασή του
καὶ γιατί στὸ μεταξύ ὁ πατέρας του
πού ἀνακάλυψε τὰ σχέδιά του, πα-
ρουσιάστηκε στὴν ἐπιτροπὴ κι' ἐπέ-
τυχε χωρὶς καμμιὰ δυσκολία τὴν ἀπό-
λυσή του.

Ἐνῶς ἀπὸ ἓνα σύντομο διάστημα
πού ἔκανε μαθητευόμενος σὲ ἓνα γρα-
φεῖο, καὶ ἀπὸ τὸ ὅποιο τὸν διώξε-
ναι ἦταν πολὺ πῶ ἔξυπνος ἀπ' ὅτι
χρειαζόταν, ὁ Βίκτωρ ἄρχισε τὴν
πραγματικὴ περιπετειώδη ζωὴ του.
Ἦσως γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ, ἴσως
γιὰ νὰ τὸν ἀφίσχῃ ἐλεύθερο στὴν ἀνή-
συχη δράση του, ἡ οἰκογένειά του τοῦ
ἔβγαλε ἓνα εἰσθητὸ καταστροφώματος
γιὰ τὸν Καναδὰ καὶ τὸν ἔβγαλε στὴν
τύχη του.

Φθάνοντας ἐκεῖ ὁ Βίκτωρ δούλεψε
στὴν ἀρχὴ σὲ ἓνα ἀγρόκτημα. Μὰ δὲν
ἦταν ἀπὸ τοὺς τύπους αὐτοῦ πού
τοὺς ἀρέσει ἡ στρωμένη δουλειά. Γι,
αὐτὸ τὰ ἐγκατέλειψε ὅλα μάλιστα ἄκου-
σε ὅτι κάπου ἐκεῖ κοντὰ εἶχαν ἀνα-
καλυφθεῖ ἱχθυὶ ἀγνύρου. Πρὶν ὅμως
ἀρχίσῃ νὰ ψάχνῃ γιὰ τὸ πολύτιμο
αὐτὸ μέταλλο, ἄκουσε ὅτι ἐκατὸ μίλ-
λια πρὶν πέρα ψάχνανε γιὰ χρυσάφι.
Καὶ ἐπειδὴ τὸ χρυσάφι εἶναι πρὶν πό-
λύτιμο ἀπὸ τὸ ἀσημι, ὁ Βίκτωρ ἔγι-
νε χρυσοθήρας.

Μὰ ἐννοεῖται ὅτι δὲν βρῆκε οὔτε ἀ-
σημι οὔτε χρυσάφι. Τὸ μόνο πράγμα
πού μπόρεσε νὰ ἀνακαλύψῃ ἦταν ἓ-
να ἵπποδρόμιο πού ἔδινε 25 δολλάρια
σὲ ὅποιον μπόρεσε νὰ παλέψῃ ἓνα
τέταρτο τῆς ὥρας ἐπάνω στὸ ρίγκ.

Έπιστήμη... και υπερπέραν

Μέντιουμ πού κάνουν δαύματα

ΦΑΝΤΑΣΘΗΤΕ, να σπήτε κα-
ταμεσήμερο, μέσα σ' ένα με-
γάλο σαλόνι, όπου δεν υπάρ-
χει ψυχρή ζώσα, και άξαφνα να δήτε
ένα τεράστιο πιάνο με ούρα να ξεκι-
νά από μια γωνιά και νάρχεται κα-
τευθείαν επάνω σας, να δήτε τον κα-
θρέφτη να κουνιέται σαν δαιμονιμέ-
νος πέρα-δώθε, τις καρέκλες να χο-
ροπηδάνε σ' ένα φανταστικό χορό και
δυο κοκκαλιάρικα χέρια να ξεφυτρύ-
νουν πίσω από το τραπέζι.

Αν δεν τρελλαθήτε στη στιγμή, θα
τιναχθείτε για να βεβαιωθείτε πως
δεν πρόκειται για κανένα κακό έφι-
άλτη.

Και όμως, τα υπερφυσικά αυτά
πράγματα τα αντίκρυσαν πολλές φο-
ρές οι σύγχρονοι του Ντούγκλας
Χούμ, του περίφημου Σκωτσέζου μέ-
ντιουμ, πουχε πολλές φορές την τιμή
να κάμη τα πειράματά του μπροστά
στον αυτοκράτορα Ναπολέοντα τον
Γ' και την αυτοκράτειρα. Οι πνευμα-
τικές αυτές συνεδριάσεις έχουν μείνει
ιστορικές τόσο για τα άφάνταστα α-
ποτελέσματά τους όσο και για την
αυθεντικότητα τους, γιατί κανένας
δεν θα τολμούσε να εξαπατήσει με
διάφορα τρύκ τους αυτοκρατορικούς
μάρτυρες.

Δεν έλειψαν φυσικά και οι κατη-
γόριες εναντίον του Χούμ, υπήρξαν
μάλιστα και άνθρωποι από το περι-
βάλλον της Αύλης που έλεγαν ότι
ο Χούμ είχε πιασθή επ' αυτοφώρω
να γαϊδεύη το πρόσωπο του αυτο-
κράτορος με τό, ξυπόλητο πόδι του,
που έπαιζε στην περίπτωση αυτή το
ρόλο του χεριού κάποιου πνεύμα-
τος.

Αργότερα, βγήκαν τα «Απομνη-
μονεύματα της πριγκίπισσας Μέτ-
τερνιχ», έγγονης του περίφημου κα-
κελλάριου της Αυστρίας, που είχε λά-
βει κι' αυτή μέρος στις πιο πολλές
συνεδριάσεις. Το βιβλίο αυτό διέφευ-
δε κατηγορηματικά το άρκετά α-
στείο κόλπο που έβριγχαν στη ράχη
του Χούμ.

Υπάρχουν δυο είδων μέντιουμ. Έ-
κείνα που επιτυγχάνουν υλικά α-
ποτελέσματα, όπως π. χ. ο περίφημος
Ροϋντ Σνάιντνερ που κατάφερε με
την σκέψη του να.. δένη κόμπους σ'
ένα μαντίλι άφημένο απάνω σ' ένα
τοαπέζι. Και τα μέντιουμ, που τα πιο
γνωστά τους πειράματα είναι ή συν-
εννόηση με τα πνεύματα, ή μετάδο-
σις της σκέψεως κτλ.

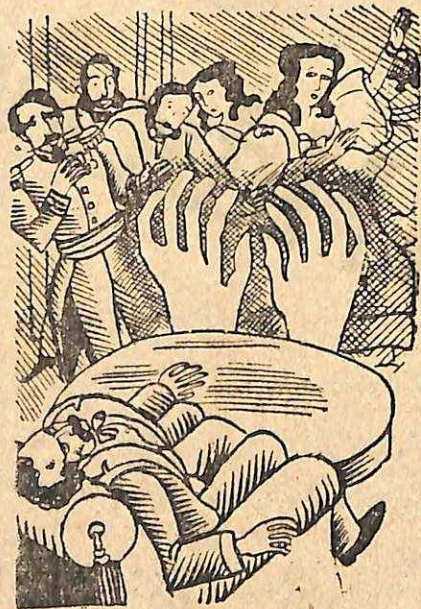
Τα μέντιουμ του είδους του Σνάιν-
τνερ είναι σπάνια, οι περισσότεροι δέ
έπιστήμονες αμφισβάζουν αν τα πει-
ράματά τους είναι αληθινά ή οφείλον-
ται σε διάφορα τρύκ.

Ανάμεσα όμως στα πνευματικά
και στα υλικά φαινόμενα υπάρχει
ένα τρίτο είδος, που ή έπιστήμη σχε-
δόν το παραδέχθη, και προσπαθεί μά-
λιστα να το εξηγήση. Στα φαινόμε-
να αυτά το μέντιουμ κατορθώνει να
μεταβάλλη τα πνεύματα σε μία άκα-
θόριστη ύλη που μοιάζει στην άρχή
σαν άτμος και μετά γίνεται σιγά-σι-
γά μία στερεή, κρύα ουσία, που ο-
σοι ήρθαν σ' επαφή μαζί της λένε ο-
τι προκαλεί ένα ανατριχιαστικό αί-
σθημα. Ο Ραούλ Μονταντόν, καθη-

Μιά... φασαριώδης «συ-
νεδρίασις» στο ανάκτο-
ρο του Κεραμεικού

γητής στη Γενεύη, δημοσίευσε μία
σειρά από φωτογραφίες της ουσίας
αυτής.

Μιά από τις φωτογραφίες αυτές
παρουσιάζει έναν «πνευματικό μο-
χλό», την στιγμή ακριβώς που σηκώ-
νει ένα τραπέζι. Σ' άλλες φωτογρα-
φίες ή ίδια ουσία παίρνει την μορφή
ανθρώπινης σιλουέτας, προσώπων,
και κυρίως χεριών. Ο Δρ Ζελέν κα-
τάρωσε να πάρη αποτυπώματα των
χεριών αυτών επάνω σε λυωμένο κε-

Το μέντιουμ έπεσε στο τέλος λιπόθυμο
πάνω στο κάθισμά του.

ρί. Τα αποτυπώματα αυτά φυλάγον-
ται στο Διεθνές Ινστιτούτο Μεταφυσί-
κης στο Παρίσι.

Ο Μονταντόν αναφέρει και το πα-
ράξενο περιστατικό δυο γιατρών που
ζήτησαν την άδεια να κάνουν... έγ-
χειρηση επάνω στα χέρια ενός φαν-
τάσματος! Στο ένα χέρι μάλιστα
βρήκαν ανθρώπινο, φυσικό, κρέας,
και στο άλλο μία ακαθόριστη έκτο-
πλασματική ουσία.

Έννοείται ότι όλα τα πειράματα
του είδους αυτού έχουν αξία μόνον
όταν γίνονται μπροστά σε αξιοπί-
στους μάρτυρες. Έδώ πρέπει να πα-
ραδεχθούμε ότι οι συνεδριάσεις του
Χούμ έχουν εξαιρετικό ενδιαφέρον,
γιατί όπως είπαμε, έγιναν παρουσία
της αυτοκράτειρας, της πριγκίπισ-
σας Μέττερνιχ, του καρδινάλιου Ρα-
βινιάν και του διασώμου Άγγλου
Ουίλλιαμ Κρούκ, που έφευρε τις ά-
κτίνες Χ και που κατεσκεύασε ειδι-
κά μηχανήματα για να μελετήσει τα

πειράματα του Χούμ.

Οι πνευματιστικές λοιπόν Ικανότη-
τες του Χούμ ήταν κληρονομικές
στην οικογένειά του. Ο ίδιος όμως
τις είχε αναπτυγμένες σε εξαιρετικό
βάθος. Τα πιο παράξενα φαινόμενα
τον συνόδευαν παντού. Μετακινήσις
βαρειών επίπλων, εμφάνισις μυστη-
ριωδών φαντασμάτων, περιεργοί θό-
ρυβοι και ένα σωρό άλλα μυστήρια
ήσαν συνηθέστατα φαινόμενα για το
μέντιουμ αυτό.

Ο Άγγλος σερ Λάντσεϋ που φι-
λοξενηθήκε ένα βράδυ στο σπίτι του
Χούμ διηγείται ότι είδε ολοφάνερα
το φάντασμα μιάς γυναίκας να πε-
ριφέρεται στο δωμάτιό του. Την άλ-
λη μέρα κυτιάζοντας κάτι οικογενει-
ακές φωτογραφίες, ανέκάλυψε ότι
το φάντασμα ήταν της γυναίκας του
Χούμ, που είχε πεθάνει λίγες μέρες
πρίν. Όταν το διηγήθηκε στον Χούμ
αυτός του απάντησε με την πιο με-
γάλη φυσικότητα, ότι ή γυναίκα του
συνήθιζε να τον επισκέπτεται σχεδόν
κάθε βράδυ.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Χούμ,
πουχε ευγενή καταγωγή, δεν δέχθη-
κε ποτέ να πληρωθ ή για τα πειρά-
ματά του.

—□□—

Σε μία από τις παράξενες συνεδρι-
άσεις που διηγείται ή πριγκίπισσα,
που έγινε στο ανάκτορο του Κερα-
μεικού μπροστά στον Ναπολέοντα Γ',
όλα τα βαρεία επίπλα του δωματί-
ου, καναπέδες, τραπέζια, πολυθρό-
νες, είχαν στήσει έξωφρενικό χορό.
Το δέ μέντιουμ έπεσε λιπόθυμο, στο
τέλος, πάνω στο κάθισμά του.

Ακόμη πιο παράξενο είναι το πεί-
ραμα που έγινε στο σαλόνι της κ. Άτ-
τενβίχ, παρουσία 15 προσώπων. Ο
Χούμ, που βρισκόταν σε πλήρη έκ-
σταση ύστερα από διάφορα φαινό-
μενα, τα οποία κατετρόμαξαν τους
παρισταμένους, διέταξε την πριγκί-
πισσα Μέττερνιχ να πάρη στα χέρια
της μία φουσακιά και να την κρα-
τήσει κρεμασμένη από την μία άκρη.

Φαντασθήτε την κατάπληξη των
θεατών του, όταν είδαν την φουσα-
κιά να ανοιγοκλείνη μόνη της,
τα πλήκτρα της να ανεβοκατεβαί-
νουν, και άκουσαν μία θλιβερή μου-
σική να γεμίζει το δωμάτιο!

Το πείραμα αυτό ο Χούμ το έπανε-
λαβε πολλές φορές μπροστά σε διά-
φορα άλλα πρόσωπα που έλαβαν ύ-
λα τα μέτρα για ν' αποκλείσουν το
τρύκ. Μιά από τις πολλές αυτές φο-
ρές ο Ουίλλιαμ Κρούκ είχε κλείσει
τη φουσακιά μέσα σε κλουβί. Μά
αυτό δεν την έμπόδισε να παίξη το
παθητικό της τραγούδι.

Γενικά, ο Ντούγκλας Χούμ θεωρεί-
ται ως ένα από τα πιο σπάνια μέ-
ντιουμ που έχουν παρουσιασθή ως
τά σήμερα. Και ή αξία του γίνεται
ακόμη πιο μεγάλη, διότι όλα του
σχεδόν τα πειράματα γινόντουσαν
μπροστά σε αξιόλογο Κοινό, τις πιο
πολλές φορές δέ με το φως της ήμε-
ρας, ή μέσα σε άπλετα φωτισμένα
δωμάτια.

Τὰ τρελλά κορίτσια τῆς Ἀμερικῆς

Ένα σπαρταριστό ρεπορτάζ της Γαλλίδος Άντριέν ντε Μες

Είχα άκούσει τόσα να λένε για
τους μοντέρνους κοσμικούς χο-
ρούς της Άμερικῆς, ώστε ή
πρωτή μου δουλειά, όταν έφθασα έ-
κει πρό όλγων εβδομάδων, ήταν να
φροντίσω να λάβω μία πρόσκληση σ'
ένα τέτοιο χορό.

Δεν συνήτησα πολλές δυσκολίες
έως ότου το κατάφέρω. Ήρκεσε να
γνωρισθώ σ' ένα σπίτι με μία κοπέ-
λα. Πρίν ακόμη της έκφράσω την έ-
πιθυμία μου, αυτή μ' εκάλισε σ' έναν
χορό που θα έδιδετο ύστερ' από λί-
γες μέρες σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο.
Μαζί μ' έμένα, άλλωστε, εκάλισε και
όλους τους νέους που έτυχε να μάς
περιστοιχίζουν.

—Θα μού χρησιμεύσετε ως καβα-
λιέροι! μάς είπε.

Η φράσις της αυτή μου φάνηκε
λίγο περίεργη. Και δεν έδισα να
της έκφρασω την άπορία μου:

—Τόσους πολλούς καβαλιέρους θα
έχετε; την ρώτησα.

Αυτή μ' εκύτταξε με έκπληξη στην
άρχη, κι' ύστερα γέλασε.

—Πώς φαίνεται ότι είσθε καινου-
ριοφερμένος στη Νέα Υόρκη... μού
είπε. Έάν δεν καλέσω πολλούς νέους,
πώς θα γίνω δημοφιλής;

Ομολογώ ότι αυτή τη φορά τὰ έ-
χασα.

—Δημοφιλής; επενέβα.

Η συνομιλήτριά μου ξαναγέ-
λασε.

—Α, ναι, είπε. Εξέχασα ότι
δεν ξέρετε τις συνήθειές μας...
Άκουστε, λοιπόν, τί έννοούμε
εμείς όταν λέμε πως μία νέα έ-
γινε «δημοφιλής».

«Από μερικά χρόνια τώρα,
οι κοσμικοί αμερικανικοί χοροί
βασίζονται στο «κολλινγκ», ο-
πως το λέμε. Θα σας εξηγήσω
άμέσως τί σημαίνει αυτός ο ό-
ρος. Τον παλαιότερο καιρό ο-
πήρχε ή συνήθεια — ή οποία,
θα ρωδ, ύπόχρει ακόμη στην ο-
πισθοδρομική Ευρώπη — όταν
ένας νέος ήθελε να χορεύη με
μία νέα, να την «λησιάζη», να
την προσκαλή, και, εάν αυτή
έδενετο, να την παρassούη στον
στόμo του χορού και να στρω-
νυρίζη μαζί της έως ότου έτε-
λείωνε το κομμάτι που έπαιζε
ή μουσική.

—Ακοιβάς. Έτσι δεν γίνεται
και έδω;

—Καθόλου, κύριε. Έδω εί-
θα προσδευμένοι.

—Τί κάνει λοιπόν ένας νέος
όταν θέλη να χορεύη με μία
κοπέλλα;

—Πλησιάζει απλούστατα τον
καβαλιέρο της, τον χτυπά
στον ώμο, και αυτός το ή
παραχωρεί άμέσως. Αυτό το
λέμε «κολλινγκ». Το ζευγάρι,
λοιπόν, αρχίζει να στροβιλι-

ζεται. Μόλις προχωρήσουν όμως με-
ρικά χορευτικά βήματα, ένας νέος κα-
βαλιέρος χτυπά τον ώμο του χορευ-
τού και του άποσπά την ντάμα του
μέσα από την άγκαλιά του. Και αυτό
συνεχίζεται έως ότου τελειώσει ο χο-
ρός—έως το πρωί δηλαδή.

«Ε, όσα περισσότερα «κολλινγκ»
κατορθώνει να επιτύχη μία νέα μέσα
σε μία βραδιά... τόσο περισσότερα
θεωρείται «δημοφιλής» όπως λέμε!

«Θάρρητε, λοιπόν, μεθάρριο, δεν
είν' έτσι;

—Φυσικά. Μπορώ να λείψω;

—□□—

Έπληξα.

Ο χορός στον όποιον παρευρέθηκα
ήταν εξαιρετικά κοσμικός. Μού έκ-
αμιν έντύπωση το πλήθος των κομψο-
μένων νέων που συνωστιζόταν μέσα
στην μεγάλη, έν τοιούτοις, αίθουσα του
ξενοδοχείου.

Άλλά φυσικά... Άφοϋ κάθε κο-
πέλλα είχε προσκαλέσει όσους περισ-
σότερους νέους έν γνώριζε για να μπο-
ρέση να γίνη «δημοφιλής».

Στην είσοδο του ξενοδοχείου ένας
λακές εξέλεγε τις «προσκλήσεις» των
καλεσμένων, και εξέταζε εάν πορρ-

Ο τύπος της Άμερικαν Γκέρλ: γεμάτη ύψος και
σφρίκος, άθλητική, θαρραλέα και λίγο...ζωηρή.

σαν γάντια. Και μόνον εάν έμενε έ-
κανοποιημένος τους άφινε να μπαί-
νουν μέσα.

Η μεγάλη /όρθογώνιος αίθουσα
στην όποιαν εύρέθηκα, περιβάλλετο
από μία μεγάλη γαλαρία, που έκ-
αθνητο οι συγγενείς των χορευτριών.
Στο κέντρο του ρίγκ ήταν συγκε-
ντρωμένοι οι διάφοροι νεαροί — οι
«στάγγ» όπως λένε οι Άμερικανοί
τοίς δανδήδες.

Οι νέες έχόρευαν κυκλοτερώς ο-
λόγυρα τους, ενώ αυτοί τους παρακο-
λουθοϋσαν, έτοιμοι να όρμησουν, όπως
τά άγρια θηρία «φερμάρουν» το θη-
ρμα.

Και κάθε τόσο όρμούσαν. Χτυποϋ-
σαν έναν καβαλιέρο στον ώμο, τοϋ
άρπαζαν την ντάμα του, και άρχιζαν
να χορεύουν μαζί της έως ότου κά-
ποιος άλλος χορευτής επενέβαινε για
να τούς την πάρη με τη σειρά του.

Οι νέες ήταν ένθουσιασμένες από
το τραβολόγημα που ύφίσταντο. Ξα-
ναμιμένες, άναμάλιασμένες, έμε-
τροϋσαν δυνατά τα «κολλινγκ» τους,
για να μπορούν να τα παραβάλλουν
άργότερα με τα «κολλινγκ» των άν-
τιζήλων των και να ίδωϋν εάν είχαν
γίνη άρκετά «δημοφιλείς».

Και το «γλέντι» συνεχίζεται.

—□□—

Κατορθώνω και βρίσκω την
νέα που με είχε προσκαλέσει
και την παρassέρω στο χορό.

Ένω χορεύουμε, την έρωτώ:

—Ποιά είναι ή κυριώτερα σας
ασχολία στη ζωή;

—Το να έχω «σουςέ», φυσι-
κά...

—Και τί άλλο;

—Το να φροντίσω να βρω κα-
νέναν σύζυγο το ταχύτερον.

—Κανέναν σύζυγο, που να
σας άσέση, δεν είναι έτσι;

—Ό, αυτό δεν έχει σημασία.

Ο πρώτος σύζυγος δεν λογα-
ριάζεται. Είναι απλώς ένα μέ-
σον για ν' άνακτά μια κοπέλλα
την έλευθερία της. Γι' αυτό, το
καλλίτερο που έχει να κάνει εί-
ναι να τρώη, στην άρχή, τον
πρώτο τυγόντα.

—Και εάν δεν συμφωνούν οι
χαρακτήρες τους;

—Δεν έχει παρσ να γινώση
μαζί του και να πάρη άλλον.

Κάποιος θα πύχη, στο τέλος, να
ταιριάζη μαζί της...

Εκείνη τη στιγμή νοιώθω να
με κτυποϋν στον ώμο. Ένας
πανύψηλος Άμερικανος μού
γαμογλά με ύφος βλακώδες,
και πρίν προφθάσω να πω τίπο-
τα, άρπάζει την ντάμα μου και

(Το τέλος στη σελίδα 63)

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ:

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΤΟ ΘΥΜΗΘΗΚΕ τυχαίως ο Παρασκευάς την ώρα που έβαζε το γέρι στην τσέπη του σακκακιού του για να πάρη τα τσιγάρα του. Ήταν ένα κατεπείγον τηλεγράφημα προς τη γυναίκα του, το οποίο ο Παρασκευάς είχε παραλάβει προ των ημερών και είκοσιτριών ωρών.

- Εύδοξια!
- Τι τρέχει, πάλι;
- Τίποτα δεν τρέχει, Εύδοξια!
- Τι θέλεις, επιτέλους;
- Να σου δώσω ένα τηλεγράφημα.
- Από πού είναι;
- Δεν ξέρω.
- Ποιος το στέλνει;
- Η μητέρα σου.

Βιάστηκε η Εύδοξια να πάρη το τηλεγράφημα. Κι' όταν το πήρε ρώτησε τον Παρασκευά:

- Ποιο το βρήκες;
- Ποιό;
- Το τηλεγράφημα, μωρέ!
- "Α! Στην τσέπη μου το βρήκα. Ποιό ήθελες να το βρω;

Επί τέλους το τηλεγράφημα ηνοίχθη και η Εύδοξια μόλις το έβριξε την πρώτη ματιά, άρχισε να κλαίει κατά τρόπον εξωφρενικώς σπαρακτικό. Τόσο σπαρακτικό, που ο Παρασκευάς αφού σκέφθηκε αρκετά, απέφασε να... ανησυχήσει.

— Μην κάνης έτσι, Εύδοξια! συνεβούλεψε τη γυναίκα του. Δεν ντρέπεσαι να κάθεσαι να κλάς σε μικρό παιδί;

- Φύγε, παληάνθρωπε! Ού να χάθης, βλάκα!
- Εύδοξια!

— Την κακή σου την ημέρα, ήλθιε! Βρέ, έδω άνθρωπος πεθαίνει κι' εσύ, βρέ τούβλο, κάθεσαι με το τηλεγράφημα στην τσέπη;

- Ποιος πεθαίνει;
- Η μάνα μου, βρέ! Είναι βαρεία άρρωστη στη Μύκονο και μούστειλε τηλεγράφημα για να μου πη να πάω κοντά της. "Αχ, Χριστέ μου! "Αχ, βουβάλλι! "Αχ, Θεέ μου! "Αχ, γαϊδούρι!..

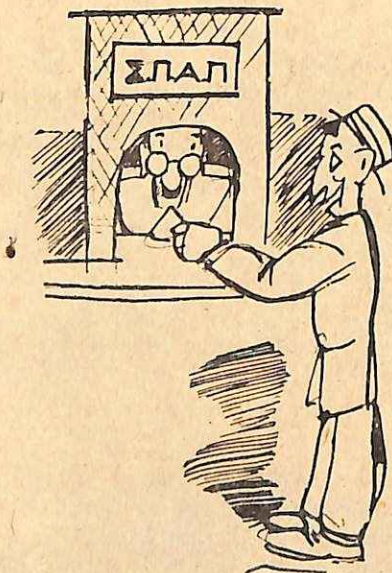
Επί τρεις δλόκληρες ώρες η Εύδοξια έπεκαλείτο κατά τό ημισυ τους "Αγίους και κατά τό έτερον ημισυ έβριζε τον Παρασκευά. "Ετσι τα γεύρα της ήσυχασαν σιγά-σιγά κι' άργισε να σκέπτεται κάπως ήρεμότερα. Ή πρώτη της σκέψις ήταν να προμηθευθί ένα εισιτήριο για τη Μύκονο.

- Παρασκευά!
- Καμιά άπάντησις.
- Παρασκευά!
- Απόλυτος σιωπή.
- Ποιό είσαι, βρέ χαϊρυνι;
- Τι θέλεις; άκούστηκε αυτή τη φορά η φωνή του Παρασκευά.
- Πρέπει να φύγω εγώ.
- Ποιό θά πάς;
- Στη Μύκονο.

- Και τί θά κάνης στη Μύκονο;
- Μά, δέν σου είπα, βρέ κτήνος, πώς είναι βαρεία άρρωστη ή μητέρα μου;!

— Και μετά...
Νέος καταγωνισμός ύβρεων υπεδέχθη την άτυχή αυτήν έρώτηση του Παρασκευά. Και έν τέλει, άπεφασίσθη, υπό τας περιέργους αυτές συνθήκας, να φύγη με τό πρώτο βαπόρι για τη Μύκονο ή Εύδοξια και ο Παρασκευάς να την άκολουθήσει με τό πλοίο της έπομένης.

- Κατάλαβες;
- Κατάλαβα.
- Τι κατάλαβες;
- Αυτό που είπες.

— "Ένα εισιτήριο μέχρι τέρματος

- Τι είπα;
- Δέν τό θυμομαι τώρα..

Την έπομένη ο Παρασκευάς σηκώθηκε πολύ πρωί. Κύτταξε δίπλα του και άπόρρησε. Ή Εύδοξια δέν βρισκόταν εκεί. "Αρχισε να φωνάζη:

- Εύδοξια!
- Δέν πήρε άπάντηση και δυνάμωσε τη φωνή του:
- Εύδοξια!

Κι' αυτή όμως τη φορά δέν του μίλησε κανείς και φώναξε με κίνδυνον να διαρραγούν οι φωνητικές του χορδές:

- Εύδοξιααα!

"Ακούστηκαν βήματα βιαστικά άπ' έξω και άκολούθως άνοιξε ή πόρτα κι' ένεφανίσθη στο άνοιγμα της τό τρομαγμένο μουσούδι της σπιτονοικοκυράς.

- Για τ' όνομα του Θεού! Τι έπαθες πρωί-πρωί, κύριε Παρασκευά;
- Φωνάζω την Εύδοξια, να πάρη

ο διάολος! Θέλω τό γάλα μου!
Ή σπιτονοικοκυρά τόν κύτταξε κουνώντας τό κεφάλι της.
— Μά, δέν έφυγε γθές ή Εύδοξια, κύριε Παρασκευά; Δέν πήγε στη μάνα της;

— Πήγε στη μάνα της; Και ποιό θά βρω γάλα εγώ;

— Στο γαλακτοπωλείο, κύριε Παρασκευά.

— Βρέ, δέν έχεις άδικο. Μπράβο, κυρά Ρήνη. Καλά τώλεγα εγώ πώς κόβη τό μυαλό σου. Μπράβο, κυρά Ρήνη...

— — —

"Αφού ήπιε τό γάλα του και συνήλθε κάπως, ο Παρασκευάς θυμήθηκε άποτόμως ότι την προηγούμενη ημέρα είχε συμφωνήσει με τη γυναίκα του να πάη να την βρή.

— Μην ξεχάσης και δέν έρθης, βλάκα, τοι είχε πη ή Εύδοξια, γιατί θά στη σπάσω την κεφαλα σου!

— Καλά, είχε άπαντήσει ο Παρασκευάς.

Καλά. Και τώρα; Ποιό διάβολο τοι είχε πη ή Εύδοξια πώς θά πήγαινε; "Ω, να πάρη ή όργη, να πάρη! Ο Παρασκευάς άρχισε να ζύνη τό κεφάλι του, τό όποιον έδέχεν επιτέλους να κατεβάσει μία φαινή ιδέα.

— Ή κυρά Ρήνη!
Βρέ, πώς δέν τό είχε σκεφθί; Ή κυρά Ρήνη δέν μπορούσε παρά να ξέρη ποιό είχε πάει ή γυναίκα τοι. Αυτή τη φορά όλα πηναιναν καλά

— — —

Σάν σίφουνας εισώρησε ο Παρασκευάς στο δωμάτιο της σπιτονοικοκυράς του. Ή κυρά Ρήνη τάχασε.

- Τι έπαθες, κύριε Παρασκευά;
- Σώσε με, κυρά Ρήνη!
- Τι συμβαίνει, καλέ;
- Ή γυναίκα μου..
- "Επαθε τίποτα;
- "Οχι. Πήγε στη μάνα της!
- Αυτό τό ξέρουμε. Λοιπόν;
- Ποιό είναι ή μάνα της;
- Ξέρω γώ;
- Δέν ξέρεις; Για σκέψου καλά, σε παρακαλώ. Για σκέψου...
- Τι να σκεφτώ, χριστιανέ μου; "Άσε με ήσυχη πρωί-πρωί. "Άμε στην ευχή του Θεού και της Παναγίας! Μπάα!

— — —

Κατηφορίζοντας κατά τό σταθμό Πελοποννήσου, ο Παρασκευάς είδε εκεί μεγάλη κίνηση. "Εφευγαν κάτι έκδρομικά τράινα. Χάζευε τό πληθος, ο Παρασκευάς κι' από την άσχολία του αυτή τόν έβγαλε ένας σιδηροδρομικός υπάλληλος, που τόν πλησίασε και παίρνοντάς τόν για έπιβάτη, τοι είπε:

- Τι καθόσαστε έδω, κύριε; Σε τοία λεπτά φεύγει τό τράινο..

Νέος με πολλά προγόνα

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

"Ο Παρασκευάς έθρομβήθη.
— "Ω! Νά πάρη ο διάολος! Για κύττα που κόντεψα να τό χάσω!
— Βγάλτε εισιτήριο;

— "Οχι.
— "Αι! Άντε, λοιπόν! Προφταίνετε και δέν προφταίνετε...

Πετώντας πήγε ο Παρασκευάς προς τό γκισέ. "Εβγαλε ένα χιλιάριο και τό πέταξε μπροστά στον υπάλληλο λέγοντας:

— "Ένα εισιτήριο γρήγορα, παρακαλώ...

— Ποιό πάτε, αγαπητέ;

"Ο Παρασκευάς έξεμάνη.

— Τό λόγο θά σου δώσω, ρε φίλε; Κάνε τη δουλειά σου εκεί!

— Μά, ποιό θά πάτε κύριε;

— "Όπου μ' άρέσει, βρέ! Νάτα μας! Τό καταλαβαίνεις πώς μούγινες τσάμικος ταμπάκος; Κύττα, βρέ αναίδια!

— Μά, για να σάς κόψω εισιτήριο, κύριε, πρέπει να μου πητε ποιό θά πάτε.

— Μέχρι τέρματος! "Ικανοποιήθηκες τώρα; Μπράβο. Δώσε μου τώρα τό εισιτήριο...

— — —

Πλησίαζε στον Πύργο τό τράινο, όταν ένας ψηλός χωριάτης πέραςε έμπρός από τό διαμέρισμα του Παρασκευά. Τόν κύτταξε καλά-καλά, και τόν ρώτησε:

— Για τό πανηγύρι έλνεσαι, πατριώτη;

- Ποιό πανηγύρι;
- Της "Αγίας "Ελεούσας.
- "Οχι, αγαπητέ μου. Πάω να βρω τη γυναίκα μου.

— Ποιά είναι ή γυναίκα σου;

— Ή Εύδοξια.

— Σοβαρά; "Εσύ είσαι ο άντρας της Εύδοξιας;

— Ναι. Γιατί;

— "Αι! τότε θά πάμε παρέα ως άπάνω.

— Ποιό άπάνω;

— "Εκεί που είναι ή Εύδοξια, αδερφέ!

— Και ξέρεις εσύ ποιό είναι;

— "Εγώ δέν ξέρω; Κύριε έλέησον!

"Ο Παρασκευάς αυτή τη φορά έπέισθη πώς ή τύχη του ήταν βουνό.

Χωρίς να τό περιμένει, είχε βρή τά ίγνη της γυναίκας του. Δόξα σοι ο Θεός! Γελούσαν και τά φρύδια του, τοι κακομοίρη!

— — —

"Ανέβαιναν πολλή ώρα τώρα άπάνω σε κάτι φοβερά κατσάβραχα. "Ο Γιάννος — ήταν τό όνομα του ψηλού χωριάτη — δέν φαινόταν να είχε κουρασθή. "Ο Παρασκευάς όμως είχε λυώσει στα πόδια του. "Επιτέλους σταμάτησε, δηλώνοντας πλήρη άδυναμία να συνεχίση την πορεία.

— Γιατί στάθηκες, ρε πατριώτη; τόν ρώτησε ο Γιάννος.

— "Ανέβαιναν πολλή ώρα τώρα άπάνω σε κάτι φοβερά κατσάβραχα. "Ο Γιάννος — ήταν τό όνομα του ψηλού χωριάτη — δέν φαινόταν να είχε κουρασθή. "Ο Παρασκευάς όμως είχε λυώσει στα πόδια του. "Επιτέλους σταμάτησε, δηλώνοντας πλήρη άδυναμία να συνεχίση την πορεία.

— Γιατί στάθηκες, ρε πατριώτη; τόν ρώτησε ο Γιάννος.

— Δέν άντέχω άλλο.

— Μά τώρα φτάσαμε πιά.

— Φτάσαμε;

— Ναι, αδερφέ. Δηλαδή, θέλω να πω ότι σε καμιά-δυό ώρες θά είμαστε εκεί.

— Ποιό, δηλαδή;

— Στο σπίτι.

— Ποιό σπίτι;

— Βρέ, δέν πάμε στο σπίτι της Εύδοξιας της γυναίκας σου;

— Και θέλουμε δυό ώρες;

— Ναι. Τό πολύ-πολύ να είναι τρεις ώρες.

— Δύο ή τρεις;

— Βρέ, αδερφέ, συζήτηση θ' άνοιξουμε τώρα;

— Και γιατί να μην άνοιξουμε;

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

Φτάσανε καμιά φορά στο χωριό. Πέρασαν από τη μικρή πλατεία και σταθήκανε μπροστά σ' ένα χαμόσπιτο.

— "Εδω είναι! είπε ο Γιάννος στον Παρασκευά.

— Τι είν' έδω;

— Τό σπίτι της Εύδοξιας.

— Μπά;

— Αυτή τη φορά ο Γιάννος θύμωσε.

— Μά με κοροϊδεύεις, ρε πατριώτη; ρώτησε. Δέν ξέρεις τό σπίτι σου;

— Δέν είναι δικό μου τό σπίτι, τοι έξηγησε ο Παρασκευάς. Είναι της μάνας της Εύδοξιας, που είναι βαρεία άρρωστη.

— Ή Εύδοξια είναι άρρωστη;

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

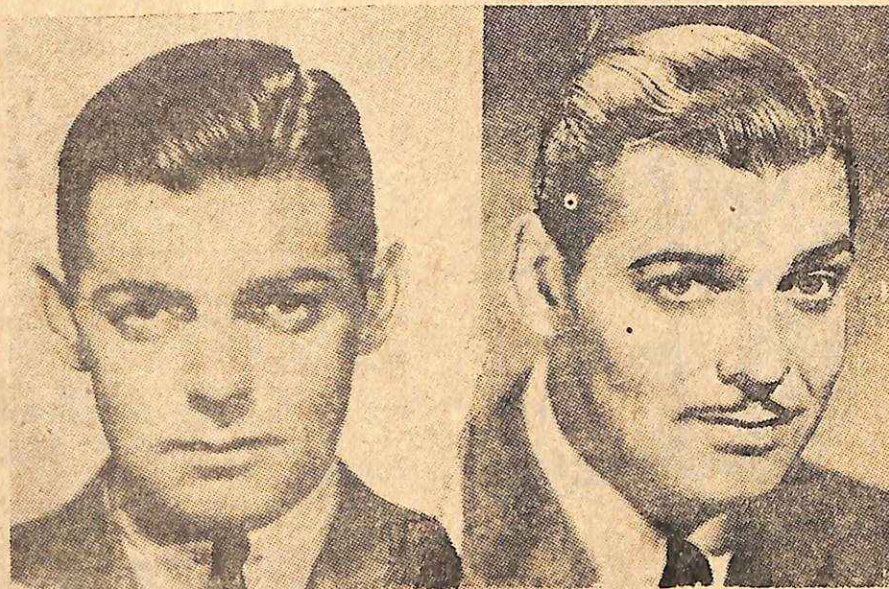
— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

— "Οχι, ή μάνα της.

— Τι λές, βρέ ζοίδι; Ή μάνα της Εύδοξιας έχει πεθάνει έδω και σαράντα χρόνια!

Οι αμερικανίδες προτιμούν τους άνδρες τών 40 έτών

Από τις σύγχρονες γυναίκες πρώτες οι αμερικανίδες άντελήφθησαν — γράφει το παρισινό περιοδικό «Μαρί-Κλαίρ» — ότι οι άνδρες τών 25-30 έτών είναι... ά ν ο ύ σ ι ο ι ! Δέν έχουν τόν χαρακτήρα, την επιβολή, ακόμη και τò μυστήριο που δίνει ή ζωή. Μόνον τὰ χρόνια δίνουν έκφραση στά άτονα χαρακτηριστικά τών νεάρων. Γι' αυτό και ό αμερικανικός κινηματογράφος που παρακολουθεί με ιδιαίτερη προσοχή την ψυχολογία του πλήθους, έπαυσε νά χρησιμοποιή τούς νεαρούς στο πρώτο πλάνο, και υπεχρέωσε όλους τούς μεγάλους πρωταγωνιστάς του νά... γ ε ρ ά σ ο υ ν λίγο!

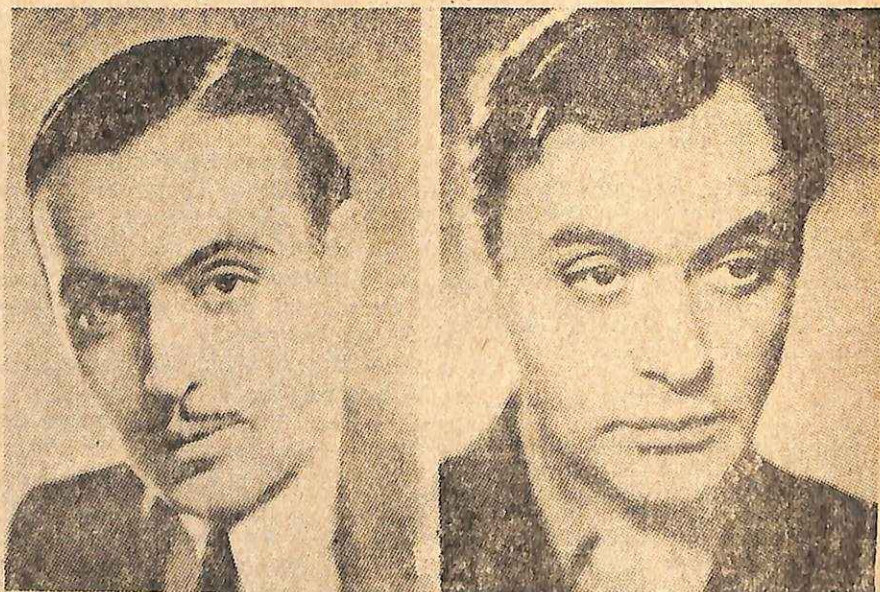
ΠΡΟ

ΜΕΤΑ

ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΪΜΠΛ

Γεννήθηκε τò 1901. Όταν πρωτοέμφανίστηκε, είχε τελείως παιδική έκφραση. Φυσικά, λίγο-λίγο ώριμασε. Οι πρώτοι ρόλοι του υπήρξαν ρόλοι εργάτου — γιατί ως εργάτης πρωτομήκε στη ζωή. Τώρα, τὰ χρόνια τόν έκαμαν τέλειο άνδρα. Στά μάτια του αντικαθρεφτίζεται ή πείρα.

Κερδίζει τὰ περισσότερα χρήματα από όλους τούς αμερικανούς πρωταγωνιστάς.

ΠΡΟ

ΜΕΤΑ

ΣΑΡΛ ΜΠΟΥΑΓΙΕ

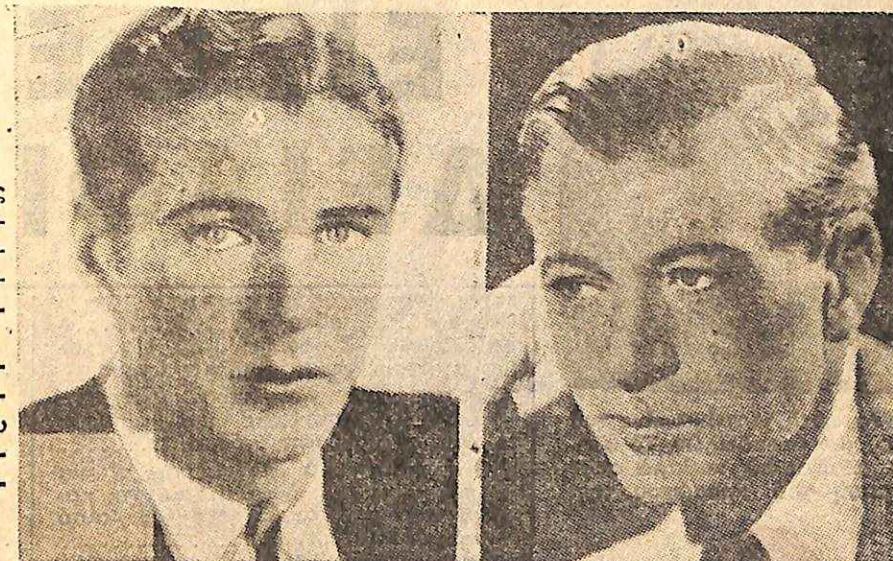
Γεννήθηκε τò 1896. Είναι ό τέλειος τύπος του άνδρος τών 40 έτών. Τέ βαθύ και διαπεραστικό βλέμμα του, οι ρυτίδες πάνω από τὰ φρύδια, ή βαθιά φωνή του, όλο τò πρόσωπο έκφράζει ώριμότητα, δύναμη, άνδρισμό. Πάνω στά δυνατά χείλη του νομίζει κανείς ότι ή ζωή άφησε τη

Έσείς τί λέτε;

ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ

Γεννήθηκε τò 1901. Νεαρώτατος έπαιζε ρόλους κάου-μπόυ με έξαιρετική έπιτυχία. Όστόσο, για πρωταγωνιστής φαινόταν π ο λ ύ ᾱ γ ο υ ρ ο ς : τού έλειπε τò μυστήριο της ηλικίας.

Σήμερα, είναι ό τέλειος πρωταγωνιστής : τò βαθύτατο και συγκεντρωμένο βλέμμα του κλείνει μέσα του όλη την επιβολή του άρρενος. Παντρεμένος με παιδιά, είναι ό άσπλημνος τού αμερικανικού κοινού.

ΠΡΟ

ΜΕΤΑ

ΠΡΟ

ΜΕΤΑ

ΟΥΪΛΙΑΜ ΠΟΥΕΛ

Γεννήθηκε τò 1892. Έπαιζε πάντα ρόλους προδοτών και κοσμικών γκάγκστερς. Τὰ χρόνια και οι ρόλοι του έδωσαν τεράστια πείρα. Και τώρα, τò ειρωνικό χαμόγέλο του, τò γεμάτο φιλοσοφία της ζωής, γοητεύει τις αμερικανίδες.

ΧΕΡΜΠΕΡΤ ΜΑΡΣΑΛ

Γεννήθηκε τò 1890. Πήγε στòν πόλεμο, τραυματίστηκε στο πόδι και όταν επέστρεψε στην Άμερική, ξανάπιασε τò παλιό του επάγγελμα τού ήθοποιού, μολονότι είχε ένα... εύλινο πόδι. Ό άγών που κατέβαλε, για νά υπερνικήση τò φυσικό αυτό μειονέκτημα, οι κακουχίες τού πολέμου και τὰ χρόνια, έδωσαν στο πρόσωπό του μιὰ έκφραση λεπτότητας, προσοχής και σοβαρότητας, που κατέκτησε όχι μόνο την καρδιά τών αμερικανίδων, αλλά και τών πιο μεγάλων στάρ.

ΠΡΟ

ΜΕΤΑ

Η νέα αυτή γυναίκα είναι του τύπου των υπερδειλών. Τό βλέπετε αυτό πολύ καθαρά στην έκφραση του προσώπου της.

Καθήσατε ποτέ να μετρήσετε μέχρι ποίου βαθμού φθάνει η δειλία σας; Φυσικά, όχι! Και με το δική σας θα μάς απαντήσετε ότι έσείς τουλάχιστον δεν ξέρετε κανένα μηχανήμα που να υπολογίζει το μέγεθος της δειλίας!

Εν τούτοις, υπάρχει ένας ασφαλέστερος τρόπος, αυτός που σας δίνουνε παραπλεύρως, για να εξακριβώνετε άμέσως αν το ελάττωμα αυτό, γιατί ασφαλώς περί ελαττώματος πρόκειται, υπάρχει στον χαρακτήρα σας, είναι όπωσδήποτε ανεπτυγμένο, χωρίς να έμπνεί ανησυχία ή τέλος είναι ανεπτυγμένο σε σημείο επικίνδυνου.

Ο τρόπος που θα σας υποδείξουμε είναι μαθηματικός. Αλλά μην τρομάζετε, γιατί δεν απαιτούνται γνώσεις τριγωνομετρίας. Μία απλή πρόσθεση θα σας επιτρέψει να αποκαλύψετε τα μυστικά του εαυτού σας με καταπληκτική ακρίβεια, σαν να μπορούσατε να ζυγίσετε τα ελαττώματά σας με την πιο ευαίσθητη ζυγαριά. Σημειώστε στη στήλη που μένει κενή, δεξιά, απέναντι κάθε ερώτησής:

2. Εάν μπορείτε να απαντήσετε «ναί» δίχως τον παραμι-

ΜΗΠΩΣ ΕΙΣΘΕ ΔΕΙΛΟΙ;

Κοκκινίζετε εύκολα;.....
Αισθάνεστε δυσφορία όταν είστε άναγκασμένοι να μιλήσετε δημοσίαι;.....
Στεναχωρείστε όταν είστε υποχρεωμένοι να διασχίσετε μια αίθουσα άναμονής γεμάτη κόσμο;.....

Όταν πρέπει να προσφέρετε σε ένα πρόσωπο άνθη ή να του κάνετε κανένα δώρον, αισθάνεστε τον έαυτό σας άδέξιο;.....

Την λέξη «όχι» την λέτε εύκολα; Σας φαίνεται δύσκολο, παραδειγματός χάριν, να δώσετε άρνητική άπάντηση σε έναν άνθρωπο που σας παρακαλεί να του κάνετε μίαν έκδούλευση ή σε έναν φίλο που σας προσκαλεί να βγείτε μαζί του έξω;.....

Αισθάνεστε στεναχώρια όταν, δημοσία, σας κάνουν διάφορα φιλοφρονήματα, τα κοινώς λεγόμενα «κομπλιμέντα»;.....

Αισθάνεστε τον έαυτό σας σε δύσκολη θέση όταν πρωτοφορέσετε καινούργιο κοστούμι;.....

Όταν είστε υποχρεωμένοι να παρουσιάσετε και να ζητήσετε από διάφορα πρόσωπα θέση για να εργασθήτε ή από τους φίλους σας δανεικά ή τέλος από τον προϊστάμενό σας άδεια μισθο, έχετε τράκι;.....

Σας δυσαρεστεί το γεγονός ότι είστε άναγκασμένοι να κάνετε μια παρατήρηση σε ύφιστάμενό σας;.....

Βρίσκεστε στην άδυναμία να κρατήσετε την ψυχραιμία σας και να βρείτε τα κατάλληλα επιχειρήματα για την υπεράσπισή σας, όταν ο προϊστάμενός σας ή ένας γεροντώτερος από σας ή γενικώς ένας άνωτέρός σας, σας κάνει μια παρατήρηση;.....

Όταν συλλάβετε τον έαυτό σας την στιγμή ακριβώς που διαπράττει μια «γκάφα», σας δίδεται ή έντύπωσις ότι είστε ένας άδιόρθωτος;.....

Όταν βρίσκεστε σε κύκλον φίλων, οι όποιοι έχουν όρεξη να πάρουν στο «μεζέ» τα λεγόμενά σας, διστάζετε να εξακολουθήσετε την συζήτηση και να υποστηρίξετε τάς άπόψεις σας, παρ' όλη την εύθυμη διάθεση των λοιπών συνομιλητών σας;.....

Όταν πρόκειται να συζητήσετε με έναν ισχυρογνώμονα και εύεξαπτο άνθρωπο, χάνετε την διάθεσή σας;.....

Όταν είστε επί παρουσία μίας σημανίνουσας προσωπικότητας, αισθάνεστε τον έαυτό σας άδέξιο;.....

Θά μπορούσατε να γίνετε ένας καλός έμπορικός αντιπρόσωπος;.....

Σας είναι δυσάρεστο να άποτείνετε τον λόγον σε μια άγνωστή σας για να την καλέσετε, επί παραδείγματι, να χορέψει μαζί σας;.....

Ο κύριος αυτός, έχει δειλίαν μετρίου βαθμού. Αυτό όμως δεν τον έμποδίζει να παίρνη την πιο άπελπισμένη έκφραση.

Κατόπιν προσθέσατε όλους τους άριθμούς της στήλης. Εάν το άθροισμά σας δεν υπερβαίνει το 25, αυτό σημαίνει ότι η δειλία σας είναι άνεπτυγμένη σε βαθμό παθολογικό. Εάν τοιαύτη περιπτώσει πρέπει όπωσδήποτε να κρούσετε τον κώδωνα του κινδύνου. Ανήκετε στην κατηγορία των «υπερδειλών» και το ελάττωμα αυτό μπορεί να καταστρέψει όλοκληρη τη ζωή σας.

Αντιμετωπίσατε, άμέσως, με θάρρος την κατάσταση και προσπαθήσατε με κάθε μέσον να καταπολεμήσετε τη δειλία σας. Εάν το άθροισμα της στήλης κυμαίνεται μεταξύ 12 και 24, η δειλία σας είναι μετρίου βαθμού. Το γεγονός, όμως, αυτό δεν πρέπει να σας καθησυχάσει. Τουναντίον, και στην περίπτωση αυτή πρέπει να λάβετε τα μέτρα σας προς έντοπισμόν και ει δυνατόν εξαφάνισιν του κακοῦ.

Τέλος, εάν το άθροισμα δεν υπερβαίνει το 12, τότε μπορείτε να συγαρήτε τον έαυτό σας για την αὐτοπεποίθηση και το «τουπέ» με τα όποια έσπε ποικισμένοι.

Εάν το άθροισμα της στήλης κυμαίνεται μεταξύ 12 και 24, η δειλία σας είναι μετρίου βαθμού. Το γεγονός, όμως, αυτό δεν πρέπει να σας καθησυχάσει. Τουναντίον, και στην περίπτωση αυτή πρέπει να λάβετε τα μέτρα σας προς έντοπισμόν και ει δυνατόν εξαφάνισιν του κακοῦ.

Τέλος, εάν το άθροισμα δεν υπερβαίνει το 12, τότε μπορείτε να συγαρήτε τον έαυτό σας για την αὐτοπεποίθηση και το «τουπέ» με τα όποια έσπε ποικισμένοι.

Εάν το άθροισμα της στήλης κυμαίνεται μεταξύ 12 και 24, η δειλία σας είναι μετρίου βαθμού. Το γεγονός, όμως, αυτό δεν πρέπει να σας καθησυχάσει. Τουναντίον, και στην περίπτωση αυτή πρέπει να λάβετε τα μέτρα σας προς έντοπισμόν και ει δυνατόν εξαφάνισιν του κακοῦ.

Τέλος, εάν το άθροισμα δεν υπερβαίνει το 12, τότε μπορείτε να συγαρήτε τον έαυτό σας για την αὐτοπεποίθηση και το «τουπέ» με τα όποια έσπε ποικισμένοι.

Ο Γαλλία δεν είναι μόνον ή χώρα της μόδας, του γλεντιού και του μοντέρνου έρωτα, όπως την νομίζει ο περισσότερος κόσμος.

Σε πολλές γαλλικές περιφέρειες οι άνθρωποι ζουν σύμφωνα με παλιές παραδόσεις που είναι έντελως άσυμβίβαστες με την ιδέα που έχουμε όλοι για την σύγχρονη Γαλλία.

Μα ή πιο παράξενη από τις συνήθειες αυτές, που καταντάει σχεδόν άπίστευτη, είναι το ν ο υ ο π ά ζ α ρ ο της Β α ν δ ε α ς.

Η Βανδέα είναι μια από τις πιο ρομαντικές περιφέρειες της Γαλλίας, άπάνω στον Άτλαντικό. Οι άνεμοι που έρχονται από τον άπέραντο ώκεανό κάνουν ένα δαιμονισμένο κονσέρτο ανάμεσα στα κλαδιά των πυκνοφυτευμένων δασών της και τα μικρόσιπα στα χωριουδάκια που είναι κρυμμένα μέσα στα δάση αυτά, φαίνονται σαν να σφίγγονται το ένα κοντά στο άλλο από φόβο μήπως τα πάρη ο άέρας.

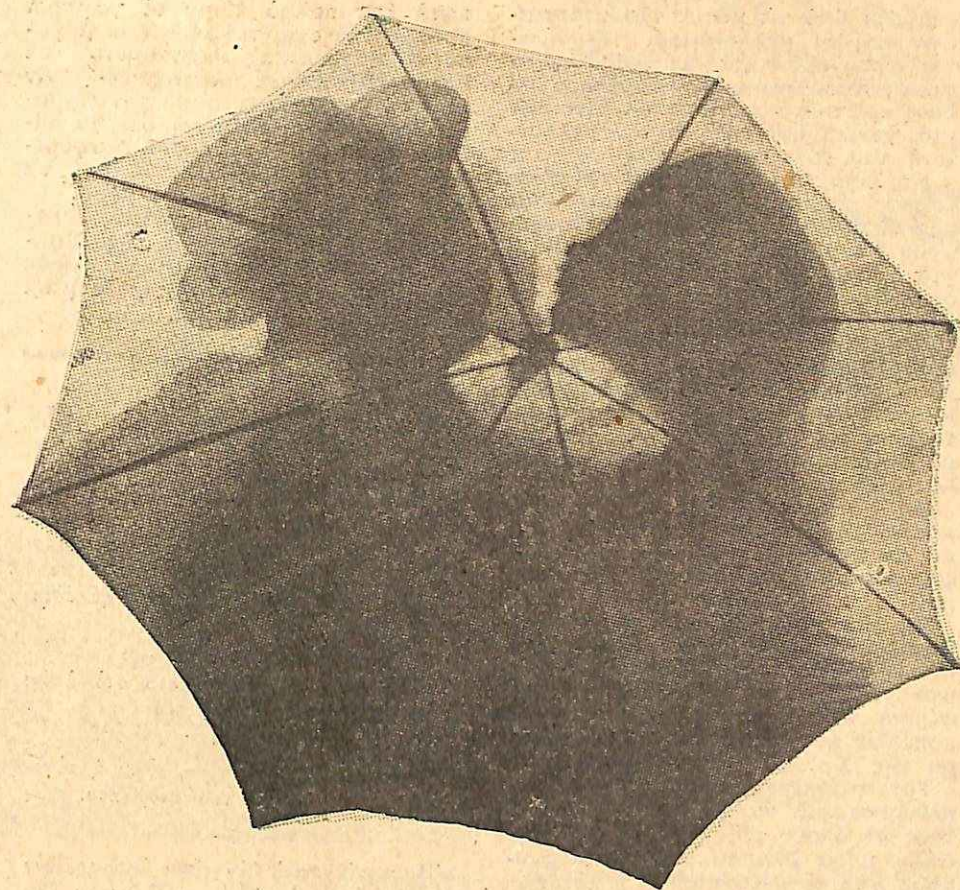
Ολόκληρο τον χειμώνα ή Βανδέα θρίσκει κατακλυσμένη από τα νερά της θροχής και των ποταμών που ξεχύνονται στην μεγάλη θάλασσα. Η κυκλοφορία μέσα στα χωριά άλλά και από χωριό σε χωριό γίνεται τότε έπάνω σε σχεδίες που μεταφέρουν ανθρώπους και ζώα που πολλές φορές σχηματίζουν μια μεγάλη συνοδεία που ακολουθάει ένα νιόπαντρο ζευγάρι ή ένα φέρετρο που πηγαίνει κάποιον χωριανό στην τελευταία του κατοικία.

Μα όταν άρχισή και παίρνει ή άνοιξη, και τα νερά άποτραβιούνται δίνοντας θέση σε μια πλούσια θλάστηση τότε άρχίζει μια καινούργια ζωή σε όλοκληρη την περιοχή που θρίσκει το άποκορύφωμά της στο περίφημο νυφοπάζαρο της Σαλλάν, της μικρής χαριτωμένης πόλης που συγκεντρώνει τις ήμέρες του παζαριού στην πλατεία της όλα τα γύρω χωριά.

Μην περιμένετε όμως, έπειδή άκούτε να γίνεται λόγος για νυφοπάζαρο, να συναντήσετε καμιά πόλη με κοσμική κίνηση, ξενοδοχεία και πλάζ, σαν κάτι άλλα μοντέρνα νυφοπάζαρα που συγκεντρώνουν τις ύποψιφες νύφες από όλον τον κόσμο.

Είναι μια μικρή, ήσυχη πόλις, με την έκκλησίά της, το δημαρχείο της, τα δρομάκια της και την πλατεία της, στην όποια μαζεύονται οι ώριμες κοπέλλες του χωριού για να συναντήσουν τους νέους που θα τελήσουν να τις κάνουν γυναίκες τους.

Η μικρή πλατεία είναι όλο τον χρόνο ήσυχη. Μια φορά όμως τον χρόνο γεμίζει από ανθρώπους, ζώα και όλοκληρα θουνά... από κρεμμύδια. Γιατί το νυφοπάζαρο γίνεται την ίδια μέρα με το μεγάλο παζάρι της Σαλλάν που ονομάζεται «κρεμμυδοπάζαρο», έπειδή το κυριώτερο προϊόν σε όλη την περιοχή είναι τα κρεμμύδια.

Ένα παράξενο νυφοπάζαρο

Οι γέροι και οι παντρεμένοι μαζεύονται στα καφενεία ή γύρω στα έμπορεύματα, συζητάνε για τιμές και ποιότητες, αφήνοντας έλεύθερους τους νέους για το δικό τους παζάρι.

Τότε θάβει κανείς όμαδες από ώριμες χωριατοπούλες, με τις μεταξωτές τους ποδιές, τις κεντητές μπλούζες και τα μαλλιά στυλισμένα μέσα σε πλατείες, θελούδινες κορδέλλες, να κόβουν θόλτες από την μια μεριά της πλατείας στην άλλη, ενώ οι νέοι, το ίδιο κι αυτοί παρέες-παρέες, τις ακολουθούν και τις καλοξετάζουν όπως καλοξετάζουνε λιγάκι πάρα πέρα οι γέροι τα ζώα που λογαριάζουν να αγοράσουν. Μα το πιο παράξενο είναι ότι κάθε κοπέλλα κρατάει σφιχτά κάτω από την άμασγάλη της μια όμπρέλλα, μ' όλο που ο καιρός είναι έσπερος όσο δεν παίρνει.

Όποιος θέλει να μάθη τί ρόλο παίζει ή όμπρέλλα στο παράξενο αυτό παζάρι, δεν έχει παρά να κάνει λίγη ύπομνη.

Ένας νέος ξεχωρίζει από την πα-

ρέα του, πλησιάζει έπιδεικτικά την κοπέλλα που του άρεσε και άπλώνει το χέρι του για να της άρπάξη από πίσω την όμπρέλλα. Τότε ή νέα, αν ό ύποψιφος είναι τοῦ γοῦστου της, τον αφήνει να της κλέψη την όμπρέλλα, διαφορετικά την σφίγγει όσο περισσότερο μπορεί, πράγμα που ίσοδυναμεί με χυλόπιττα. Έννοείται ότι αυτό δεν στενοχωρεί και τόσο πολύ τον νεαρό ύποψιφο, γιατί γυρίζουν τόσες και τόσες όμπρέλλες στην μικρή πλατεία της Σαλλάν, ώστε σίγουρα κάποια θα μπορέσει να άρπάξη κι' αυτός.

Μα ο ρόλος της όμπρέλλας, που τόση διαφορετικά την μεταχειρίζονται οι δικές μας ώραιες, δοκιμάζοντας την στην ράχη των ένοχλητικών νεαρών, δεν τελειώνει ως εδώ.

Όταν ή χαριτωμένη Αμάντα άφήσει τον Ζάν να της την κλέψη, τότε εξαφανίζονται κι' οι δυο από την πλατεία και τραβώντας ανάμεσα από τα στενά δρομάκια φτάνουν σε κάποια άπομερη μεριά, έξω από την πόλη. Εκεί ή όμπρέλλα άνοίγεται κατά γης για να προστατεύσει το

ζεγάρι από τα μάτια των περαστικών και οι μελλοντικοί ξεχνιούνται ώρες ολόκληρες σε ατέλειωτα φιλήματα, αγκαλιές και άλλου είδους έρωτικά παιχνίδια που είνε σαν μια γενική δοκιμή για την μελλοντική του ευτυχία.

Σε λίγο τα παράξενα αυτά μανιτάρια έχουν γεμίσει τα λειθάδια της Σαλλάν και οι γέροι αποφεύγουν να περάσουν από κοντά, ίσως για να μη ένοχλήσουν τα ευτυχισμένα ζευγάρια, ίσως όμως και για να μη νοσταλγήσουν την εποχή, που είχαν στρωθεί κι' οι ίδιοι κάτω από μιαν όμπρέλλα μαζί με την σημερινή γρήγα τους που είχε έρθει κάποτε κι' αυτή στο νυφοπάζαρο με την μεταξένια της ποδιά, την κεντημένη μπλούζα και την βελουδένια κορδέλλα, στα μαλλιά.

Μη φαντασθήτε όμως ότι το σκέπασμα της όμπρέλλας, όσο τολμηρά κι' αν ήταν τα παιχνίδια που έκρυψε, σημαίνει πάντοτε ύποπτη γάμου.

Τις πιο πολλές φορές το ζευγάρι χωρίζει την ίδια μέρα, ο νέος ξαναπιάνει τη δουλειά του στο δάσος ή στο χωράφι, και περιμένει να του φέρουν το ευχάριστο άγγελμα ότι η κοπέλλα που διάλεξε στο νυφοπάζαρο της Σαλλάν γίνεται μητέρα.

Τότε στολίζεται και πηγαίνει στα πεθερικά για να γυρέψει την κόρη τους με όλους τους τύπους και την άλλη μέρα όλο το χωριό, πανηγυρίζει για το ευτυχισμένο γεγονός.

Τις πιο πολλές φορές παντρεύονται σε κάθε χωριό πολλά ζευγάρια μαζί γιατί φυσικά έρεθίσαν την ίδια μέρα κάτω από την όμπρέλλα. Τότε στρώνεται ένα μεγάλο τραπέζι στο οποίο τρώει όλο το χωριό και

κατά ένα παλιό έθιμο οι γαμπροί προσφέρουν στις νυφάδες ένα μεγάλο κομμάτι κρέας σκεπασμένο με ένα παχύ στρώμα αλατοπίπερο. "Αν το φάν χωρά; να κάνουν την παραμικρή γκριμάτσα θα πη ότι θα γίνουν καλές νοικοκυράδες. Διαφορετικά πρέπει ο άνδρας να λάβει τα μέτρα του από την πρώτη μέρα.

Έμπρός λοιπόν ανύπαντρες κοπέλλες! Το νυφοπάζαρο της Σαλλάν σας περιμένει! Άλλα προς Θεού. Μη ξεχάσετε να πάρετε μαζί σας την όμπρέλλα σας...

• Σκέψεις •

Η γυναίκα θέτει συνήθως στην ίδια μοίρα εκείνους που αρνούνται να την ευχαριστήσουν κι' εκείνους που προσπαθούν να την βλάψουν. Σαν να έπρεπε ο κόσμος όλος να ασχολείται με την ευτυχία της!

Ν' ακονίζεις τα λόγια σου στο άκονι της αλήθειας.

Η έρευνα της αλήθειας, είναι η εύγενεστερή ενασχόληση του ανθρώπου.

Η γυναίκα που δεν είναι όμορφη, δεν γνωρίζει από την ζωή, παρά μόνον ένα μέρος της.

Η αλήθεια και οι άχτιδες του ήλιου δεν λερώνονται.

Διάφορα

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ

Ένας βιογράφος του Γουλιέλμου του 6' βεβαιώνει ότι ο πρώην γερμανός Αυτοκράτορας καταρτίζει μια περιεργή συλλογή από ιστορικά παπούτσια.

Σε μια γαλερία του σπιτιού του είναι μαζεμένα 1985 είδη παπουτσιών. Μαζί με άλλα υπάρχουν οι παντούφλες του Βολταίρου, τα σκαρπίνια του Τάλμα, τα στιβάκια του Βαλενστάιν, του Μεγάλου Πέτρου και του Βοναπάρτου.

Η γυναίκα του Κάιζερ είχε την ιδιοτροπία να μαζεύει τα υπαστούνια. Ο Βίκτωρ Έμμανουήλ της Ιταλίας έχει μαζεί με τρυσα νομίσματα. Η συλλογή του μάλιστα είναι η πλουσιότερη συλλογή του κόσμου.

ΑΣ ΕΠΑΙΡΝΕ ΔΥΟ...

Μια μέρα ο πολυκατομνητούχος Ρότσιλδ έδεχθη την επίσκεψιν ενός κυρίου ξένου που ανήκε στο διπλωματικό σώμα. Τον έδεχθη στο γραφείο του. Ο κύριος υποκλίνεται σοβαρά και λέει το όνομά του.

— Είμαι ο κ. Μ. από τη Φραγκφούρτη.

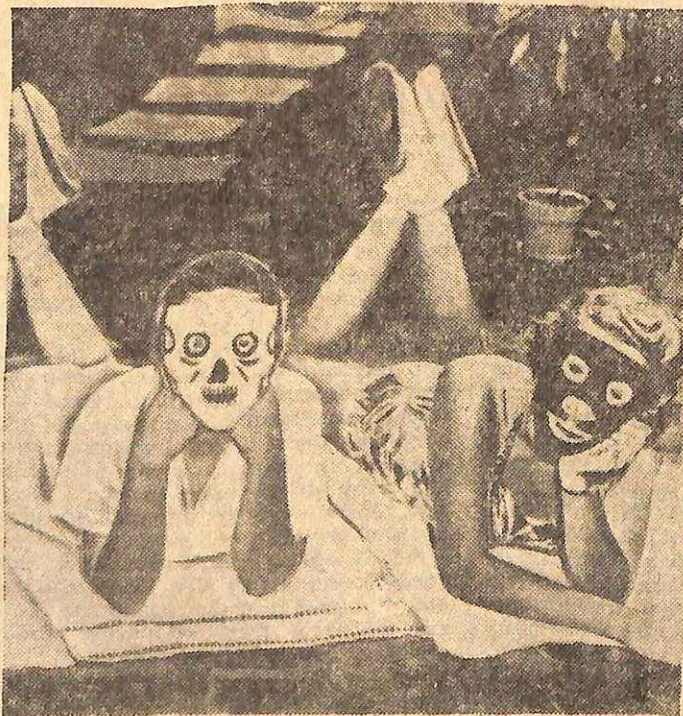
— Πάρτε ένα κάθισμα κύριε, του είπει ο Ρότσιλδ χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του από τα χαρτιά του.

Ο ξένος πειράχτηκε για την ελάχιστη αυτή περιποίηση κι' επανέλαβε με κάποιο πείσμα.

— Μα κύριε, είμαι ο κ. Μ. σύμβουλος του Στέμματος, πρόξενος...

— Τότε λοιπόν πάρετε δυο καθίσματα τον διέκρινε ο Ρότσιλδ.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΟΥ

Οι Αμερικανίδες που παραθερίζουν στην Καλιφόρνια έλάνασαν μια νέα μόδα, που είχε μεγάλο σουζέ. Κατά την διάρκεια της ήλιοθεραπείας των φορούν διάφορες παρόξενες μάσκες οι οποίες εκτός που προσυλλάσσουν το πρόσωπο από τον ήλιο, δίνουν κι' ένα πρόσθετο τόνο εθιμίας.

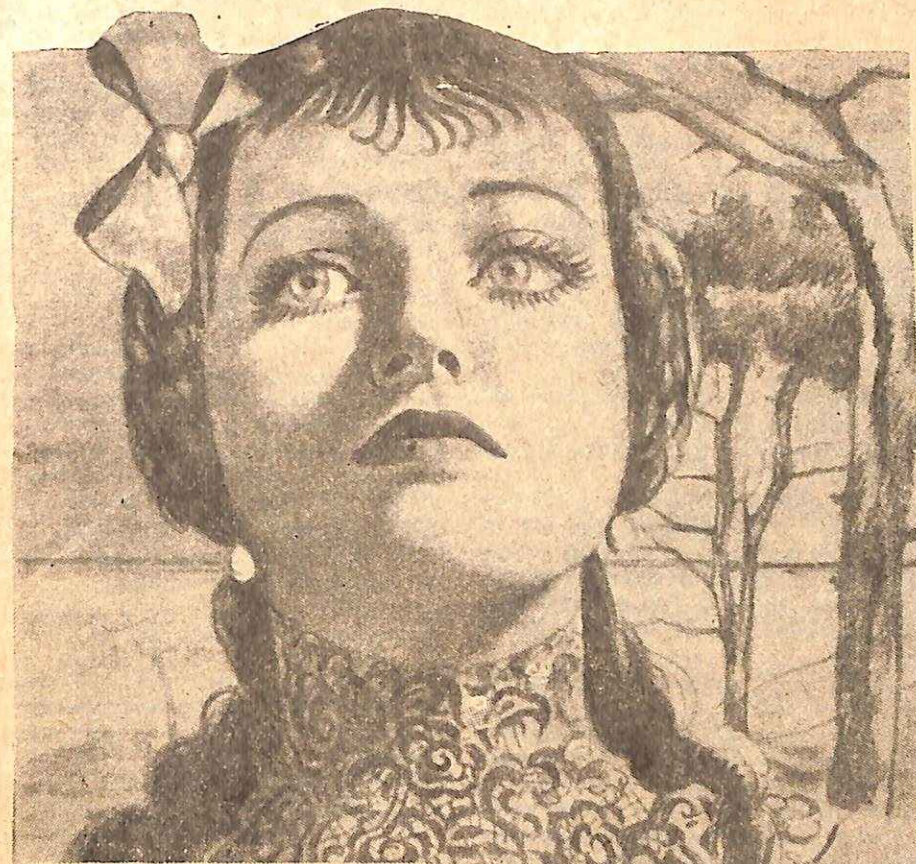

Γ' δεκαπέντε ημερών, έτελέσθη εν πομπή στο "Α.Θ." των "Ηνωμένων Πολιτειών, ο γάμος ενός κτηματίου 63 ετών με μια νέα 16 ετών. Τό παραδόξο είναι ότι η μὲν νύμφη φαινόταν πολύ ερωτική, ο δὲ γαμπρός τόσο ένθουσιασμένος ώστε κρατά την νύφη στα χέρια του!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ
ΤΩΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

‘Η “Αννα Βερόνικα Έφυγε

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ
ΕΝΤΟΥΑΡ
ΠΕΣΣΟΝ

μας. Είχε, ωστόσο, τρεις αγαπητικούς...

Την «Μαρία—Ελένη», όταν έφθανε στο λιμάνι, την υποδέχονταν φωνές, κακό, θόρυβος... "Υστερ' από λίγο ο καπετάνιος της, ο Ζάν Περρόν έμπαινε στον «Πράσινο Πιθήκο» όπου ήταν αφέντης... για μια νύχτα.

"Υστερ' από δυο μέρες όμως έφτανε ο Βενσάν Νωμπλάν με το καράβι του, τον «Αλμπάρτο». Κατέβαινε στο καπεταίο, άρπαζε την όμορφη χήρα από τη μέση — κι' έμεινε χαμηλώνοντας τα κεφάλια, συλλογίζόμενοι την Ζάν Περρόν, καθώς και τον Ρισάρ, που θ' άρχιζαν κι' αυτοί με τη σειρά τους ύστερ' από άλλες δυο μέρες, σαν θύρτανε στο λιμάνι η «Πολιγώνισσα». Ελισσάβετ και που θα τραβούσε κι' αυτός γράμμη για να βοηθήσει την αγαπητική του, την όμορφη "Αννα-Βερόνικα.

"Α, όχι, κανένας από μας δεν θ'άγε την παραμικρή ελπίδα επιτυχίας αν αποτολμούσε να της μιλήσει για έρωτα. Την φύλαγαν καλά οι τρεις καπεταναίοι της.

Ο Περρόν και ο Νωμπλάν ήταν ζηλιάρηδες. Τόχαμε καταλάβει αυτό καλά από μερικά λόγια που είχε τύχει να τους ξεφύγουν. Μπορούσαν να τα βγάλουν πέρα όμως μ' αυτή τη δαμονισμένη την "Αννα-Βερόνικα.

"Α! Πώς ήξερε αυτή να τυλίγει τους άντρες. Καμιά γυναίκα δεν είχε τόση ικανότητα, όσο αυτή, να κάνει έναν άντρα να χαμογελά, εκεί που λίγες στιγμές προηγουμένως ήταν έτοιμος να ξεσπάσει σε βλαστήμιες και σε χτυπιές.

Κι' έμεινε, δίχως νάχουμε συνεννοηθεί, γινόμαστε συνενοχοί της... Είμαστε έτοιμοι να δοκιστούμε — φτάνει να μας το ζητούσε—ότι ποτέ δεν είχε γλυκοκυ-

τάξει τον Περρόν... ή τον Νωμπλάν... ή τον Ρισάρ.

Ο τελευταίος αυτός, δηλαδή, ήταν πιο λογικός από τους άλλους δυο. Κάποτε που είχε πάρει μαζί του, στην έξοχή, την φιλενάδα του, του είχε πη αυτή διαγκώνοντας ένα φρούτο:

—Νά... Έτσι α' άρεσει ο έρωτας έμένα!

Και ο Ρισάρ, σαν φρόνιμος άνθρωπος, είχε σκεφθεί πως ήταν κάπως δύσκολο να κρατήσει μια τέτοια γυναίκα για τον εαυτό του μονάχα, να την εγκαταλείπει πέντε νύχτες την εβδομάδα και να έχει την ιπαίτητα να του είναι πιστή.

Έμεινε, ωστόσο, εύχως πίντοσε μια ανησυχία. Φοβόμαστε πως κάποτε θα ξεσπούσε ή μπόρα... Και πως τότε, θα χάναμε τη χαρά της ζωής μας, εμείς, οι ταπεινοί, οι απόκληροι της μοίρας.

Ένα βράδυ, φτάνοντας στον «Πράσινο Πιθήκο», είδαμε έναν ξένο να ναι στρωμένος σ' ένα τραπέζι. Από τον τρόπο της ομιλίας του φαινόταν Ισπανός. Έπινα, μονάχος του, στη γωνιά του, και κάθε τόσο έρχοντο φλογεράς ματιές στην "Αννα-Βερόνικα. Αυτή του χαμογέλοσε...

Ναιώσαμε ένα σφίξιμο στην καρδιά. Καταλάβαμε πως οι ώριμες ημέρες είχαν περάσει για πάντα.

Η σερβιτόρα της ταβέρνας ήξερε όλα τα μυστικά της κυράς της. Καμιά φορά, όταν την καλοπιάνανε, όταν της πετούσαμε κανένα γλυκόλογο, μας τ'άλεγε. "Ετσι, μάθαμε κι' είχε συδύ.

Η "Αννα-Βερόνικα είχε πάει το απόγευμα στην πόλη. Ο Ισπανός την είχε δει στο δρόμο και του είχε χτυπήσει στο μάτι. Την είχε πάρει από πίσω...

Η αλήθεια είναι πως δεν ήταν άσχημο παιδί ο Ισπανός. Μελαγχρινός, με

μαύρα φλογερά μάτια, από τους τύπους των ανδρών που γοητεύουν τις γυναίκες — και που ζούν συνήθως απ' αυτές...

Η Άννα-Βερόνικα ένοιωσε κείνο το απόγευμα τον έρωτά της χαρούμενο γεμάτο κέρι. Είχε πόσον καιρό να κυκλοφορήσει ανάμεσα στον κόσμο, στους πολυθρόνους δρόμους. Οί πόθοι τους οποίους ξυπνούσε στους άντρες και που τους έμάντευε από το βλέμμα τους, την έγέμιζαν μία γλυκειάν ανατριχίλα...

Έγύριζε κάθε τόσο και κύτταζε κι αυτόν τον Ισπανό, χαμογελώντας.

— Χμ... Τό ψάρι τσιμπάει! Θα σκέφθη-
κε αυτός.

Έφθασε, ακολουθώντας την πάντα, ως το καπελειό. Την είδε να βγάξει το καπέλο της και να κάθεται στο «τα-
μείο».

— Θάνατι ή ταδερνιάρισσα... συλλογι-
σθηκε και μπήκε μέσα.

Κάθησε σ' ένα τραπέζι και παρήγ-
γειλε ένα κονιάκ.

— Τό μαχαζι αυτό ποιανού είναι; ρώ-
τησε τη σερβιτόρα.

— Της κυράς μου, της Άννας-Βερό-
νικας, του άπάντησε αυτή. Έγχεψε κι
είναι τώρα δικό της ολόκληρο το μαχα-
ζι: τό χέτιο και τὰ έπιπλα πώχει μέ-
σα... Έχουμε επάνω και τρία δωμάτια
για τους περαστικούς ταξιδιώτες.

Τὰ βλέμματα του Ισπανού έγιναν πιο
φλογερά ακόμη. Από καιρό, φαίνεται,
διψούσε να βρεθί μια γυναίκα που νάναι ύ-
μορφη και νάχη και φιλά... Έρωτα και
χαρτζιλίκι, μ' άλλα λόγια...

— Και μένει μονάχη της εδώ, ή κυρά
σου;

Η σερβιτόρα τούκλεισε το μάτι.

— Χμ... Είναι και τρεις καπεταναίοι
που έρχονται... πότε ο ένας, πότε ο άλ-
λος και της κρατάν συντροφιά!

Η πληροφορία αυτή όμως δεν έπότη-
σε καθόλου τον Ισπανό. Ένοίκιασε ένα
δωμάτιο, επάνω...

— Θάχουμε φασαρίες... μουρμουρίσαμε
εμείς αναμεταξύ μας.

— — —

Τό ίδιο βράδυ έφτασε ο Ρισάρ. Ήταν
ή βραδυά του. Μπήκε στο καπελειό χα-
ρούμενος, τράβηξε απ' ευθείας στην Άν-
να-Βερόνικα και έκανε να την πιάσει α-
πό τη μέση. Αυτή κοκκίνισε και τον έ-
σπρωξε.

— Τι έχεις; την ρώτησε αυτός.

Έκτύταζε ολόγουρά του και το βλέμμα
του συναντήθηκε με το βλέμμα του Ι-
σπανού.

— Κύτταζε καλά... μουρμούρισε στην
Άννα-Βερόνικα με σφιγμένα δόντια. Ξέ-
ρεις καλά πως αν θελήσει κανένας να σέ-
πάρι από μένα... αλλοιμόν το.

— Άσε με... του άπάντησε αυτή.

Και, θέλοντας να δείξει στον Ισπανό
της πως δεν συνέβαινε τίποτα το σοβα-
ρό, άπάντησε σε μία ματιά του μ' ένα
χαμόγελο.

Ο Ρισάρ δεν είπε τίποτα. Πήγε και
κάθησε σ' ένα τραπέζι, κοντά στο τρα-
πέζι του Ισπανού, και παράγγειλε ένα
κονιάκ κι αυτός. Σε λίγο επρότεινε στον
Ισπανό να παίξουν μία παρτίδα χαρτιά.

Ο Ισπανός δέχθηκε.
— Έπαιζαν κάμποση ώρα σιωπηλά,
σκληρά. Ο Ισπανός έκέρδιζε. Κουθεν-
τιάζοντας με τον Ρισάρ, τον είχε πληρο-

φορήσει ότι είχε νοικιάσει ένα δωμάτιο
κι' ότι θάμεινε εκεί.

Ο Ρισάρ έπληρώσε κι' έφυγε.

Πρώτη φορά τον βλέπαμε τόσο άγρι-
εμένο.

Πριν γυρίσει στο καράδι του, έστειλε
μήνυμα στον Περρόν και στον Νωμπλάν.
Τους όριζε ραντεβού, την επομένη, στο
καπελειό του «Πράσινου Πιθήκου».

— — —

Τό άλλο βράδυ τὰ χάσαμε όταν είδα-
με να μπαίνουν μαζί, στο καπελειό, οί
τρεις καπεταναίοι.

Κρατιόντουσαν από τὰ μπράτσα κι'
είχαν τό βλέμμα σκοτεινό.

Περσιότερο από μās τάχασε ή Άν-
να-Βερόνικα.

— Μά είναι άπλούστατο, της εξήγησε
ο Νωμπλάν. Έτυχε τὰ καράδια μας να
βρίσκονται στο λιμάνι, κι' έτσι είπαμε
νάρθουμε να γλεντήσουμε παρέα.

— Άντε, λοιπόν... Περιποιήσου μας,
Άννα-Βερόνικα... είπεν ο Ρισάρ. Κατε-
βαίνω να φέρω τὰ κρασιά.

Ο Ισπανός κουτσόπινε καθισμένος
στη γωνία του.

Παρατήρησαν κι' οί τρεις τους ότι ή
Άννα-Βερόνικα φορούσε την καλλίτερη
φορεσιά της εκείνο τό απόγευμα...

Τό στρώσαν στο φαγοπότι. Έπάνω
στο κέφι, καλέσαν και τον Ισπανό στην
παρέα τους. Αυτός δέχθηκε.

— Ε, παίζουμε μία παρτίδα πόκερ;
ερώτησε, αφού αποφάγανε, ο Περρόν.

Οί άλλοι δυό βρεθήκαν σύμφωνοι. Ο
Ισπανός δέχθηκε κι' αυτός χαμογε-
λώντας.

Και ή παρτίδα άρχισε.

Στις δέκα, ο Ισπανός έχανε ως έκα-
τον πενήντα φράγκα. Τὰ μεσάνυχτα, ο
Ρισάρ είχε μαζέψει μία μικρή περιου-
σία. Κατά τις δυό το πρωί, όταν έτελεί-
ωσαν τό παιχνίδι, ο Περρόν και ο Νωμ-
πλάν έδωσαν ο καθένας τους από πεντα-
κόσια είκοσι φράγκα στον Ισπανό, όσα
είχαν χάσει. Ο Ρισάρ, που είχε χάσει
πάνω από χίλια φράγκα, είπεν:

— Δεν έχω άπάνω μου λεφτά. Έλάτε
μαζί μου. Θα κανονίσω τό χρέος μου στο
καράδι.

— Δεν πειράζει. Κανονίζεις αύριο, κα-
πετάνιο, άπάντησεν ο Ισπανός.

— Α, όχι! Τώρα άμέσως θέλω να ξε-
φλήσω. Έλάτε μαζί μου. Θα σάς δώσω
να δοκιμάσετε κι' ένα περίφημο ρούμι.

— — —

Οί τέσσερις άντρες τραβήξαν προς τό
λιμάνι. Οί δρόμοι ήσαν θεοσκότεινοι...

Η θάλασσα κυλούσε σαν πηχτό λάδι...

— Ωστε, λοιπόν, έτσι, ε; φώναξε ξα-
φνικά ο Νωμπλάν, γυρίζοντας προς τον
Ισπανό. Τριγυρίζεις γύρω από την Άν-
να-Βερόνικα και κλέβεις στα χαρτιά.

Συγχρόνως τον άρπαξε απ' το λαιμό.

— Παλητόμαρο! ούρλιασε και ο Περ-
ρόν.

— Άμέσως τότε ένα μαχαίρι έλαμψε

μέσα στη νύχτα. Τό είχε βγάλει ο Ι-
σπανός. Ο Περρόν όμως, με μίαν επίδε-
ξη κίνηση, πρόφτασε και του τό πήρε.

Και τότε έγινε κάτι τρομερό. Και οί
τρεις καπεταναίοι πέσαν άπάνω στον δυ-
στυχισμένο κι' άρχισαν να τον χτυπούν.
Αυτός είχε κυλιστή χάρω, άναίσθητος
σχεδόν.

— Και τώρα, είπεν ο Ρισάρ, ας τον ρί-
ξουμε στη θάλασσα.

Τον άρπάξαν από τὰ χέρια κι' απ' τὰ
πόδια. Ο Νωμπλάν όμως την τελευταία
στιγμή μετάνιωσεν.

— Άς είναι, είπεν. Δεν είμαστε τόσο
κακοί. Αυτό θα του γίνη μάθημα... Ά-
κουσε, παλητόμαρο... Θα σέ πάμε ως τό
σταθμό και θα πάρης τό τραίνο... Θα πās
μακριά, πολύ μακριά... Κι' ούτε θα ξα-
ναπατήσης τό πόδι σου εδώ... Άν ξανα-
δοθής στο δρόμο μας, αλλοιμόν σου...

Δέ θα γλυτώσης πιά... Και τώρα, φέρε
πίσω τὰ λεφτά που μās έκλεψες. Έμείς
θα πληρώσουμε τὰ εισιτήρια...

— — —

Έκείνο τό πρωί, ή Άννα-Βερόνικα
φαίνονταν ξαγροπνισμένη, συγχυσμένη.

Κατά τις δέκα μπήκαν οί τρεις καπε-
ταναίοι.

— Έτοιμάσε μου έναν καφέ... είπεν ο
Ρισάρ. Νοιώθω βαρύ τό κεφάλι μου...

— Κι' εγώ... Κι' εγώ... είπεν ο Περ-
ρόν και ο Νωμπλάν.

— Τι τον κάνετε αυτό ν; τους ρώ-
τησε ή Άννα-Βερόνικα με μία φλόγα
στά μάτια. Δεν γύρισε άκόμα;

— Μην άνησυχείς γι' αυτόν, άπάντησε
ο Ρισάρ. Τραβά για τή Μασσαλία...

Η ταδερνιάρισσα του «Πράσινου Πι-
θήκου» τους έκτύταξε για μία στιγμή
στά μάτια και κατάλαβε...

— Άκούστε... τους είπεν με βραχνή
φωνή. Θα φύγω...

— Θα φύγεις; ρώτησε με άπορία ο Ρι-
σάρ.

— Ναι... Θα φύγω για πάντα από δω...

Δεν θέλω να ξαναδώ τό μαχαζι, δεν θέ-
λω να ξαναδώ κανέναν από σάς... Θέλω
να νοιώσω λίγο τή ζωή... τή ζωή που
δεν έγνώρισα ακόμη, κλεισμένη στους
τέσσερις αυτούς τοίχους.

Τὰ τελευταία λόγια τὰ είχε πη φωνα-
χτά. Τὰ μάτια της λάμπαν παράξενα...

Πρώτη φορά βλέπαμε την Άννα-Βερό-
νικα έτσι.

Απολυτρωνόταν από τό παρελθόν
της...

— Φύγε... είπεν σιγά ο Ρισάρ που ένοι-
ωσε τί γινόταν στην ψυχή της φιλενά-
δας του...

— — —

Κι' ή Άννα-Βερόνικα έφυγε... Έφυ-
γε μ' έναν Νορβηγό ναυτικό ποδης φτά-
σει λίγες μέρες πριν στο λιμάνι.

Ούτε αυτήν, ούτε αυτόν ξανάδαμε πο-
τέ μας.

Μία άλλη γυναίκα ήρθε και πήρε τή
θέση της Άννα-Βερόνικας στο τεζέκι
του «Πράσινου Πιθήκου».

...Και μείς, σιγά-σιγά παύσαμε να πη-
γαίνουμε εκεί. Ξέραμε πως κανένας δεν
θα μās περιμένει, πως ή χαρά της ζωής
μας είχε χαθή για πάντα...

— — —

ΜΙΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΩΝ ΔΟΛΛΑΡΙΩΝ

Σ τὰ 1810 υπήρχε ένας φτωχός
θαρκάρης που, με είκοσι σέντες
περνούσε τους χωριάτες απ'
την μίαν όχθη στην άλλη του
ποταμού Χούδσαν.

Τον λέγαν Κορνήλιο Βάντερμπιλτ.
Ήταν ψηλός, ρωμαλέος σαν ταύ-
ρος και τελείως άγράφματος. Τό
γεγονός είνε πως έπρεπε να είνε
κανείς Ήρακλής στη δύναμη για να
μπορή να κάνει τό διαβολοεπάγγελ-
μά του. Η θάρκα του Βάντερμπιλτ
ήταν όγκώδης, δυσκίνητη... Κι' έ-
πρεπε να την πηγαινόφερνι, κωπη-
λατώντας, επί δεκαπέντε ώρες τό
μερόνυχτο.

Τό θράδυ έπεφτε άποκαμωμένος
στη λινάτσα που τό χρησίμευε για
στρώμα. Έπεφτε σ' έναν ύπνο θα-
θύ, και όνειρευόταν ότι γινόταν
πλούσιος.

Γιατί ο άμόρφωτος αυτός κολοσ-
σός ήταν φοβερά φιλοχρήματος. Τά
σέντες που κέρδιζε τὰ φύλαγε. Ξώ-
δευε ελάχιστα για την διατροφή
του. Κι' έτσι σε ήλικία σαράντα
χρόνων κατώρθωσε να έξοικονομή-
ση ένα μικρό ποσόν χρημάτων και
ν' αγοράσει ένα θαποράκι.

Τό θαποράκι αυτό έκανε χρυσές
δουλειές. Και σε λίγο, ο Βάντερμ-
πιλτ απέκτησε ολόκληρο στολίσκο
που διέσχισε απ' τη μίαν άκρη στην
άλλη τον ποταμό Χούδσαν μεταφέ-
ροντας έμπορεύματα και ανθρώ-
πους.

Η θάσις της μετέπειτα κολοσι-
αίας περιουσίας των Βάντερμπιλτ
είχε τεθή.

— — —

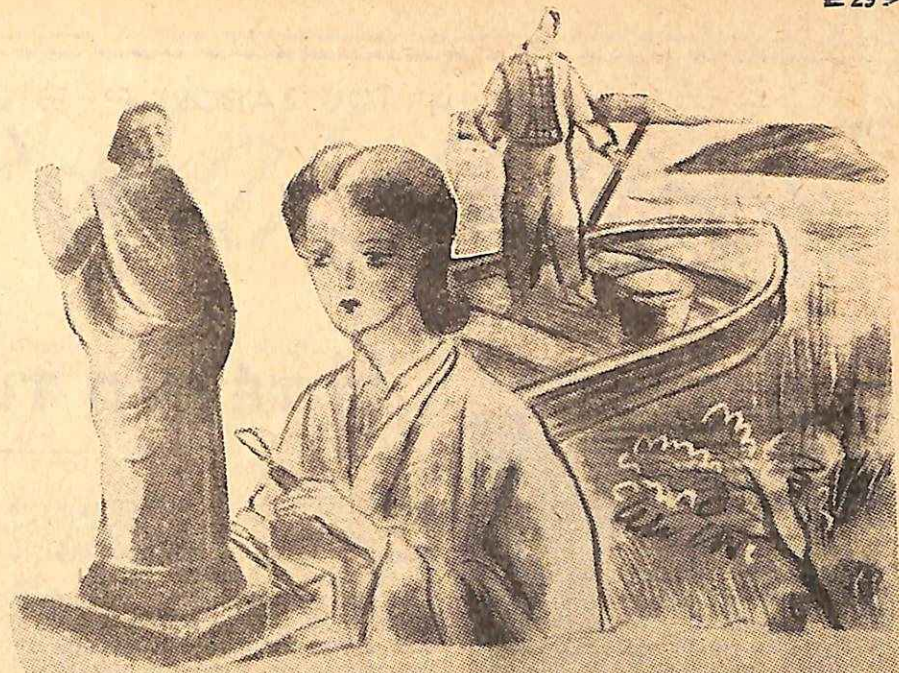
Ο Κορνήλιος Βάντερμπιλτ ώστό-
σο, δεν έπανεπαύθη στις δόξες του.
Έξακολουθούσε να δουλεύει νυχθη-
μερόν και να κυτάζει με πόνον τρό-
πο θα μπορούσε ν' αύξηση ακόμη
περισσότερο την περιουσία του.

Είχε φορέσει, βέβαια, τώρα, ψη-
λό καπέλλο, και έμφανίζόταν στά
κέντρα όπου σύχναζαν οί ευκατά-
στατοι μεγαλοαστοί. Τά χέρια του
όμως ήταν πάντα ροζισμένα, και
δεν ήξερε να βάλη ούτε την ύπο-
γραφή του.

Σε ήλικία έβδομήντα χρόνων, έ-
νήγγειλε ξαφνικά ότι... θ' άλλαζε έ-
πάγγελμα. Προέβλεπε ότι οί θαλάσ-
σιες μεταφορές δεν είχαν να δώ-
σουν άλλο ψωμί, και με νέο σφρί-
γος, έντελώς νεανικό ρίχθηκε στίς
έπιχειρήσεις των σιδηροδρόμων.

Σε λίγο ή περιουσία του είχε με-
γαλώσει σημαντικά. Αυτός, ο άμόρ-
φωτος θαρκάρης, ήταν κύριος του
μεγαλύτερου σιδηροδρομικού δι-
κτύου που συνδέει την Νέα Ύόρκη
με τό Σικάγο.

Έ, τότε πλέον άρχισε να ζή σαν
βασιλιάς. Άγόρασε ένα γιάτ, τον
«Πολικόν Άστέρο», κι' άρχισε να
κάνη τον γύρο του κόσμου. Στό μέ-

γαρό του της Νέας Ύόρκης μάζεψε
τά ακριβότερα έπιπλα, τὰ πολυτι-
μότερα έργα τέχνης.

Ήταν πιά ένας Κροίσος... Έγνώ-
ρισε τον Τσάρο, συνιτηθή με τον
βασιλέα της Άγγλιας. Κι' όταν πέ-
θανε, άφησε περιουσία έκατό έκα-
τομμύρια δολλαρίων.

— — —

Άφησε επίσης πολλά παιδιά. Τό
ένα απ' αυτά τό λέγαν Κορνήλιο
σαν τον πατέρα του. Δεν τούμιαζε
όμως σε τίποτα άλλο: ήταν τεμπέ-
λης, έκδοτος και σπάταλος.

— Θάδινα ευχαρίστως ένα έκατομ-
μύριο δολλαρία για να μη τον λένε
Κορνήλιο! συνήθιζε να λέγη ο πα-
τέρας του.

Ο Βάντερμπιλτ, είχε και κορί-
τσια. Δεν ένδιαφερόταν όμως γι'
αυτά. Τά ένένα δέκατα της περιου-
σίας του — 90 εκατομμύρια δολλά-
ρια — τ' άφησε στον δευτερότοκο
γυιό του, τον άγαπημένο του Ουίλ-
λιαμ. Έρρικό, τον όποιον είχε κά-
μει συνεταίρο του πρό καιρού.

Ο Ουίλλιαμ Έρρικός είχε κλη-
ρονομήσει από τον πατέρα του την
φιλοχρηματία, την φιλεργία και την
πονηρία. Με τὰ έφόδια αυτά έσυνέ-
χισε τό πατρικό έργο και όταν πέ-
θανε, στά 1885, άφησε περιουσία δι-
ακοσίων εκατομμυρίων δολλαρίων.

Οί δυό γυιόι του, ο Κορνήλιος ο
Γ' και ο Ουίλλιαμς Κίσσαμ αύξη-
σαν κι' αυτοί την πατρική κληρονο-
μία. Ο Κορνήλιος ο Γ' πέθανε πρώ-
τος από φθίση και νευρική εξάντλη-
ση. Ο γυιός του, ο Κορνήλιος ο Δ',
είναι σήμερα στρατηγός του Άμερι-
κανικού στρατού. Δεν διαφέρει κα-
τά τίποτε από τους άλλους στρατη-
γούς, μόνο πως είνε πιο πλούσιος
απ' αυτούς και, κατά συνέπεια, πως
ζή με περισσότερη πολυτέλεια. «Ε-
νας άλλος γυιός του, ο Άλφρέδος
πνίγηκε στο ναυάγιο της «Λουζιτά-
νικας». Ένας τρίτος γυιός του, τέ-
λος, ο Ρέτζιναλδ, πέθανε νεώτατος
από τις καταχρήσεις κι' από τό άλ-
κοόλ.

Ο Κορνήλιος ο Γ' είχε και δυό
κόρες. Η μία παντρεύθηκε έναν
Ουγγρο διπλωμάτη και ή άλλη, ή
Γερτρούδη, είνε ή έπονομαζόμενη σ'
όλη την Άμερική «Μοντέρνα Πριγ-
κήπισσα των δολλαρίων».

Η Γερτρούδη Βάντερμπιλτ — Βίτα-
νεύ είνε ή χήρα κάποιου Χάρρυ Βίτα-
νεύ, ο όποιος, πεθαίνοντας, της ά-
φησε κληρονομία έβδομήντα τρία
εκατομμύρια δολάρια — περί τὰ
έπτάμισι δισεκατομμύρια δραχμών,
μ' άλλα λόγια.

Την περιουσία της, συνεπώς, δεν
την όφειλε στους Βάντερμπιλτ αλλά
στον άνδρα της.

Η ψυχουσύνθεσίς της, ώστόσο, είνε
περίεργη. Η Γερτρούδη γεννήθηκε
καλλιτέχνης. Τά γλυπτικά της έργα
κρίνονται από τους τεχνοκρίτας ως
πραγματικά άριστουργήματα.

Κι' αυτός, μέχρι πρό όλίγων έ-
τών, ήταν ο μεγάλος καυμός της
«πριγκηπισσας» μας...

Όταν ένας καλλιτέχνης είνε πλού-
σιος, δεν έννοει κανέναν να... τον πά-
ρη στά σοβαρά.

Ο κόσμος θλέπετε, εξακολουθεί
να είνε της γνώμης ότι ο πραγματι-
κός καλλιτέχνης πρέπει να ζή σε
μία τρώγλη και να μην έχη ψωμί.
Δεν μπορεί να παραδεχθί κανείς
εύκολα ότι ένας δισεκατομμυριού-
χος μπορεί να είνε συγχρόνως και
μεγάλος καλλιτέχνης.

Έτσι, ή Γερτρούδη, αναγκάσθη-
κε να παλατιή επί χρόνια εναντίον
των προλήψεων του κόσμου, έως ό-
του επιβλήθη.

Τώρα πιά τό κατώρθωσε όμως.
Και τὰ περισσότερα έργα της είνε
σκορπισμένα στά μεγαλύτερα μου-
σεία της Εύρώπης.

Κι' έτσι, ήσυχη πλέον, μόρεσε να
πραγματοποιήση τό όνειρο της ζωής
της: έγινε ή «πριγκηπισσα» των
καλλιτεχνών.

Μέσα στην καρδιά της Νέας Ύόρ-
κης έδημιούργησε ένας είδος παρι-
σινού καλλιτεχνικού Μονπαρνά: τό
Γκρήνουϊτς. Έκεί ίδρυσε και τό πε-
ρίφημο Μουσείο Βίτνεύ, όπου είνε
συγκεντρωμένα άπειρά έργα τέχνης.

Αυτά όμως δεν είνε τίποτα. Η Γερ-
τρούδη είνε πραγματική Θεία Πρό-
νοια για τους φτωχούς άμερικανούς
καλλιτέχνες. Όλοι τους όταν έχουν
μιά ανάγκη, κάποια οικονομική στε-
νοχώρια προστρέχουν σ' αυτήν σαν
σε μία άληθινή μητέρα. Κι' αυτή,
δεν άφήνει κανένα τους παραπονέ-
μένο...

Πρέπει να ξέρετε

Η τέχνη τών κινήσεων

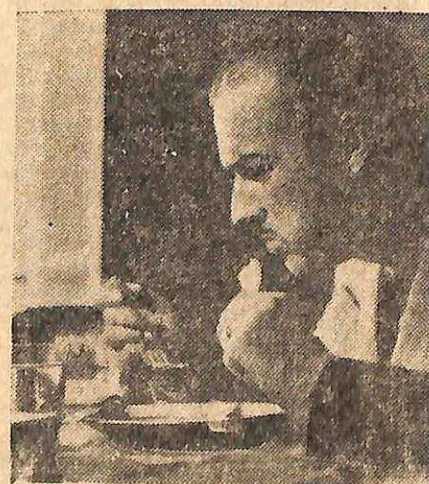
Μη δαγκώνετε το δάχτυλό σας, όταν θέλετε να θυμηθείτε κάτι.

Μη βάψετε το χέρι στο στόμα, όταν μεταχειρίζεστε «μικρονιάν».

Μην κινείτε κινήσεις και γκριμάτσες όταν υποφέρετε από μια ήμικρανία.

Μην κόβετε το ψωμί με τα δόντια...

Μην κρατάτε το τσιγάρο στο στόμα μιλώντας με μια κυρία.

Σ ΠΟΡΑΔΙΚΑ μιλήσαμε κι' άλλοτε για την εξαιρετική άσκηση και προσοχή που απαιτεί η τέχνη τών κινήσεων.

Πόδες, χειρονομίες, γκριμάτσες, περπάτημα — όλες αυτές οι ανάγκες του ανθρώπου που συνοδεύουν υποχρεωτικώς την εμφάνισή του στον κόσμο, αποτελούν ατίθασες έκδηλές της φύσεως που έχουν ανάγκη να γυμνασθούν για να υποδουλωθούν στις απαιτήσεις της αισθητικής και να πειθαρχήσουν στις αξιώσεις του πολιτισμένου γούστου.

Υπάρχουν συγγραφείς που θυμνήσαν τις αυθόμητες κινήσεις μιας άξεστης χωριατοπούλας. Μά δεν το πίστεψαν ποτέ. Η φιλολογία είναι αναιδέστατη ψεύτρα. Μπρός στα μάτια σας προσπαθεί να σας γελήσει. Και σ' ας λείπει η χωριατοπούλα ήτανε χαριτωμένη όταν ξέφυγε το ένα γυμνό πόδι της με τα νύγια του άλλου! Μά πως μπορεί να ήτανε χαριτωμένη; Με τ' άπλυτα πόδια της, τα βρώμικα νύγια και τις αδέξιες κινήσεις της. Θά ήταν απλώς αηδής.

Αυθορμητισμός σημαίνει πρωτογονισμός. Κι' ό,τι είναι πρωτόγονο μπορεί νάχει γραφική κι' ενδιαφέρουσα αγριότητα, μά δεν έχει παρά μόνο «φιλολογική αξία». Ο πολιτισμένος άνθρωπος δεν μπορεί να το υποφέρει. Ωραίο και γραφικό είναι το βουστάσιο. Άλλα βρωμιά! Γι' αυτό οι αγελάδες μας αρέσουν μόνον όταν είναι κρεμασμένες στο σαλόνι μας μέσα σε μια ωμορφη κορνίζα.

Έκανα το μικρό αυτό πρόλογο, για να σας πείσω πως η ζωή στηρίζεται στην επιτήδευση. Κάθε ωραίο έργο ανάγκη από τέχνη κι' επιτήδευση. Κι' η απλότης, αν δεν είναι επιτη-

δευμένη, δεν αρέσει. Έκείνη που ενθουσιάζει είναι η φαινομενική απλότης, που την πετυχαίνει κανείς με πολύ κόπο. Απ' αυτό τον κανόνα που είναι — ότι το ωραίο είναι μόνο το τεχνητό — δεν εξαιρούνται παρά τα λουλούδια, τα φρούτα και η δύσις του ήλιου!

Το τράκ κι' οι αδέξιες κινήσεις

Προσοχή, λοιπόν, Κυρίες και Κύριοι, στην τέχνη τών κινήσεων.

Επιτρέψτε μου να είμαι για λίγες γραμμές σχολαστικός. Βάσις για να γίνετε κάτοχος αυτής της δύσκολης τέχνης, είναι ν' αποφεύγετε τις αδέξιες κινήσεις.

Υπάρχουν, όμως, άνθρωποι, που ξέρουν ότι κάνουν μια αδέξια κίνηση, κι' όμως δεν μπορούν να την αποφύγουν.

Τί συμβαίνει; Έχουν τράκ! Συγκινούνται, τ' αχνούν, ταρασσονται με το παραμικρό. Καί, το σπουδαιότερο, δεν μπορούν να κρύψουν την ταραχή τους.

Αυτό είναι μια κατάσταση καθαρὰ παθολογική, και καλά θά κάνουν να συμβουλευθούν έναν ειδικό γιατρό, νευρολόγο-ψυχίατρο. Μά αν έχουν αρκετή θέληση και μπορούν να επιβληθούν στον εαυτό τους, γρήγορα θά θεραπευθούν.

Συνήθως το τράκ αυτό εμφανίζεται σε πολλούς και σε πολλές όταν βρίσκονται μπροστά σε κόσμο, λίγο ή πολύ. Είναι η λεγόμενη «αγοραφοβία» και καταπολεμάται με τη θέληση και με τη συχνή έπαφθ του πάσχοντος με τον κόσμο.

Κυρίες και Κύριοι...

“Άλλοι, καταλαμβάνονται απ' το άεσφο αυτό νευρικό μαρτύριο στις αισθηματικές στιγμές! Και στις γυναίκες δε συνιστώ να θεραπευθούν απ' αυτή την πάθηση! Η συγκίνησις αυτή τις κάνει χαριτωμένες. Μά ο άντρας είναι αξιολύπητα γελοῖος όταν πάη να κάνει μια «ντεκλαρασιόν» και χάνει τα λόγια του και κάνει άγερμες κινήσεις που θά φανούν πολύ κωμικές στα μάτια της γυναίκας. Καταπολεμήστε λοιπόν το τράκ, με τη θέλησή σας και εν ανάγκη, όπως είπαμε, με ειδική θεραπεία.

Η άγνοια, ο έχθρος του τάκτ

“Άλλα δεν είναι μόνο το τράκ που ευθύνεται για τις αδέξιες κινήσεις. Τις περισσότερες φορές ο υπεύθυνος είναι η άγνοια, ο μεγαλύτερος έχθρος του τάκτ.

Τί πρέπει λοιπόν να ξέρη κανείς για να μην κάνει άσχημες κινήσεις;

ΣΕΙΣ, ΚΥΡΙΑ, και ΣΕΙΣ, ΔΕ-ΣΠΟΙΝΙΣ...

“Έχετε υπ' όψει σας ότι πρέπει να προσέχετε γενικῶς κάθε κίνησή σας να είναι άβρη, κομψή, πουπουλένια. Και πρό παντός άνετη. Κάνετε κινήσεις προπονημένες, μά προσέξτε να μη φαίνονται τέτοιες. Έξασκηθήτε στον καθρέφτη. Και δανεισθήτε κινήσεις και στάσεις φυσικές που είδατε πως ταιριάζουν σε μιάν άλλη, πως την κάνουν χαριτωμένη. Όπως κοιπάρετε στο μυαλό σας ένα ωραίο καπέλλο, έτσι αντιγράψτε και μια κομψή κίνηση ή μια ιδιότροπη πόζα. Ο καθρέφτης θά σ' ας δώσει την πολύτιμη συμβουλή του — γιατί μπορεί στο δικό σας τύπο να μην ταιριάζει — και θά σ' ας κάνει με λίγη εξάσκηση να την κατέχετε.

..Προσέξτε κατόπιν ένα σοβαρό

σημείο: Απαλλαγίτε από τις κακές έξεις.

Μη βγάξετε τα παπούτσια σας κάτω απ' το τραπέζι. Τ' άντρικά βλέμματα συχνότατα ζητούν άφορη για να χαϊδέψουν τα πόδια σας. Πολλές φορές οι κύριοι ρίχνουν επίτηδες κάτι χάμω, για να τους δοθή ευκαιρία να σκύψουν. Σας βεβαιώ λοιπόν ότι το καλτσωμένο μά ξεπαπούτσωτο πόδι σας δεν θά τους αρέσει καθόλου.

Μην κάνετε χρήση οδοντογλυφίδων. Κι' αν κάμετε για μια στιγμή, μη βάζετε μπροστά την παλάμη σας για να... ξύσετε το δόντι σας δήθεν ευπρεπώς! Αυτό ο γραμμίζει την άσχημία της κινήσεως.

Μη δαγκώνετε το δάχτυλό σας, για να θυμηθείτε κάτι. Δε σ' ας φταίει το καυμένο τίποτε!

Μη διαβάζετε τρώγοντας. Είναι σ' ας ασημένια. Σας κάνει να χάνετε πολύ απ' το βάρος της γοητείας σας.

Επίσης μην κάνετε γκριμάτσες, και μην πιάνετε το κεφάλι σας όταν έχετε μια ήμικρανία.

ΣΕΙΣ, ΚΥΡΙΕ: Μη χειρονομείτε όταν αναπτύσσετε τις ιδέες σας, γιατί — κι' άλλοτε το είπαμε — γίνεσθε κωμικός.

Μην διορθώνετε συνεχώς τη γραβάτα σας, ενώ κουβεντιάζετε.

Μην ξεσκονίζετε τα παπούτσια σας στο πανταλόνι σας!

Όταν μιλάτε με μια κυρία δεν μπορεί να φοράτε το καπέλλο σας — εκτός αν η ίδια σ' ας εἶπε να το φορέσετε — μά πρό παντός δεν μπορείτε νάχετε το τσιγάρο στο στόμα.

Μην κόβετε το ψωμί με τα δόντια, στο τραπέζι.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ

Μην καθαρίζετε τα παπούτσια στο πανταλόνι σας!

Μη διαβάζετε όταν τρώτε.

Μη χειρονομείτε αναπτύσσοντας τις ιδέες σας...

Μην απασχολείσθε διαρκώς με τη γραβάτα σας...

Μη βγάξετε τα παπούτσια κάτω από το τραπέζι.

Μία υπόθεση «Χάλλερ»

Η θεατρική και μάλλον άπιαστος υπόθεση του «Εισαγγελέως Χάλλερ» μεταφέρθη άπροόπτως επί εσχάτων από της σκηνής εις την ζώνη. Η σχετική μεταφορά έλαβε χώραν εις Κλάγκενφουρτ της Αυστρίας υπό τας άκολούθους λίαν ενδιαφερούσας συνθήκας:

«Μία περίπτωση διπλής προσωπικότητας έσημειώθη εις τὸ Κλάγκενφουρτ της Αυστρίας, όπου προήχθη κατηγορούμενος ενώπιον τῶν δικαστηρίων κάποιος ὀνόματι Μέλχερ. Οὗτος ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἦτο σωφὲρ ἐνὸς πλουσίου ἐμπόρου τῆς πόλεως καὶ ἔχαρε τῆς πλήρους ἐμπιστοσύνης τοῦ κυρίου του. Καὶ οἱ φίλοι τοῦ σωφὲρ τὸν ἐξετίμων πολὺ διὰ τὴν καλωσύνην του καὶ τὴν τιμιότητά του. Κατὰ τὰς νύκτας ὅμως ὁ Μέλχερ ἐγένετο ἄλλος ἄνθρωπος: διέπραττε κλοπὰς εἰς τὰς ἐπαύσεις τῶν περὶ. Συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ μίαν νύκτα».

Καὶ ὁ Μέλχερ μὲν, συνελήφθη. Ὑποθέτομεν, ὅμως ὅτι συνελήφθη ὄχι διότι ἦτο σωφὲρ, ἀλλὰ διότι διέπραττε κλοπὰς. Ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις αὐτὰς δικαίως ἐφυλακίσθη ὁ κλέπτης Μέλχερ. Τί, ὅμως, θὰ γίνῃ ὁ Μέλχερ-σωφὲρ; Αἱ σχετικαὶ πληροφορίες πείθουν ὅτι ὁ σωφὲρ ἦτο τιμιότατος ἄνθρωπος χαίρων, μάλιστα τῆς πλήρους ἐμπιστοσύνης τοῦ κυρίου του. Κατὰ συνέπειαν, θὰ ἦτο ἐσχάτη ἀδικία νὰ φυλακισθῇ ἐνῆλως ἄνθρωπος, διότι κάποιος ἄλλος ἐντελὴς ἄγνωστος του, διέπραττε κλοπὰς. Θεραπεία τοῦ μεγάλου διλήμματος μία ὑπάρχει κατὰ τὴν γνώμην μας: νὰ ἐγκλείσται τὴν νύκτα εἰς τὴν φυλακὴν ὁ Μέλχερ-κακοποιὸς καὶ νὰ μένῃ ἐλεύθερος κατὰ τὴν ἡμέραν ὁ Μέλχερ-σωφὲρ. Ἀλλή λύση ποὺ νὰ συμφωνῇ περισσότερον πρὸς τὰ περὶ τῆς ἀπονόμης τοῦ Δικαίου θέσφατα τῶν διαφόρων νομολογιῶν καὶ κωδίκων, νομίζομεν ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ...

6 ρίσκοις ἀπολύτως δικαιολογημένη τὴν θερμοτάτη ὑποδοχὴ ποὺ ἐπεφύλαξεν ὁ καλλιτεχνικὸς μας κόσμος στὸν διαπρεπῆ βαθύφωνον κ. Νίκον Μοσχονά. Οἱ ἀλλεπάλληλες ἐπιτυχίες τοῦ κ. Μοσχονά στὰ μεγαλύτερα καλλιτεχνικὰ κέντρα τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀνταναντιοῦν ἀσφαλῶς ἐπὶ τῆς ὅλης καλλιτεχνικῆς κινήσεως τῆς Ἑλλάδος. Ὁ κ. Μοσχονάς θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἑλλάδα τὸν Ὀκτώβριον, προκειμένου νὰ ἐμφανισθῇ στὸ «Μετροπόλιταν Ὁπερα Χάουζ» τῆς Νέας Ὑόρκης ὅπου, εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ δρέψῃ νέες δάφνες.

Οὐδὰρ πράγματα ἐπληροφορήθη πρὸς ἡμερῶν ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀνταποκριτὴς μίας ἐφημερίδος. Καὶ τὰ μετέδωκεν εὐσυνειδήτως ὡς ἑξῆς: «Τηλεγραφοῦν ἐκ Δράμας ὅτι εἰς τὸ χωρίον Φωτοκλείδος ἔλαβε χώραν χθὲς τὸ ἀπόγευμα ἀγρία συμπλοκὴ μεταξὺ τῶν Μηνᾶ καὶ Σπύρου Νικολαΐδη καὶ τοῦ Α. Παρασιάδου ἐνεκα διαφορᾶς τὴν ὁποίαν εἶχον δι' ἑκατὸν ὀκάδας ἀχύρον. Κατὰ τὴν συμπλοκὴν ὁ Μηνᾶς ἐξαγαγὼν περιστροφὴν ἐπυροδόλησε πεντάκις κατὰ τοῦ Ἀνέστη Παρασιάδου, τὸν ὁποῖον ἐτραυματίσε σοβαρῶς εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματός του. Ἡ συμπλοκὴ ὀλίγον ἔλειψε νὰ γενικευθῇ μεταξὺ τῶν συγγενῶν τῶν συμπλεκέντων, ἐπεμβάσει ὅμως τῶν ἀστυνομικῶν ὁργάνων ἀποσοδήθη. Ὁ δράστης συνελήφθη».

Τὴν κλασσικὴν περίπτωσιν τοῦ μαλώματος τοῦ γαιδάρου εἰς τὸν ξένον ἀχυρῶνα ἐνθυμίζει ἡ ἀνωτέρω συμπλοκὴ καὶ ἀκόμη φαίνεται—δοθέντος τοῦ ὅτι τὰ ἀχυρὰ διεξεδικοῦντο—ὅτι εἶνε μάλλον ἀπίθανον ν' ἀπετέλουν αὐτὰ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγκεφάλου τῶν συμπλεκέντων. Ὑποπτευόμεθα δὲ ὅτι πιθανώτατ' εἶνε ἡ ὑπαρξὶς πιτύρων. Διότι μόνον ἐγκέφαλοι παραγεμισμένοι μὲ πίτυρα θὰ εἶνε δυνατόν νὰ μαίνονται κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον προκειμένου νὰ μοιράσων ἀχυρὰ...

Πῶς πέφτει ἡ κυκλοφορία τῶν ἐφημερίδων

(Πρωτότυπη γελοιογραφία τοῦ κ. Α. Βλασπούλου)

Νεοκλῆς καὶ Ζαχαρίας -ἀνταλλάσσουν ἀπορίας καὶ ὁ δεῦτερος κι' ὁ πρῶτος ὁμιλοῦν πολὺ εὐγλώττως

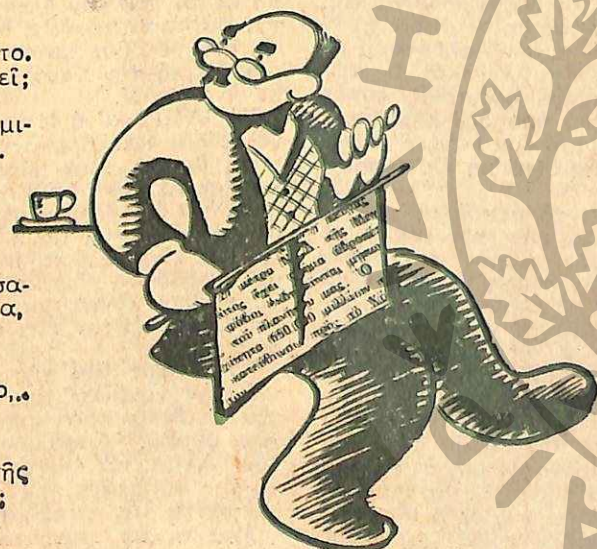
— Ποῦ εἶχες πάει, Νεοκλῆ;
— Εἶχα κατέβῃ κάτω.
— Ποῦ, δηλαδή;
— Βρέ, ἀδερφέ, ἤμουνα στὸ Μοσχάτο.
— Ἐλα, Χριστέ καὶ Παναγιά! Τί ἔκανες ἐκεῖ;
— Α, φίλτατε, ἡ ἀφορμὴ ἦτανε εἰδική.
— Ἐπρόκειτο... πῶς ν' στὸ πῶ;... γιὰ μιὰ μικροῦλα ποῦχω.

— Εἶνε ὠραία ἡ μικρά;
— Πλᾶσμα πρηνιοῦχο!
— Καὶ ποῦ τὴ βρήκες, Νεοκλῆ;
— Στὸ τραῖνο, Ζαχαρία.
Καὶ μέσα στὸ συναγισμό, μέσα στὴ φασα-

— τῆς εἶπα εὐπρόσως,
— πῶς τῆς ζωῆς μου ὁ σκοπὸς
— ἦταν νὰ ζήσουμε μὲ καὶ νὰ μὲ ἔχη φίλο...
— Κι' αὐτὴ τότε τί ἔκινε;

— Μὲ τάρραξε στὸ εὐλο...
— Τί λές, μωρέ, τὴν παιδί! Τουλᾶχιστον τῆς

— Ὅχι, γιατί μὲ ζάλισε...
— Σὲ τί, μωρέ;
— Στὶς ἀπές!

Ἡ μουσικὴ πλευρὰ

Ἀπὸ τὰ δραματικὰ γεγονότα τῆς περασμένης ἐβδομάδος: «Εἰς τὸ χωρίον Βαθύτοπον ὁ καρναγῶν Κ. Σαμπαδάκης ἐτραυματίσε σοβαρῶς δι' ἀμφιστόμου μαχαίρας τὸν Νικήταν Θεοδωρόπουλον μεθ' οὗ συνδιεσκεδάσε, πλήξας αὐτὸν τετρακτὶς εἰς τὴν κοιλιακὴν χώραν».

Δὲν παριστάμεθ', φυσικὰ, εἰς τὴν ἀνωτέρω συμπλοκὴν. Ἐν τούτοις, ὅμως, δὲν εἶναι δύσκολον νὰ εἰκασθῶμεν τὰ ἄσματα ποὺ ἐχρησιμοποίησαν οἱ ὡς ἄνω συμπατριῶται διὰ τὰ διασκεδάσουν. Συγκεκριμένως, πιστεύομεν ὅτι ὁ μὲν πρῶτος—ὁ Σαμπαδάκης—τραγουδοῦσε τὸ

«Εἰς τὴ γῆ ποὺ τὴν πατοῦμε
ὅλοι μέσα θὲ νὰ μποῦμε».

Ἐνῷ ὁ δεύτερος—ὁ Θεοδωρόπουλος—ἀνέειπε μελαγχολικῶς τὸ... «Σκότωσέ με». Δὲν ἔχει ἄλλην ἐξηγήσιν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διασκεδάσεως, ἀπὸ... μουσικῆς πλευρᾶς, τουλάχιστον...

Ἀντιγράφομεν ἀπὸ τὴν στήλην τῶν «Ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν» τῆς Ἑλῆς πρὸς τὸν Ἀνρὺ, τὴν ὁποίαν ἔχει πρὸς πολλοὺ ἐγκαινιάσει μίαν περὶ τῆς ἐφημερίδας:

«ὦ, ἡ φλόγα τῆς χθεσινῆς σου ἐκμυστηρέυσες. Ἀκόμη μοῦ καίει τὴν ψυχὴ μὲ τὴν πυρρὰν τῆς σφραγίδα!

Μὲ ποθεῖς! Δυστυχισμένη φίλε, μὲ ποθεῖς καὶ θυσιάζεις στὸν πόθον αὐτό! Θέλεις νὰ φύγης;

Ἀλλ' ὄχι! Αὐτὸ δὲ θὰ γίνῃ! Κανεὶς δὲν καταστρέφει τὴν νεότητά του, τὸ μέλλον του, τὴν ἐλπίδα του γιὰ μιὰ ἰδιοτροπία περαστική, γιὰ ἓνα ὁμοίωμα αἰσθήματος, ποὺ σὲ λίγο δὲ θὰ τοῦ εἶναι παρὰ μίαν ἀνάμνησιν μακρυνὴ καὶ φευγκία.

Ναί! Θὰ ξεχάσῃς! Θὰ σὲ βοηθήσω καὶ ἐγὼ σ' αὐτό, μ' ὅλη τὴν ἀφοσίωσιν μιάς ψυχῆς ποὺ σ' ἀγαπάει καὶ σὲ λυπάται.

Θὰ ξεχάσῃς κοντά μου, δίπλα μου, ὅτι δὲν θὰ μπορούσες νὰ λησμονήσῃς ἄλλου: Ἐμένα!

Ἡ ΕΛΥΣ

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ἐν πρώτοις ὅτι ἀπὸ τὸ τρικυμιώδες αὐτὸ γράμμα, παρὰ τὴν καλὴν μας θέλησιν δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐννοήσωμεν τί ἀκριβὲς ζητᾷ ἡ καυμένη ἡ Ἑλὲς ἀπὸ τὸν Ἀνρὺ τῆς. Καὶ καὶ ἄλλο μᾶς ἐμείνεν ἀπολύτως σκοτεινόν: ἡ ταυτότης τῆς ἐπιστολογράφου. Ἄν ἐλέγετο Ἀλφρέδος ὁ ἀγαπημένος τῆς θὰ ἠδύνατο κανεὶς νὰ εἰκάσῃ ὅτι τὸ ὄνομα Ἑλὲς εἶνε ψευδώνυμον τῆς... Γεωργίας Σάνδη, ποὺ εἶχεν ἄλλοτε ποτὲ σχετικὴν ἐπιστολογραφίαν μετ' ὁν Ἀλφρέδον ντὲ Μυσσέ. Ἐπειδὴ, ὅμως, τὰ ὀνόματα δὲν συμπίπτουν κλίνομεν μάλλον εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι πρόκειται περὶ ἐμφανίσεως «ἐγκόγιτου» τῆς... Μαντάμ ντὲ Σεβινιέ. Δὲν βρίσκετε καὶ σεις;

Ἐπληροφορήθη πρὸς ἡμερῶν ἀπὸ τὴν Δράμαν ὅτι εἰς τὸ χωρίον Κοκκινιώγια συνεπλάκησαν οἱ Ἀθραῖα Παρασιάδης καὶ Συμεὼν Ἐλευθεριάδης διὰ λόγους κτηματικούς. Ὁ πρῶτος ἐτραυματίσεν εἰς τὴν κοιλιακὴν χώραν τὸν δεύτερον, ὅστις μετ' ὀλίγον ἐξέπνευσεν. Ἐτραυματίσθη ἐπίσης ὁ Σ. Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος ἐπεχείρησε νὰ διαχωρίσῃ τοὺς συμπλεκέντας.

Τὸ ἀξιοσημείωτον, ἐν προκειμένῳ, εἶνε ἐκεῖνο τὸ «ἐπίσης», ποὺ χρησιμοποιεῖται διὰ νὰ δώσῃ κατὰ τρόπον φυσικώτατον τὴν πληροφορίαν τοῦ τραυματισμοῦ τοῦ «ἐξημερωμένου». Ἀλλὰ εἶνε τὸσον κλασσικοὶ οἱ τραυματισμοὶ καὶ πόλλ' αἰεὶ οἱ φόνοι τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, ὥστε πλέον προκαλεῖ ἐντύπωσιν μόνον ἡ... διάσωσίς των. Τὰ ἄλλα εἶνε τὸσον φυσικὰ καὶ μοιραῖα ὥστε δικαιολογοῦν, ἀπολύτως ὅλα τὰ... «ἐπίσης».

Πρώτα-πρώτα η "Αλμα είχε δει το παιδί. Ήταν χαριτωμένο με τὰ μαλακά ξανθά μαλλιά του, πού έμοιαζαν σάν μετάξινο πέπλο. Θά ήταν τεσσάρων έως πέντε χρονών. Η "Αλμα έβλεπε νά περνοῦν στο ξενοδοχείο τόσα παιδάκια, μὰ δέν τὰ πρόσεχε. Σπανίως τήν ενδιέφεραν τὰ παιδιά, αὐτό όμως φαινότανε διαφορετικό ἀπό τὰ ἄλλα, νόμιζες πώς ήτανε ἀπό μετάξι.

"Επειτα εἶδε τήν δασκάλα. Μιά γυναικία ξερακιανή, ηλικιωμένη, ντυμένη σάν καλόγρια. Μιά γυναίκα πού δέν ταίριαζε νά ζή μ' αὐτό τό μετάξινο παιδάκι.

Κι' ἔπειτα εἶδε ἐκεῖνον. Στεκότανε στὸν μπράγκο του θυρωροῦ καὶ κύτταζε τὸ δρομολόγιο τῶν τραινῶν. Θά ήθελε φαίνεται νά πάη ταξίδι. Δέν ήταν ἴσως ὥραϊος ἄνδρας. "Εξαφνα σήκωσε τὸ κεφάλι του κι' εἶπε στήν δασκάλα :

— Πηγαίνετε λοιπόν, λίντα! "Αντίο, μικρούλα μου!

Η "Αλμα ἔτοιμαζότανε νά βγῇ, μὰ ἄθελά της γύρισε πίσω. Πέρασε μπροστά ἀπὸ τὸν ἄγνωστο καὶ ρώτησε τὸν θυρωρό :

Ο ἄντρας γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ τὴν κύτταξε.

— Ποῦ εἶνε ὁ πατέρας μου;
— Στὸ γραφεῖο, δεσποινίς.
Τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ ἄντρας γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ τὴν κύτταξε. Κι' ἡ "Αλμα συνάντησε τὰ μάτια του, κάτι μάτια πού φαίνονταν σὰ νά διατάσσουν: «Στάσου!». Μάτια, πού δέν νομίζουμε πώς λένε τὴν λέξη αὐτὴ ἀργότερα, μὰ πού τὴν λένε ὡς τόσο τὴν πρώτη φορά πού τὰ συναντοῦμε.

Ο πατέρας τῆς "Αλμας ήταν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ξενοδοχείου. Βρισκότανε στὸ γραφεῖο του, μ' ἓνα φίλο του, μ' ἓνα δικηγόρο. Η "Αλμα ἔμαθε ἀμέσως ποιὸς ήταν ὁ ἄνθρωπος πού κύτταζε τὸ δρομολόγιο. Ήταν διευθυντὴς ἐνὸς ἐργοστασίου στὰ περίγωρα, ὅπου πήγαινε κάθε μέρα. Στὸ ξενοδοχείο εἶχεν ἔρθει ἐδῶ καὶ λίγες μέρες καὶ νοίκιασε δυὸ δωμάτια. "Εμενε μὲ τὸ παιδάκι του μόνο. Ζοῦσε λοιπὸν χωρὶς τὴν γυναίκα του.

Η "Αλμα γύρισε στὸ χῶλ, μὰ ὁ ἄνθρωπος δέν βρισκότανε πιά ἐκεῖ. Χωρισμένος ἀπὸ τὴν γυναίκα του! Μὰ γιατί ἔφυγε; "Επρεπε νά τὴν πείρμιε. Τὰ μάτια του δέν τῆς εἶχαν πῆ «Στάσου!»; Κι' ἐκείνη εἶχε σταματήσει.

Η "Αλμα ήταν ὥραϊα, ξυπνη, κομπή. Μοναχοκόρη ἐνὸς ἀνθρώπου πού κέρδιζε πολλὰ (ήταν ἰδιοκτήτης πολλῶν ξενοδοχείων), μπορούσε νά ἔχη ὅ,τι ήθελε κι' ήταν πολὺ εὐχαριστήμενη ἀπ' τὴ ζωὴ της. Εἶχε σπουδάσει στὴν Ἀγγλία, στὴ Γαλλία καὶ στὴ Γερμανία, καὶ εἶχε ταξιδέψει δυὸ φορές στὴν Ἀμερική. Ήταν ἀνήσυχη, ὅπως ὅλες οἱ ἔξυπνες γυναῖκες, καὶ πολὺ υπερήφανη — ἀφοῦ ήταν τόσο πλούσια — γιὰ νά φλερτάρη εὐκόλα. Ήταν 25 χρονῶν καὶ ὡς τώρα εἶχεν ἐρωτευθῇ δυὸ-τρὶς φορές μὲ ξένους νέους, πού δέν τὴν εἶχαν καταλάβει. "Η μᾶλλον κανένα ἄνδρικό μάτι δέν τῆς εἶχε πῆ ὡς τώρα : «Στάσου!».

Όταν γύρισε τὸ μεσημέρι γιὰ τὸ γεῦμα, ἡ "Αλμα εἶδε τὸν μικρὸ μὲ τὴ δασκάλα του μπρὸς στὸ ἄσαν-σέρ. "Ανοῖξε τὴν πόρτα κι' ἄφησε νά περάσῃ πρώτα τὸ παιδάκι μὲ τὴ δασκάλα. Τοῦ χάιδεψε τὰ μαλλιά κι' ἐγίναν ἀμέσως φίλοι. "Επειτα τοῦ ἔστειλε στὸ δωμάτιό του διάφορα περιοδικὰ μὲ εἰκόνες, καθὼς καὶ μερικὰ βιβλία, πού εἶχε ὅταν ήταν κι' αὐτὴ παιδάκι καὶ πού στὸ ξωφύλλό του εἶχε γραμμένο μὲ μεγάλη γράμματα τὸ ὄνομά της : "Αλμα Φιόρι.

Όταν τὸ βράδυ γύρισε ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ, ρώτησε ποιὸς ἔστειλε τὰ βιβλία, κι, ἡ δασκάλα ἀπάντησε πώς τάστειλε ἡ νέα ἐκείνη μὲ τάσπρα πού

στεκότανε τὸ πρωὶ στὸ χῶλ τοῦ ξενοδοχείου.

Εκεῖνος θυμήθηκε ἀμέσως τὴν ὥραϊα νέα καὶ τὸ βράδυ στὸ τραπέζι τοῦ ἐστιατορίου πού ἔτρωγε μόνος του, ὁ νοῦς του πήγε σ' αὐτὴν καὶ τὴν ἀνεζήτησε. Περίμενε ὡς τις ἐν-νημίση, μὰ ἡ "Αλμα δέν φάνηκε. Αὐτὴ ἔφαγε μὲ τοὺς γονεῖς της στὸ ἰδιότερο διαμέρισμά της, πού βρισκότανε πλάι ἀπὸ τὸ ξενοδοχείο. Μετὰ τὸ δείπνο, πέρασε ἀπὸ τὸ σαλόνι, ὅπου δέν ήταν ἐκεῖνος, καὶ ἔπειτα ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο μῆς ἡθοποιοῦ πού γιῶρταζε τὰ γενέθλιά της. Ο νοῦς της όμως ἔτρεχε στὸν ἄγνωστο ἄνθρωπο, τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ μὲ τὰ μαλλιά ἀπὸ μετάξι.

"Εξαφνα κατά τὴ 1 μετὰ τὰ μεσάνυχτα σκέφτηκε πώς αὐτὸς θά βρισκόταν ἴσως στὸ χῶλ τοῦ ξενοδοχείου, καὶ ἀμέσως κατέβηκε. Τῶνόντι ἐκεῖνος διάβαζε ἐφημερίδα. "Επειτα σηκώθηκε καὶ πήγε πρὸς τὸ ἄσαν-σέρ. Η "Αλμα πλησίασε κι' αὐτὴ καὶ μπήκαν μαζί. "Εκεῖνος γύρισε καὶ τῆς εἶπε :

— Νομίζω πώς σεῖς στείλατε σήμερα βιβλία στὸ γυιό μου. Σὰς εὐχαριστῶ.

Εκείνη ἀπάντησε :

— Μάλιστα, ἐγὼ τὰ ἔστειλα. Τὴν κύτταζε σιωπηλά, σοβαρά. Η "Αλμα σκέφθηκε :

— Θ' ἀγαπᾷ ἴσως ἀκόμη τὴν γυναίκα του. Πιθανὸν νά ὑποφέρῃ. Γιὰ νάχη αὐτὸς τὸ παιδί, σημαίνει ὅτι φταίει ἐκείνη...

"Ετσι γνωρίστηκαν. Κι' ἡ "Αλμα ἐρωτεύθηκε σάν τρελλὴ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, πού τὸν ἔλεγαν Ντίνο. Ήταν σαράντα χρονῶν, δέν ήταν ὥραϊος, δέν γελοῦσε ποτέ του, ζοῦσε χωριστὰ ἀπὸ τὴν γυναίκα του κι' εἶχε κι' ἓνα παιδί.

Η "Αλμα κι' ὁ Ντίνος ἐγίναν στενοὶ φίλοι καὶ βλεπόντουσαν σχεδὸν κάθε βράδυ. Μιά μέρα ἐκεῖνος τὴν κάλεσε νά πάνε μαζί στὸ θέατρο, μὰ ἡ "Αλμα δέν θέλησε νά πάη. Δέν τολμοῦσε νά βρεθῇ μόνη μαζί του, αὐτὴ πού εἶχε ἐξενυχτήσει τόσες φορές μὲ διαφόρους ξένους νέους. Όταν βρισκόταν κοντὰ του πολλές φορές νόμιζε πώς ήταν ἓνα φοβισμένο κοριτσάκι.

Ο Ντίνος δέν τῆς μιλοῦσε ποτέ γιὰ τὴν γυναίκα του, οὔτε ἀνέφερε γιὰ θλιβερά πράγματα πού τοῦ εἶχαν συμβῇ. Ἀσφαλῶς συμπαινοῦσε τὴν "Αλμα, μὰ ἐκείνη μὲς τὴν ψυχὴ της φοβότανε πώς αὐτὸς ἀγαποῦσε πάντα τὴν γυναίκα του.

Μιά νύχτα συνήντησε τὸν Ντίνο, τὴν ὥρα πού ἔβγαινε ἀπὸ τὸ ἄσαν-σέρ. Τὴν ἄρπαξε καὶ τὴν φίλησε στὸ

Κλάμμα

Πέφτει ἡ βροχὴ, καὶ στὴν ψυχὴ τὸ πέπλο ὑφαίνει ἡ πλῆξη. Κι' ἀκούς στοὺς τσίγκους θλιβερὴ μὴν ἱστορία ἀνιαρὴ πού λές καὶ δὲ θά λήξῃ...

... Εἶν' τῶν συννέφων οἱ καὶμοί, καὶ τῆς καρδιάς τὸ κλάμμα, πού ἀλαφροτρέμει καὶ ζητᾷ μαζί μὲ τὰ τριαντάφυλλα νὰ σιγασθῇ ἀντάμα...

Καὶ καὶ στοῦ δρόμου τῇ γωνιά, στὸ ἔρημο πεζοῦλι, μπουμπουλῶμένη μὴ γρηῃ, βουβή, κυττάζει θλιβερά, κάποια πού ἔσκαψε γὰρ τῆς γύμνιας τ' ἀργισπῆλι.

Πέφτει ἡ βροχὴ καὶ στὴν ψυχὴ τὸ πέπλο ὑφαίνει ἡ πλῆξη. Κι' ἀκούς στοὺς τσίγκους θλιβερὴ, μὴν ἱστορία ἀνιαρὴ πού λές καὶ δὲ θά λήξῃ...

ΒΑΣΟΣ Δ. ΚΥΒΕΛΟΣ

στόμα. "Εμεινε ἀποσβολωμένη. "Εκεῖνος τῆς εἶπε :

— Θά πῆτε πώς εἶμαι ἓνας πρόστυχος...

"Εκείνη τὸν κύτταξε κατάγλωμη. Τῆς ἔναεῖπε :

— Αὐριο θά σὰς πῶ, "Αλμα!

Καὶ ἔφυγε. Τὴν ἄλλη μέρα ὅταν συναντήθηκαν τὴν ρώτησε :

— Σὰς εἶπαν τίποτα γιὰ μένα;

— Ναί. Μοῦ εἶπαν πώς ζῆτε χωρὶς τὴν γυναίκα σας.

Κοῦνισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε :

— Χωρὶς τὴν γυναίκα μου... Βέβαια, ἀφοῦ πέθανε ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες. Δέν τὴν ἔβλεπα ὡστόσο ποτέ... Μοῦ εἶχε ἀρέσει, κι' ὅμως τὴν ἔκανα νὰ ὑποφέρῃ πολὺ!

Σώπασε λίγο κι' ἔπειτα ἐξηκολούθησε :

— Δέν ἤμασταν παντρεμένοι. Δέν θέλησα νά τὴν παντρευτῶ. Στάθηκα ἓνας πρόστυχος ἄνθρωπος... Πόσα ἀστέρια! Κυττάξετε στὸν οὐρανὸ πόσα ἀστέρια, "Αλμα...

"Επειτα συνέχισε :

— Δέν τὴν ἀγαποῦσα πιά. Ἴσως γὰ μὴν τὴν εἶχα ἀγαπήσει ποτέ μου. Όταν όμως τὴν εἶδα νεκρή, τότε ἐνοιῶσα τὸ κακὸ πού τῆς ἔκαμα καὶ τῆς εἶπα : «Σὲ παντρεύομαι σήμερα, ἴντα! Συγγνώμῃς με! Καὶ τώρα εἶμαι δεμένος μ' αὐτὴν σάν νά εἶμαι παντρεμένος μαζί της. Μὲ καταλαβαίνετε "Αλμα;

— Ναί, σὰς καταλαβαίνω, εἶπε.

Καὶ σηκώθηκε ἀμέσως. "Ετρεξε στὴν κάμαρά της κι' ἄρχισε νά ἐτοιμάζῃ τίς βαλίτσας της. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασή της : Θά ἔφευγε. Θά ἔφευγε μακριὰ. "Επειτα όμως ξανάβαλε τὰ πράγματά της στὴ θέση τους κι' ἄρχισε νά κλαίῃ. Καταλάβαινε πώς δέν μπορούσε νά μὴ τὸν ἀναίδη πιά. Κι' ἐνοίωσε πώς βρισκότανε στὴν ἴδια θέση μὲ τὴν φτωγὴ γυναίκα πού πέθανε, καὶ πού ἐκεῖνος τὴν εἶχε κάνει τόσο νὰ ὑποφέρει...

"Ετσι κι' αὐτὴ θά ὑπέφερε μαζί του...

Ὡστόσο καταλάβαινε καλὰ πώς αὐτὸ θ' ἀποτελοῦσε μιὰν εὐτυχία... μαζί του... ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

"Εξυπνα 50%.

— "Ακου, Αρλουκόκα. ἂν δέν ἀποφασίσῃς νὰ εἶσαι εὐγενικώτερη, δέν θ' ἀποκτήσης ποτέ φίλενάδες.

— Καὶ τί νά τίς κάνω τίς φιλενάδες, μητέρα; Ἐγὼ ἄμα μεγαλώσω θά παντρευτῶ.

— Καὶ πιστεύεις πώς θά βρεθῇ κανεὶς νὰ σὲ πάρῃ ἔτσι ἰδιότροπη, γκρινιέρα καὶ πολυέμοδη πού εἶσαι;

— Πῶς! Ὑπάρχει κάποιος...

— Πού; εἶναι αὐτός;

— ...Ὁ μπαμπᾶς!...

— — —

Ὑστερόγραφον. — Ἀγάπη μου, δέν σοῦ μιλῶ στὸν ἐνικό στὸ γράμμα μου, γιατί φοβοῦμαι μὴν πέση στὰ χέρια τῆς γυναίκας σου...

— — —

— Ἀλήθεια, λοιπόν; Τὰ χεῖλιά μου εἶναι τὰ πρώτα πού φιλάτε;

— Στὴν τιμὴ μου, δεσποινίς. Τὰ πρώτα καὶ τὰ γλυκύτερα!...

— — —

Ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία ἐνὸς υγιῆς: Ἀγαπητὴ κύριε. — Φίλιππε κύριε. — Ἀγαπημένε μου Νίκο. — Μπουλούκο μου. — Μικρό μου. — Ἀγαπητὴ Νίνο. — Ἀγαπητὴ κύριε. — Κύριε.

— — —

Στὸ γραφεῖο τροσλήψεως πιλότων. Ὁ πλοίαρχος:

— Εἰσέτε πού εἶναι οἱ ὕψλοι; σ' αὐτὰ τὰ μέτρα;

— Πῶς!

— Εἰσέτε πού εἶναι τὰ ἀνύψωτα ὕψωματα;

— Καὶ ρωτᾷτε;

— Εἰσέτε πού εἶναι τὰ ἐπιπέδων αὐρα;

— Ἀμὲν!

— Ὁραία. Ἐλάτε νὰ μὲ δείξετε τί εἰσέτε.

Σὲ λίγο, τὸ πλοῖο σταθεύει σὲ μιὰ ἔρη.

Ὁ πιλότος: Ὁρίστε κύριε πλοίαρχε. Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι μιὰ ὕψος!...

— — —

Ἐκεῖνος. — Ἐγὼ θέλω νὰ εἰμὼ ἓνα γάμο ἔξ' ἑωστος.

Ἐκεῖνη. — Καὶ θά κάμῃς πολὺ καλὰ. Εἶναι τόσο πρὸ εὐκόλος ἔτσι τέτοιος γάμος ἀπὸ ἓνα γάμο μὲ χεῖρα...

— — —

"Ενας χωρικός πηγαίνει νὰ βεῖ τὴν κυρία τοῦ ἀσπενικοῦ του γιὰ μιὰ βικτωριανὴ δουλειά. Ἡ καμαριέρα του: ἔμεινε δέν πού τὸ ἐπιτρέπει.

— Ἡ κυρία, τοῦ λέγει, εἶναι ἀλλοιη μὲ τίς πορκαμίες.

Καὶ ὁ χωρικός μὲ ἀπογοήτευσε:

— Καὶ θά μείνουν πολὺ αὐτὲς οἱ πορκαμίες μαζί της;

Δέν ἦσαν συγγραφεῖς κι' ὅμως ἔγραψαν

Ὅπως εἶνε πολὺ φυσικὸ, ὁ ἔρωρ ἐνέπνευσε συχνὰ σελίδες πού πλησιάζουν τὴν μεγαλοφυΐα. Ἡ Ἰουλιέτα Ντρουέ, ἡ πονεμένη ἔμπνευστρια τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, ἔγραψε σ' αὐτὸν γράμματα τόσο παθητικά, πού εἶνε πολλὲς φορές ἀντάξια ἐκείνου γιὰ τὸν ὁποῖον ἐγράφησαν :

«Φτωχέ μου τρελλέ, πού ἀπορεῖς γιατί λυποῦμαι πού φεύγουν ἡ μέρες χωρίς εὐτυχία, μ' ἐσένα... Πῶς φαίνεται ὅτι δέν αἰσθάνηκες ποτέ πόσο φριχτὸ εἶνε νὰ ζῆς χωρίς ἀγάπη, περιμένοντας... Δέν ξέρεις πόσο ἀτέλειωτες μοῦ φαίνονται ἡ μέρες χωρίς ἐσένα. Καὶ μοῦ ἀφαιροῦν κάθε δύναμη νὰ ἀντιμετωπίσω τὸ μέλλον... Ἐσὺ ὅμως δέν τὰ καταλαβαίνεις αὐτά, ἀφοῦ ἀπορεῖς ὅταν κλαίω, ἀφοῦ σχεδὸν θυμώνεις μὲ τὸν πόνο μου... Θάπρεπε νὰ λυποῦμαι πού σ' ἀγαπῶ τόσο, ἀφοῦ ἡ ἀγάπη μου σοῦ εἶνε περιττή, σχεδὸν ἐνοχλητική...

Κι' ὅμως, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ κι' ὅταν εἶμαι εὐτυχισμένη, κι' ὅταν πονῶ λυπημένη ἢ χαρούμενη...

Κάμε με ὅ,τι θέλεις...
Σ' ἀγαπῶ...».

Κι' ἔνα τελευταῖο κείμενο, πάλι στρατιωτικὸ. Εἶνε τὸ ἐπιτάφιο τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ Μαρσώ.

«Ἐνθάδε κεῖται ὁ Μαρσώ, Στρατιώτης εἰς ἡλικίαν 16 ἐτῶν, στρατηγὸς εἰς ἡλικίαν 22 ἐτῶν, ἀρχιστράτηγος εἰς ἡλικίαν 24 ἐτῶν, ἀπέθανε πολεμῶν ὑπὲρ τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, Τιμὴ εἰς αὐτόν.

Ἐπῆραν πολλὰς φορές ἄνδρες καὶ γυναῖκες πού χωρίς νάναὶ συγγραφεῖς, ὁρῶσαν ὡστόσο μέσα στὴν ψυχὴ τους ἡ μέσα στὸ πάθος τους, λόγια τόσο ἐξαισία, τόσο παθητικά, πού θὰ συγκινοῦν εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα τὶς ἐπερχόμενες γενεές.
«Οἱ μεγάλες ιδέες θγαίνουν ἀπ' τὴν καρδιά» εἶπε ὁ Βοδινάρκ. Ἰσως ὅμως ἀπ' τὴν καρδιά νὰ θγαίνῃ καὶ τὸ ὠραῖο στυλ. Στὶς σελίδες αὐτὲς θὰ βρῆτε μερικὰ παρόμοια κείμενα, πού ἀνέβλυσαν αὐτόματα ἀπ' τὴν καρδιά, καὶ πού δέν παύουν ὡστόσο νὰ εἶναι ἀριστουργήματα.

Ἡ Ζάν Ντ' Ἀρκ ἡ ἀγνή παρθένος τῆς Ὀρλεάνης, δέν ἤξερε καν γράμματα. Μὰ τὰ πρακτικὰ τῆς περιήμης δίκης τῆς εἶνε λεπτομερέστατα, σὰν νὰ τὰ ὑπαγόρευσε ἡ ἴδια. Ἔτσι βρίσκουμε μέσα σ' αὐτὰ μιά φράση τόσο παθητικὴ, γεμάτη ἀγνότητα, δύναμη, ἀνθρωπισμὸ :

«Ἦθελα νὰ μ' ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς ν' ἀφήσω τώρα τὰ ὅπλα καὶ ν' ἀποσυρθῶ στὸ χωριό μου γιὰ νὰ βοηθήσω τὸν πατέρα μου καὶ τὴ μητέρα, φυλάγοντας τὰ πρόβατά μας μὲ τ' ἀδελφία μου...».

Ἰδοὺ τώρα κι' ἔνα ὑπέροχο μάθημα σοφίας καὶ ἀνθρωπισμοῦ. Τὸ ἔδωσε ὁ Λουδοβίκος 15ος στὸν γιό του, ἔπειτα ἀπὸ τὴν πολύνεκρη μάχη τοῦ Φοντενουά :

«Κύτταξε, γιγιέ μου, πόσο αἷμα στοιγίζει μιά νίκη! Τὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν μας δέν παύει ν' ἀνέει αἷμα ἀνθρώπινο. Ἡ πραγματικὴ δόξα εἶνε νὰ μὴν τὸ χύνη κανεὶς ἀδικία.»

ΜΙΚΡΑ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ἰδοὺ κι' ἔνα συγκινητικώτατο γράμμα ἀπὸ τὸ... ὑπερέραν. Τὸ 1912 ὁ Ἄγγλος λοχαγὸς Σκῳτ, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ἐξερευνησεως στὸν Νότιο Πόλο, ὑπέκυπτε στὸ κρῦο καὶ στὴν πείνα μαζί μὲ τοὺς συντρόφους τ ο υ. Πρὶν πεθάνῃ, χαμένος μέσα στὴν ἔρημο τῶν πάγων ἔγραψε ἔνα γράμμα στὴ γυναῖκα του.

Ἐπειτα ἀπὸ μὴνες ἀνεκαλύφθησαν τὰ πτώματά των κι' ἐπ' αὐτὸν Σκῳτ, βρέθηκε αὐτὸ τὸ γράμμα. Ἰδοὺ μερικὲς γραμμὲς :

«Στὴ χίρα μου,

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ πού πεθαίνω θάθελα νὰ σοῦ πῶ τί ὑπῆρξε γιὰ μένα, τί ἐξαισίες ἀναμνήσεις μοῦ χάρισες... Πεθαίνω ἥρεμα καὶ χωρίς πόνους... Μὴ φαντασθῇς τίποτε τὸ δραματικόν...

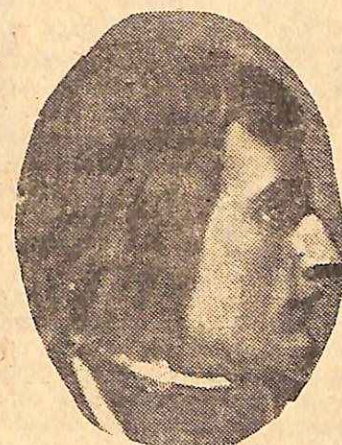
Θέλω νὰ πάρῃς τὸ πρᾶγμα λογικά. Τὸ παιδί μας θὰ σὲ παρηγορήσῃ. Ἦθελα νὰ σὲ βοηθῶ στὴν ἀνατροφή του, ἀλλὰ μὲ παρηγορεῖ ἡ σκέψη ὅτι κοντὰ σου δέν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Ἐλπίζω ὅτι ἡ πατρίδα μου δέν θὰ σὰς ἐγκαταλείψῃ, ἀφοῦ γι' αὐτὴν ἐδώσαμε τὴ ζωὴ μας. Ἄν βρῶ καιρὸ, θὰ γράψω γιὰ τὸν μικρὸ ἔνα γράμμα, γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃς ὅταν μεγαλώσῃ. Θέλω πρὸ παντὸς νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴν τεμπελιά, πού ὑπῆρξε τὸ κληρονομικὸ μας ἐλάττωμα.

Ξέρεις ὅτι δέν ἔχω καμιὰ αἰσθητικὴ ἀντίρρηση γιὰ νὰ ξαναπαντρευθῇς. Ἄν συναντήσῃς τὸν ἄνθρωπο πού θὰ σὲ βοηθήσῃ στὴ ζωὴ, θέλω νὰ ζητήσῃς μαζί του τὴν εὐτυχία. Ἰσως ἐγὼ νὰ μὴν ὑπῆρξα ἕνας τέλειος σύζυγος, μὰ θέλω νὰ ἐλπίζω ὅτι σοῦ ἀφήνω μιά καλὴ ἀνάμνηση κι' ἔνα ὄνομα.

Ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογῇ, ἀγαπημένη μου.»

Ἰδοὺ καὶ ἔνα ἄλλο ἔγγραφο — τόσο πεζό, κι' ὅμως τόσο συγκινητικὸ στὴν σύντομη ἀπλότητά του. Εἶνε τὸ τελευταῖο ἱατρικὸ δελτίο πού ἐξεδόθη ἀπὸ τὸν δόκτορα λόρδο Ντόουσον κατὰ τὴν ἀσθένεια τοῦ βασιλέως Γεωργίου 5ου τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ ζωὴ τοῦ Βασιλέως ὁδεύει ἡρέμα πρὸς τὸ τέλος της.»

Ὁ Ναπολέον δέν ἦταν βέβαια συγγραφεὺς. Κι' ὅμως, σὲ μιά φαινομενικὰ ἀσήμαντη περίπτωσι, χρησιμοποίησε μιά γλῶσσα σταθερὴ κι' ὅμως τόσο συγκινητικὴ. Ἔτσι, διαβάζομε σὲ μιά ἡμερησία διαταγὴ τῆς Μεγάλης Στρατιάς :

«Ὁ γρεναδιέρος τῆς Φρουρᾶς Γκοβαὶν ἠτοκτόνησε διὰ λόγους αἰσθηματικούς. Καὶ ὅμως. Μέχρι σήμερον ὑπῆρξεν ὑποδειγματικὸς στρατιώτης. Εἶνε τὸ δεύτερον περιστάτικόν παρομοίας φύσεως, πού λαμβάνει χώραν ἐντὸς μηνός.»

«Ὁ Πρῶτος Ὑπατος διατάσσει νὰ περιληφθῇ εἰς τὴν ἡμερησίαν διαταγὴν τῆς Φρουρᾶς : «Εἷνας στρατιώτης πρέπει νὰ γνωρίζῃ νὰ κατανικᾷ τὸν πόνο καὶ τὴν μελαγχολία. Πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ πραγματικὸς γενναῖος ἀντιμετωπίζει μὲ τὴν ἴδια ὑπερηφάνεια τοὺς ψυχικοὺς περισπασμούς καὶ τὰς ὀβίδας τοῦ ἐνθροῦ.»

Μιά ἄλλη ἡμερησία διαταγὴ τοῦ τελευταίου πολέμου εἶνε ἐπίσης ἐξ ἴσου συγκινητικὴ μέσα στὴν λακωνικότητά της : Ἀφορᾷ τὸν μεγαλύτερο ἥρωα τῆς Γαλλικῆς ἀεροπορίας τὸν Ζωρζ Γκινεμέρ. Λέγει :

«Ἐφονεύθη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς τὴν 11 Σεπτεμβρίου 1917. Ἡμίθεος ἥρως, ἔπεσε ἐν πλήρει δόξῃ, ἔπειτα ἀπὸ τρία ἔτη ἀμειλίχτου ἀγῶνος. Ὁ Ζωρζ Γκινεμέρ ἀποτελεῖ τὸ ἀγνότερον σύμβολον τῶν ἀρετῶν τῆς γαλλικῆς φυλῆς : ἀδάμαστος ἐπιμονή, ἀγρία ἐνεργητικότητα, ὑπέροχος γενναίότης. Ἐμψυχωμένος ἀπὸ τὴν πλέον ἀδιάσειστον πίστιν ἐπὶ τὴν νίκην, ἀφίνει εἰς τὸν Γάλλον στρατιώτην μίαν ἀθάνατον κληρονομίαν : τὴν ἀνάμνησιν του, πού θὰ τονώνει τὸ πνεῦμα τῆς αὐτοθυσίας καὶ θὰ παρορμᾷ πρὸς πράξεις ὑπερόχους.»

Φαντασιοπληξία

Διήγημα του ΑΡΝΟΛΔ ΜΠΕΝΝΕΤ

Μόλις έκλεισε το απόγευμα έφθασα στο Παρίσι, πήγα στο ξενοδοχείο «Τέρμινους», που βρίσκεται κοντά στο σιδηροδρομικό σταθμό της Σαιν' Λαζάρ. Ένας άχθοφόρος ήταν απασχολημένος με την μεταφορά των αποσκευών μου, όταν μία γυναίκα γερασμένη, ιταμμένη σαν μαϊμού, που έδωχε από το ξενοδοχείο, μαζί με την υπηρέτριά της, άρχισε να βγάξει ύστερικές φωνές αποτεινόμενες προς τον άχθοφόρο. Την ίδια στιγμή το πολυτελές αυτοκίνητο της αντιπαθητικής γυναίκας έπροχώρησε και ανάγκασε το ταξί μου να τραθηθώ. Όταν τέλος κατόρθωσα να μπω στο γώλ του ξενοδοχείου ήμουν έξω φρενών από το θυμό μου.

—Τί γίνεται; Έκανα μία φωνή, ενώ ένα χέρι χτυπούσε ελαφρά τον ώμο μου.
—Ω! εφώναξα, περιίπτοντας από την νευρική ταραχή μου στην πιο ευχάριστη έκπληξη. «Αν δεν απαντώμαι είσαι ο Γκαστών Μπουασσύ».

Είχα να τον δω είκοσι χρόνια. Άνεγνώρισα όμως άμέσως το πρόσωπό του από την μελαγχολική του έκφραση. Του είπα πως με είχε στείλει η εφημερίδα μου από το Λονδίνο, για να γράψω κριτική για την προίμια της κωμωδίας «Η Κυρά του Φεγγαριού». Κι' ενώ μιλούσα, μου ήρθε μία υποψία.

—Μά συ θά είσαι ίσως συγγενής του 'Οκταβιανού Μπουασσύ, του θεατρικού συγγραφέως.

«Πιπίκα πώς θά ήταν, γιατί είναι ευχάριστο πράγμα να είναι κανείς συμμαθητής μ' ένα συγγενή μιας Εδωπαϊκής προσωπικότητας, όπως ο 'Οκταβιανός Μπουασσύ».

—Εγώ είμαι ο 'Οκταβιανός Μπουασσύ, άπληντησαν έκείνος με δειλία.

Δεν άφρανα να μου ξεφύγη ένα «χι—δά» που μου είχε ανέβει στο στόμα.

—Και πώς βρίσκεσαι σ' αυτό το ξενοδοχείο; ρώτησα.

—Έπρεπε, κατά την συμβουλή του γιατρού μου, να πάω στην έξοχή κι' έφθασα μ' ένα ταξί στο σταθμό. Μου στάθηκε όμως αδύνατον ν' ανέβω στο τραίνο. Μ' έπιασε μία τρομερή κρίσις νευρασθενική κι' αναγκάστηκα να μείνω τέσσερις ώρες καθισμένος σ' ένα μπαούλο. Τέλος απέφασα να γυρίσω πίσω. Όταν βγήκα, όμως, από στο σταθμό μου ήταν αδύνατο ν' ανέβω σ' αυτοκίνητο. Έτσι ήρθα σ' αυτό το ξενοδοχείο, όπου και μένω.

—Και πότε συνέβη αυτό;

—Εδώ και τρεις μήνες. 'Ο γιατρός, λέγει, πώς σ' έξη μήνες θά μπορούσα να γίνω καλός και να φύγω. Είναι μία τρομερή άρρώστεια.

Και σήκωσε τα χέρια.

—Έπειτα επρόσθεσε:

—Έλα άπάνω στο δωμάτιό μου να σου προσφέρω ένα φλυτζάνι τσάι.

Άνεθήκαμε γίλια και ένα σκαλιά, γιατί ο Μπουασσύ θά πέθαινε αν έμπαине στο άσανσέρ.

—Και πώς τὰ καταφέρνεις και παρακολουθείς τις δοκιμές της κωμωδίας σου;

—'Ω! δέν παρακολουθώ ποτέ τις δοκιμές. 'Η δίσ Λεμονιέ τὰ διευθύνει όλα.

—'Η πρωταγωνίστρια; Θά είναι γαριτωμένη. Φαντάζομαι τί ώραία που θά παίξει. Δέν την είδα ποτέ μου.

—Ούτε κι' εγώ.

Κατάλαβε την έκπληξή μου και επρόσθεσε:

—Θι σού εξηγήσω. Το θέατρο δέν μ' ενδιαφέρει. 'Οχι, μόνον δέν παρακολουθώ ποτέ μου τις δοκιμές, άλλ' ούτε και την παράσταση των έργων μου.

‘Η έκφρασις του προσώπου του Άλ-λαξ

‘Ο Μπουασσύ άρχισε να γελά.

—Και τότε, γιατί γράφεις θεατρικά έργα;

—Για να μπορώ να ζω. Κι' όταν λέγω να «ζώ», δέν έννοώ τὰ κέρδη, άλλά έκείνο που με κάνει να υπάρχω.

—Άλλ' άφού δέν πλησιάζεις ποτέ σου στο θέατρο;

—Γράφω μόνο για τή Μπλάνς Λεμονιέ. Δέν άκουσες ποτέ να μιλούν για τον θαυμασμό μου προς την δεσποινίδα Λεμονιέ.

—Εκίνησα άρνητικά το κεφάλι μου.

—Ανυπομονώ πολύ να την ιδώ, του είπα.

—Σε λίγα λεπτά θά είναι εδώ.

—Άλλά πώς κατάφερες να την λανσάρης;

—Μετά την επιτυχία της πρώτης μου κωμωδίας, της έγραψα ένα έργο επίτηδες γι' αυτήν.

Χαμογέλασε κατά τρόπο διφορούμενο κι' επρόσθεσε:

—Τά ύναιρά της έπραγματοποιήθηκαν, όπως και τὰ δικά μου.

—Είμαι περίεργος να την άκούσω αυτή την ήθοποιό.

—Δέν θά περιμένεις πολύ. Την τέχνη της Μπλάνς δέν την άναγνωρίζουν όλοι, δέν μπορώ δέ να σου πώ την γνώμη μου, γιατί δέν την άκουσα ποτέ μου να παίξει.

—Αυτό είναι που δέν μπορώ να καταλάβω, του είπα.

—'Η ιδέα μόνο, ότι παίζει στο θέατρο, μου δίνει στα νεύρα. Δέν μ' ενδιαφέρει έμένα ή ήθοποιός, άλλά ή γυναίκα. 'Η γυναίκα είναι που μου κάνει την ζωή άξια να τη ζω. Έφ' όσον αυτή υπάρχει και μ' αγαπά, όλα τὰ άλλα με άφήνουν έδιάφορο.

—Δέν έχεις καμμία φωτογραφία της; ρώτησα.

—'Οχι. Οι φωτογραφίες της βρίσκονται σ' όλα τὰ σπίτια, σ' όλα τὰ καταστήματα του Παρισιού και δέν μου χρειάζονται να έχω κι' εγώ απ' αυτές.

Την στιγμή εκείνη ο ύπηρετης άνοιξε την πόρτα. Άκούσαμε θόρυβο στο διάδρομο.

—Είναι εδώ, είπεν ο Μπουασσύ, με φωνή χαμηλή, σχεδόν δραματική.

Σηκώθηκε κι' έκανα κι' εγώ το ίδιο. 'Η έκφρασις του προσώπου του άλλαξε. Τότε κατάλαβα τί έσήμαινε ή λέξις, που είχε προφέρει πριν να «ζώ» 'Ένα μόνο πράγμα υπήρχε γι' αυτόν.

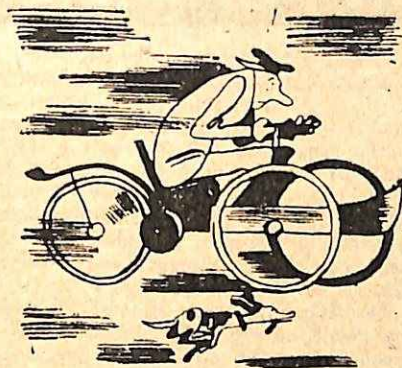
—Αί, λοιπόν, Μπλάνς; έψιθύρισε γλυκά.

‘Η Μπλάνς Λεμονιέ εισέβαλε άπταρχικά στο δωμάτιο. 'Ηταν ή φρικώδης γρηά που είχα συναντήσει στο ξενοδοχείο «Τέρμινους».

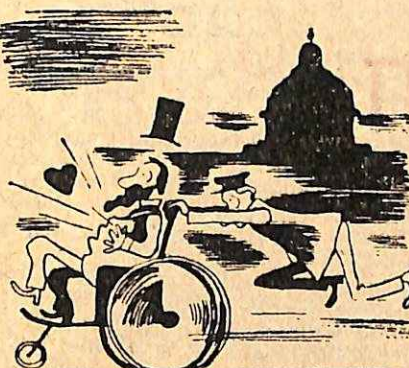
ΑΡΝΟΛΔ ΜΠΕΝΝΕΤ

“Ένα βλέμμα στο παρελθόν

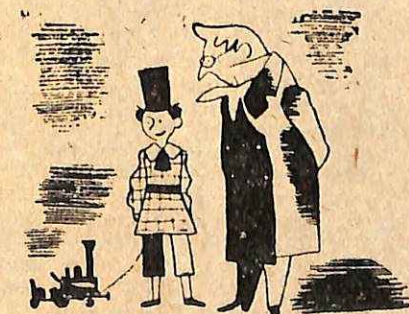
Πās μετά Χριστόν προφήτης...

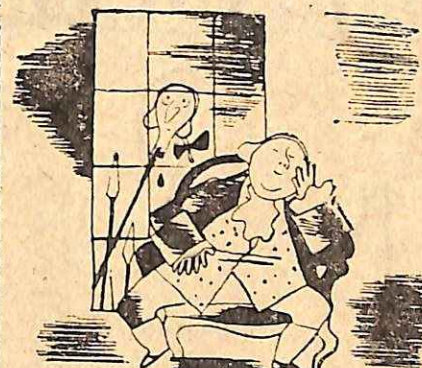
‘Ο Λεόν Μπολλέ, ένας από τους πρώτους άσους της ταχύτητας όταν πρωτοβγήκαν τὰ αυτοκίνητα, είπε κάποτε: «Δέν θά μπορέσω ποτέ να περάσω με τὰ πενήντα χιλιόμετρα την ώρα, διότι θά πάθω με άσφυξία». Κι' όμως περάσαμε τὰ 530, χωρίς να πάθω τίποτα!

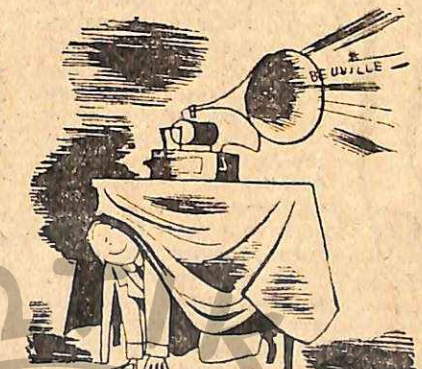
Την ίδια εποχή, το 'Ιατρο-συνέδριον άπεφάνθη επίσημα ότι άνθρωπος κινούμενος διά μηχανικού μέσου με ταχύτητα άνω των 80 χλμ. θά έπάθαινε παράλυσιν της καρδιάς!

Όταν ένεφανίσθησαν οι πρώτοι σιδηρόδρομοι, ο μέγας πολιτικός Θιέρσο είπε το 1834: «Οι σιδηρόδρομοι είναι παιχνίδια κατάλληλα για τὰ τσίρκα!» Που να φανταζόταν τον σημερινό υπερσιδηρικό!

Ξέρετε τί έγραψε στο ήμερόλογό του ο Λουδοβίκος 16ος την 14 'Ιουλίου 1789; «Τίποτα». Κι' όμως, ή ήμέρα εκείνη είναι ή κοσμοϊστορική 14η 'Ιουλίου της καταλήψεως της Βαστίλλης.

Όταν πρωτοεφανίσθη ο φωνογράφος, ο φυσικός Πωνσέλ τον παρουσίασε στην 'Ακαδημία των 'Επιστημών. Τότε ένας ακαδημαϊκός σηκώθηκε και φώναξε: «Άθλιε! Νομίζεις πως θά μάς κοροϊδέυης μ' έναν.. έγγραστήριμθο!» Εύτυχως που δέν επρόφθασε το ραδιόφωνο.

‘Η κυρία ντε Σεβινιέ έγραψε κάποτε: «'Ο Ρακίνας θά ξεχαστή κάποτε, όπως κι' ο καφές». Δυό προφητείες μέσα σέ μία φράση. Κι' οι δυό άπεδείχθησαν έσφαλμένες.

Προηγούμενα:

Η περίφημη α-οιδός Ρόζα Σκαρ-λάττι γνωρίζεται μια μέρα μ' έναν νέο, τον 'Αλμπέρτο 'Ιλάριο, ο οποίος την ερωτεύεται τρελλά και της ζητεί να γίνει γυναίκα του. Η Ρόζα ανταποκρίνεται στο αίτημά του αλλά συγκατατίθει και του μηνά με τον Ντα-νιέλε Κόρντα—με τον οποίο την συνδέει μια άδολη και ελλεικρινής φιλία—ότι είναι παντρεμένη και ότι δεν πρέπει να την ξαναδω-
 Ο σύζυγος της Ρόζας, ο Πατρίτσιο 'Αστόρι, την έχει εγκαταλείψει έ-δω και πέντε χρόνια ο-πότε ανέχθηκε στην Βραζιλία και δεν έμαθε πιά κανείς νέα ου. Εί-χαν παντρευτεί πριν από καμιά δεκαριά χρόνια από φλογερό έρωτα, αλ-λά ο Πατρίτσιο, ένας άνδρας γοητευτικός, ά-πένταρος, άστατος και ά-συνείδητος, αφού έκανε τη Ρόζα να υποφέρει πολ-λὸ με τις ιδιοτροπίες του, την άφησε κι' έ-φυγε.

70 ΑΡΙ-
ΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΣΥΓ-
ΧΡΟΪΗΣ
ΙΤΑΛΙΚΗΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Η γυναίκα που

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Μια μέρα ερχεται ειδήσεις ότι ο Πατρί-τσιο πέθανε στην Βραζιλία και η Ρόζα άρραβωνιάζεται με τον 'Αλμπέρτο 'Ιλάριο, στο θαυμαστό άρρώστημά του στο Βενέτο, όπου είχε παει για να γνωρίσει την μητέρα του και την αδελφή του. Επιστρέφοντας σπίτι της, βρίσκει εκεί τον Πατρίτσιο, ο οποίος είχε διαδώσει ψέμματα ότι πέθανε για να αποφύγει τους δανειστές του και τώρα επέστρεψε στην 'Ιταλία άρρωστος και έλειπνός.

Η Ρόζα σε μια στιγμή αδυναμίας και οίκτου εγκαταλείπεται στα χέρια του. Αποφύγει να συναντήσει τον 'Αλμπέρτο και αποφασίζει να εξαφανισθεί από τη ζωή του χωρίς καμιά δικαιολογία. Τὸν συναντά όμως στη δεξίωση της φίλης της 'Αντέλας Μορβέλλι. Εκείνος της μιλά προσδεδιχτικά, όμως σε λίγο ερχεται ο σύζυγος της Ρόζας, ο οποίος μοιάζει μάλλον με φάντασμα παρά με άνθρωπο, ο 'Αλμπέρτο νοιώθει την αυτοθυσία της Ρόζας και φεύγει κυριευμένος από άπειρο έρωτα και οίκτο συγχρόνως γι' αυτήν.

Η Ρόζα παρακολουθεί μια μέρα τὸν Πατρίτσιο για να δει πού πάει και για να τον βοηθήσει περισσότερο κι' α- για να τον βοηθήσει περισσότερο κι' α- νακαλύπτει ότι ο Πατρίτσιο συζητά με μια γυναίκα με την οποία έχει αποκτήσει ένα χαριτωμένο παιδί, τον Πάτ.

Η Ρόζα συζητά ήρεμα με την γυναί-κα, της υπόσχεται να τους βοηθήσει θιέποντας την φτώχεια στην οποία βρι-σκονται και πηγαίνει στον Πάτ ένα θαυ-μασιο καρβάνι όπως την παρακάλεσε.

Ύστερα ζητά από τὸν τρανζίτη Αί-νελα Μελχιώρ, φίλο της 'Αντέλας Μορ-βέλλι να βοηθήσει μια δουλειά για τὸν Πατρί-τσιο. Ο Μελχιώρ της τὸ υπόσχεται.

Μια μέρα η Στέλλα, η γυναίκα με την οποία συζητά ο Πατρίτσιο, ερχεται στην Ρόζα και της αναγγέλει ότι ο Πατρίτσιο είναι βαρύν άρρωστος. Πηγαίνουν οι δύο στο σπίτι, αλλά εκεί βρίσκουν νεκρὸ τὸν Πατρίτσιο. Η Ρόζα φροντίζει για τὸν Πατρίτσιο. Η Ρόζα φροντίζει για τὸν Πατρίτσιο. Η Ρόζα φροντίζει για τὸν Πατρίτσιο.

Εν τῷ μεταξύ, σε ένα-δύο κονσέρτα που δίνει, μάταια περιμένει να φανή ο 'Αλμπέρτο, ο οποίος άσφαλώς θα τὸ ελ-δε στις έφημερίδες.

Η 'Αντέλλα Μορβέλλι επισκέπτεται τη Ρόζα, την συμβουλεύει να γράψει στον 'Αλμπέρτο ότι ο άνδρας της πέθανε, αλ-λως θα τὸ γράψει εκείνη.

Η Ρόζα αποφασίζει να τὸ γράψει αλλά ύστερα διστάζει και τέλος στέλλει ένα γράμμα στην αδελφή τὸν 'Αλμπέρτο Τερεζίτα παρακαλώντας την να ελδοποιή-ση τὸν αδελφό της ότι θέλει να τὸν ιδῇ.

Η Ρόζα επιστρέφοντας από μια συ-ναυλία στη Τζένουα φέρνει στον Πάτ έ-να αυτοκινητάκι με πυροσβέστες όπως τὸ ελχε υποσχεθῇ και τηλεφωνεί στον Κόρντα δρίζοντάς του ραντεβού για την επομένη. Έπειτα αφού ξεπλώθηκε στο κρεβάτι της ρωτά τη Στέλλα για τη ζωή της και καταλήγει παρακα-λώντας την Ρόζα να μην την δώξει από κοντά της. Και η νύχτα περνά. Την επο-

μένη η Ρόζα δέχεται την επίσκεψη της Σίμπιλλα η οποία την παρακαλεί ταπεινά να μην θέλῃ να δῇ τὸν 'Αλμπέρτο. Η Ρόζα δὲν δέχεται λέγοντας ότι είναι δι-καίωμα της αυτό και η Σίμπιλλα φεύγει. Η Ρόζα πηγαίνει στο δωμάτιο τὸν Πάτ. Η Σίμπιλλα ελδοποιεί τὸν 'Αλμπέρτο ότι τὸν ζητεί η Ρόζα και τὸ προσθέτει ότι είναι ελεύθερος να κάνει ό,τι θέλει γιατί δὲν έχει υποχρεώσεις απέναντί της.

Ο 'Αλμπέρτο συναντά την Ρόζα μετά τὸν κονσέρτο της στην Πάντοβα και την συνοδεύει έως τὸ σαλόνι τὸν ξενοδοχείου στο οποίο κάθονται και οι δύο. Εκεί την αφήνει να καταλάβει ότι θα παντρευ-τῇ τη Σίμπιλλα και την ικετεύει να πε-ράσει τουλάχιστο εκείνη τη νύχτα μαζί του. «Τὸ δωμάτιό μου είναι στο πρώτο πάτωμα, νούμερο δώδεκα», της λέγει. Η Ρόζα αποσύρεται στο δωμάτιό της και ε-κεί μια συνταρακτική πάλη γίνεται μέσα της: να πάη ή να μην πάη; Η φρέσκια «Νούμερο 12» την καταδιώκει σαν έφι-άλτης.

200N

Πλάγιασε, συντοιμμένη, μα δὲν έσβυσε τὸ φῶς. Κύτταζε τὸ τη-λέφωνο. Εκείνος δὲν ήξερε τον αριθμὸ τὸν δωματίου της, μα μπο-ρούσε να ζητήσει τὸν αριθμὸ τὸν τη-λεφώνου της. Ποθοῦσε άπληστα τὸν ήχο της φωνῆς του, όπως ποθοῦσε έ-να χάδι... Ηθελε να την άγγιξη τὸν-λάχιστον ή φωνή του.

Οχι, όχι, δὲν έπρεπε, δὲν έπρεπε να πάη στο δωμάτιό του. Καλύτερα έτοι καλύτερα έτοι! Εκείνος δὲν ή-θελε να κάνει τίποτα γι' αυτήν: «Ηθελε να περάσει μια νύχτα μαζί της, κι' ύ-στερα να φύγει, να γυρίσει στη Σίμ-πιλλα, να παντρευτῇ την Σίμπιλλα.

Νούμερο δώδεκα. Εκείνη, πηγαί-νοντας στο δωμάτιό του, θα έβγαине μονάχα ταπεινωμένη, αηδιαστικά τα-πεινωμένη. Εκείνη είχε ήδη γνωρίσει όλες τις ταπεινώσεις με τὸν Πατρίτσιο: φθάνει πιά! φθάνει πιά! Δὲν ντρεπόταν λοιπὸν εκείνη, σκέφθηκε, να σκέπτεται και την πιθανότητα άκόμη, μονάχα την πιθανότητα να πάη στο δωμάτιό του;

Γιατί ο 'Αλμπέρτο θα παντρευόταν την Σίμπιλλα, χωρίς άμφιβολία. Εκεί-νη τὸν είχε ρωτήσει «θα την παντρευ-τῇς;» κι' αυτός δὲν είχε άπαντήσει για να μην της πῇ «ναί», για να μη την τα-πεινώσει. Δὲν είχε ταπεινωθῇ άρκετά. Είχε τουλάχιστον μια περηφάνεια: ότι τὸ ελχε άντισταθῇ. Φτώχη περηφά-νεια! Τί φτωχὴ γυναίκα και τί φτωχὴ περηφάνεια. Τόσο λίγο έρωτα λοιπὸν είχε άποκτήσει στη ζωή της, ώστε να στήριζεται άκόμη στην περηφάνεια; Τόσο λίγο έρωτα!

Άρχισε να κλαίει. Δὲν είχαν κατα-λάβει ο ένας τὸν άλλο. Και άκόμη, δὲν είχαν άγαπηθῇ άρκετά. Εκείνος την είχε κατηγορήσει για την ψυχρότητά της. Κι' ο ίδιος; Άν την είχε άγαπή-σει στ' αλήθεια, θα της έλεγε άμέσως ότι η Σίμπιλλα δὲν υπήρχε γι' αυτόν.

μου έλαξεν ἡ Μοῖρα

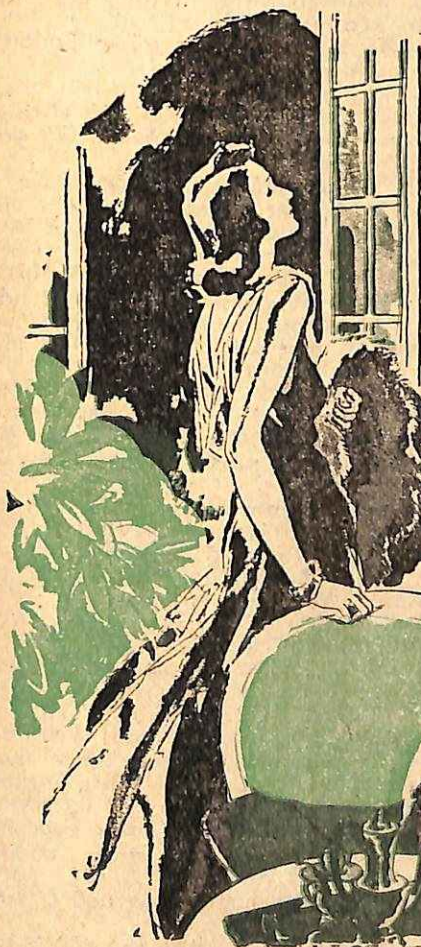
ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

Αντ' αὐτοῦ όμως, της είχε πῇ μονάχα «τὸ δωμάτιό μου είναι στο πρώτο πά-τωμα, νούμερο δώδεκα».

Σηκώθηκε, περπάτησε πάνω, κάτω, άργά, κουρασμένα. Μόνο μια γυναίκα κουρασμένη θα πήγαινε στο δωμάτιό του, μια γυναίκα κουρασμένη που εί-χε ζήσει τη ζωή της. Έτσι είχε πῇ ά-κόμη κι' εκείνη η κοπέλλα: «Έσεις ζήσατε τη ζωή σας, αφήστε με να ζή-σω κι' εγώ τη δική μου!». Όλοι τὰ ζητούσαν πάντα όλα απ' αυτήν: τὸ εί-χε η μοῖρα της, φαίνεται, να ζητούν ό-λοι τὸ πᾶν απ' αυτήν! Εκείνη μόνο ήταν υποχρεωμένη να δίνει στους άλ-λους! Μονάχα στὸν 'Αλμπέρτο δὲν εί-χε δώσει τίποτα...

Ρίχθηκε πάλι στο κρεβάτι της νοι-ώθοντας μια παράξενη δυσφορία, ένα είδος φόβου. Φόβου για τὴ μοναξιά, φόβου για τὴν εγκατάλειψη στην ό-ποια βρισκόταν. Άκόμη και αν είχε πάει στο δωμάτιό του 'Αλμπέρτο θα έ-νοιωθε την ίδια στενοχώρια, την ίδια μοναξιά...

Μια νύχτα άγάπης; Δὲν είναι άγά-πη όταν βαστά μονάχα μια νύχτα: εί-ναι κάτι σκληρὸ και πικρό. Θὰ της έ-μνε από τη νύχτα αυτή ένα παγερό ρίγος στην καρδιά και στάχτη στα γέ-ρια. Ένοιωθε ότι θα έκλαιε τὸ ίδιο και στο δωμάτιό του, βυθισμένη σε μια άβυσσο άπελπισίας και φόβου.

Τὰ λόγια του τρυποῦσαν άκόμη τὸ μυα-λό της: «Ρόζα, τὸ δωμάτιό μου είναι στο πρώτο πάτωμα, νούμερο δώδεκα. Καταλαβαίνεις Ρόζα;»

Συλλογίσθηκε τὸν αδελφό της, τὸν γέρο αδελφό της που είχε να δῇ τό-σον καιρό. Θα πήγαινε στὸν Φίλιππο τὴν άλλη μέρα κιόλας, θα τὸ μιλούσε για τόσα πράγματα, ριχμένη στην ά-γκαλιά του, κι' ίσως θα κλαίαν μαζί. Ήταν τόσο καλὸς ο Φίλιππος. Της εί-χε γράψει λίγες μέρες νωρίτερα. Κι' έπειτα, ήταν και ο Ντανιέλε. Ω, ο Ντανιέλε, ήταν πάντοτε παρών, είτε κοντά, είτε μακριά βρισκόταν. Άν μπορούσε να τὸ μιλῇ! Εκείνος θα την βοηθούσε, άπωδοῖτο: πάντα στις δυσκολες στιγμές της ζωῆς της, ο Ντανιέλε την είχε βοηθήσει.

Πῆγε στο τηλέφωνο και ζήτησε σύν-δεση με τὸ Μιλάνο. Ένοιωσε άνακού-φιση, σχεδὸν γαρά, στη σκέψη ότι θα μιλούσε με τὸν Ντανιέλε. Τὴν συνέδε-σαν σχεδὸν άμέσως. Μα ο Ντανιέλε δὲν βρισκόταν σπίτι του. Μίλησε με τὴν σπιτονοικοκυρά του.

—Ο κύριος Κόρντα έφυγε σήμερα, κυρία. Δὲν έξέρω πὸ πῆγε. Και δὲν είπε ποτε θα έπιστρέψει.

—Δὲν πειράζει, σὰς εύχαριστῶ, ψι-θύρισε η Ρόζα. Καληνύχτα σας.

Ούτε ο Ντανιέλε! Άκόμη. και ο Ντανιέλε την είχε εγκαταλείψει. Ί-σως να είχε πάει στο Τουρίνο, στην φι-λενάδα του. Κι' αὐτὴ η Ρόζα, ήταν μόνη... Νούμερο δώδεκα. Τί θα της έ-

λεγε ο Ντανιέλε άρά γε; Δὲν κατῶ-ρωνε να θυμηθῇ τὸν ήχο της φωνῆς του. δὲν μπορούσε να φαντασθῇ τί θα της έλεγε, τί συμβουλή θα της έδινε.

Τὰ λόγια του τρυποῦσαν άκόμη τὸ μυαλό της: «Ρόζα, τὸ δωμάτιό μου εί-ναι στο πρώτο πάτωμα, Νούμερο δώ-δεκα. Καταλαβαίνεις, Ρόζα;»

Νούμερο δώδεκα. «Οχι, όχι. Ήταν άνόητο, ήταν ταπεινωτικό. Ήταν, τῶ-ρα, μια γελοία επανάληψη, αὐτοῦ που είχε κάνει η Σίμπιλλα. Και η Σίμπι-λλα έπίσης είχε πῇ στο δωμάτιό του, έτσι: οι γυναίκες πήγαιναν στο δωμα-τίό του, γιατί εκείνος ήταν νέος και δ-μορφος και τις κατακτούσε δικαιωμα-τικῶς. Κι' έκανε καλὰ, αφού οι γυναί-κες ήταν τόσο άνόητες. Οι άνδρες δὲν φταίνε. Είναι μονάχα εγωῖσταί. Είναι μια χιλοσειπωμένη κοινοτοπία να λῆ κανείς ότι οι άνδρες είναι εγωῖσταί, μα κάνει καλὸ, καμιά φορά, όταν εί-νε κανείς κουρασμένος, να λῆ τις συ-νηθισμένες κοινοτοπίες που άφοροῦν πάντα την κοινὴ ανθρωπινὴ αθλιότητα.

Οι άνδρες, λοιπὸν, είναι ίδιοι όλοι τους. Κι' ο Ντανιέλε άκόμη. Να πὸν την εγκατέλειπε κι' εκείνος άκόμη, αὐ-τὴ τη νύχτα. Και ο Ντανιέλε άκόμη πὸν της είχε φανῇ τόσο διαφορετικὸς από τὸν άλλος, ανώτερος από τὸν άλλος, θα τὸν διηγόταν μια μέρα, δ-ταν θα είχε εγκαρτερήσει και ήρεμή-σει πιά, θα έβαζε στοίχη-μα μαζί του ότι μια φορά κι' εκείνος άκόμη την είχε εγκαταλείψει. Στοίχημα-τοῦσαν, καμιά φορά, έ-κείνη κι' ο Ντανιέλε. Κι' εκείνη έγανε σχεδὸν πάν-τα. Μα τὴ φορά αὐτή, άπε-ναντίας, θάγανε εκείνος. «Στοιχηματίζουμε, Ντα-νιέλε;»

—Ένα γεῦμα, Ρόζα: Κι' εκείνος θάγανε. Συ-νήθως ήταν εκείνος που πλήρωνε τὸ γεῦμα, άκόμα κι' όταν εκείνη έγανε. Αὐ-τὴ τη φορά όμως θα ήταν δικαίον να πληρώσει.

Σιγά-σιγά η κόραση πλημμύριζε τὴν Ρόζα, της άφαιρούσε κάθε έπιθυμία, κάθε πόνο, κάθε ικανότη-τα ν' άγωνισθῇ. Δοκίμασε να σηκωθῇ, να πλησιάσει στην κλειστὴ πόρτα, και στήριχθηκε εκεί, τόσο κουρασμένη, σαν να είχε περπατήσει ώρες και ώ-ρες, και τώρα ήταν άνικα-νη να διασχίσει άκόμη και τὸν διάδρομο τὸν ξενοδο-χείου. Ξαναγύρισε στο κρεβάτι της. Δὲν αίσθα-νόταν πιά ζέση, κρύωνα σχεδόν... Κρύωνα και νύ-σταζε. Τώρα ο 'Αλμπέρτο κοιμόταν και δὲν συλλο-γιζόταν πιά αὐτήν. «Α-κουσε να σημαίνουν οι τέσσερις, σ' ένα ρολόγι μακρινὸ που είναι έναν ή-

Ο Έμιλ έχει καλή καρδιά

Ένα εϋθυμο διήγημα του Ραμέλ Κάρ

Ο κ. Έμιλ έκοβε βόλτες, επάνω-κάτω, μέσα στον κήπο του, κάπως νευρικά.

—Κύριε Έμιλ, του είχε πη τις προάλλες η Άγγελα, την Πέμπτη έγω έξοδο. Θάρθω λοιπόν να σας κάνω επίσκεψη αν θέτε, φυσικά.

Ο Ζιλόν, ο περιβολάρχης...

—Αν ήθελε λέει; Αμ' θέλει και ρώτημα; Και να την, λοιπόν είχε φτάσει, η εύλογη μέρα, κι' ο κ. Έμιλ, αναπνεύοντας το άρωμα του κήπου του, ψιθύριζε θλιμμένα:

—Άγγελα, άγγελέ μου, θάρθης να μεταδώσεις σε παρόδισο την ταπεινή ζωή του. Τρέμοντας ρώτησα τον καθρέφτη μου μήπως τα πενήντα μου χρόνια με γέρασαν και μου άπάντησε καθησυχαστικά. Ρώτησα και την Λεοκάντι, την χρηά υπηρέτριά μου, την δεύτερά μου μάννα, σχετικά με σένα, και μου άπάντησε χίλιες-δυό προστυχίες. Άς αφήσου με όμως τον κόσμο στην κακία του, Άγγελα μου, σάς άγαπώ και με τα έλαττώματά σας άκόμα...

Την ίδια στιγμή ένεφανίσθη και η κόρη των όνειρων του κ. Έμιλ. Γεροδεμένη, χονδρομάγουλη, λές κι' έπαίξε τρομπόνι, ή Άγγελα μπηκε στον κήπο, κρατώντας τα παπούτσια της στο χέρι, γιατί την έσφιγγαν, λέει... Κι' έτσι πλέχτηκε το ειδύλλιο τους, μέσα σ' ένα πλαίσιο τόσο ρωμαντικό.

—Η «Ειρήνη και Έργασία», έτσι λεγόταν το κτήμα τού κ. Έμιλ Πεζόλ, άλλαξε από κείνη τη μέρα, άληθινά, όψη. Πέρασαν μ' α, γεμάτοι εϋδαιμονία, ιδίως τις Πέμπτες, που η Άγγελα είχε έξοδο, και κάποτε τις Τρίτες και τις Παρασκευές, όταν κατάρθωνε να φεύγει κρυφά. Και κάποιο πρωί, έσκασε ή υπόμπα.

—Κύριε, φώναξε η Λεοκάντι, ώρμώντας στο δωμάτιο του άφεντικού της. Η Άγγελα.

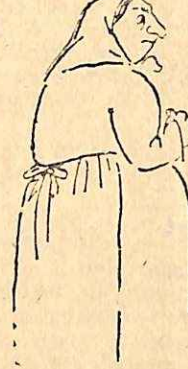
—Της συνέβη τίποτε; έίπε ταραγμένα ο κ. Έμιλ.

—Την πρόστυχη, την δείξα, την πείξα, ξέσπασε ή γρηά. Κλέφτηκε με τον ένωμοτάρχη γιατί λέει έχει μουστάκια και μεγάλα.

—Ράγισε καρδιά μου, κλαυθμήρισε ο κ. Έμιλ, πέφτοντας βαρύς σ' ένα κάθισμα. Πάνε και τα όμορφά μου τα λεφτάκια, πάνε κι' οι έλπίδες μου! Κρύψε όμως τον πόνο σου. Τραγουδισέ για να ξεγελάσεις τον

κόσμο. Γέλα παληάτσε.

Κι' ο κ. Έμιλ θάληκε, να τραγουδά την Μασσαλιώτιδα. Άντελή-φθη όμως ότι η Λεοκάντι είχε βγή άπ' το δωμάτιο, άφήνοντάς τον μόνον στον πόνο του, κι' έτσι σταμάτησε, μιά και δεν υπήρχε λόγος να εξωτερικεύσει τ' ό ν σπαραγμό του. Βγήκε μετά στον κήπο του ν' αναπνεύσει λίγο, κι' εκεί του ήρθε ή κρίσις. Κάποιος σατανάς είχε άνοίξει την πόρτα του κοιτησιού κι' οι κόττες είχαν χυθεί στον κήπο, ρημάζοντάς τον με τα τιμμηματά τους. Ο κ. Έμιλ έγινε έξω φρενών. Άρπαξε την όμπρέλλα του κι' άρχισε να τις κυνηγά με λύσσα, ως που ξέκανε

Η κυρά Λεοκάντι

μιάν από δαύτες, με μιά φοβερή μαγκουριά στο κεφάλι. Άργότερα, την έφαγε γιαχνιστή, με μεγάλη όρεξη.

Πέρασε κι' άλλος καιρός, κι' ο πόνο του κ. Έμιλ όλο και λιγότευε, ως που, στο τέλος οσχεδόν έσβυσε. Άρχισε, μάλιστα, να τ' άζει με τον έαυτό του, και δεν μπορούσε να χωνέψει το σκότωμα της κόττας του. Ως που, μιά εύλογη μέρα, του ήρθε και κάποια χαρά. Ο Ζιλόν, ο περιβολάρχης του, που τον είχε διώξει, εξ αίτίας που είχε μιλήσει μ' ασέβεια για την Άγγελα, ο Ζιλόν, που τον ζήταγε το περιβόλι σάν Μεσσία, ξαναγύρισε κάποιο πρωί.

—Ως που να πής τρία, ο κήπος άλλαξε όψη, ξανάνθισε, καθάρισε, επρεπίστηκε. Η ήσυχία κι' ή γαλήνη φτερουγίσαν και πάλι στο κτήμα του κ. Έμιλ.

—Εφτάσε κι' ο χειμώνας, με τα ψαρρά του γένεια, με ακρίβεια συνταξιούχου δημοσίου υπαλλήλου.

Κάποιο πρωί ο καλόκαρδος, ο ευαίσθητος κ. Έμιλ, έαπλωμένος στην πολυθρόνα του, διάβαζε την έφημερίδα του, όταν, ξάφνου, προυσιάζει ή κ αν μπροστά του, ή Λεοκάντι κι' ο Ζιλόν, κρατώντας στην άγκυλιά του ένα θυζανιάρικο. Άμυλητος, ο κηπουρός έδωσε κάποιο γράμμα στον άφεντή του, που το άνοιξε και διάβασε:

Κρατούσε τα παπούτσια της

«Άγαπιτέ μου Έμιλ, σου στέλνω το πεδί, σορικόζομε δικό σου ίνε. Σε χερετό Ανκέλα».

—Άφηστε με μόνο να σκεφτώ, διέταξε ο «εύτυχής πατέρας». Και φροντίστε καλά για το μικρό!

Σάν έμεινε μόνος, ο κ. Έμιλ, άρχισε να κόβει βόλτες μέσα στο δωμάτιο. Μιλούσε δυνατά με τον έαυτό του, άπειθυνόταν σ' ετρίτους, στην Άγγελα.

—Ωστε, μ' άγαπούσατε, κυρία, την ρωτούσε. Ψέματά... Γιατί με γελάσατε, και τώρα τολμάτε να μου ζητάτε τέτοια χάρη. Παύτε να κλαίτε! Ά, ά! Θέλετε να με συγκινήσετε;

Σιγά-σιγά όμως ο θυμός του έπεσε. Το πατρικό φίλτρο άρχισε να ξυπνά μεσα του.

—Άγόρι μου, ψιθύρισε, θά σ' αναθρέψω με τα χέρια μου, θά σ' έκανω τρανό...

—Αδύνατο, τον διέκοψε ο Ζιλόν, που έμπαινε εκείνη τη στιγμή. Δέν είνε άγόρι, κόρη είνε.

—Και τί μ' αυτό, ξεφώνισε ο κ. Έμιλ. Μάθετε κύριέ μου, και σεις Λεοκάντι, ότι το πλάνο αυτό είνε αίμα δικό μου. Δήτε τα κατάμαυρα μάτια του. Έχουν το χρώμα των δικών μου.

—Και του ένωμοτάρχη μαύρα είνε, τον πληροφόρησε ο Ζιλόν.

—Όπωσδήποτε είνε κόρη μου, φώναξε με σβένος ο πατέρας. Θά την αναθρέψουμε, κι' οι τρεις μας, θά την κάνουμε δεσποινίδα του κόσμου, θά την μορφώσουμε, θά...

Τό άλλο πρωί ο Ζιλόν κι' ή Λεοκάντι, μιλούσαν μ' ένθουσιασμό στους χωριανούς, για το άφεντικό τους.

—Σπουδαίος άνθρωπος ο κ. Έμιλ, έλεγε και ξανάλεγε ο Ζιλόν. Και τί χρυσή καρδιά! Τί καλός, τί ευαίσθητος!

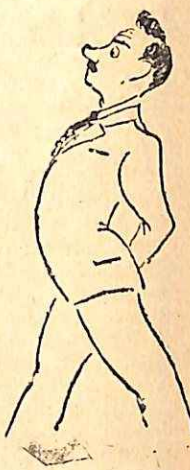
Και κάποιος μάγκας που τον σ' κουγε:

—Κρίμα που το παιδί δεν είνε άγόρι, τον διέκοψε κάποια στιγμή.

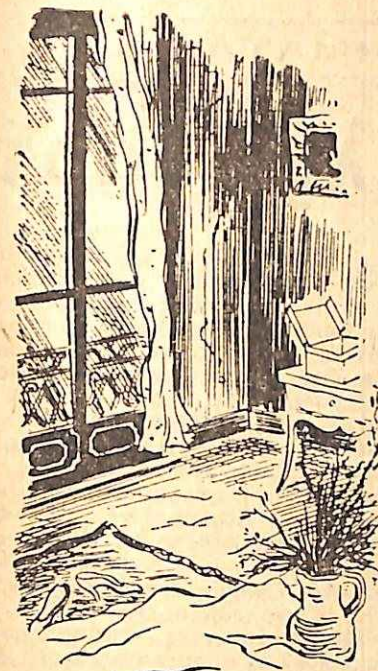
—Γιατί παρακαλώ;

—Γιατί θά μπορούσε να γίνη χωροφύλακας και, που ξέρεις; ένωμοτάρχης.

Κανείς όμως δεν τον πρόσεξε. Τα παιδιά είνε τόσο φλύαρα κι' άνόητα!

Ο κύρ Έμιλ

Η Ζακελίνα δεν είχε καθόλου λείπει το άπόγευμα. Σ' αυτό, έφτανε κυρίως ο καιρός: ο ούρανός ήταν συννεφιασμένος, μουντός, κι' ήταν φανερό ότι από στιγμή σε στιγμή θά έβρεχε. Και ή Ζακελίνα εύρισκε ότι ήταν άδικο, τί λέτε «άδικο», έγκληματικό να βρέχει Κυριακάτικα.

Τά Σαββάτοκυριακά, καθώς και τις ήμερες που δεν είχε γραφείο, θάπρεπε να είνε ένας καιρός καλός, ένας ήλιος λαμπρός, κι' όχι να κάνει τέτοιο κακό...

Έκείνο τ' άπόγευμα, λοιπόν, ή Ζακελίνα έαπλώθηκε στο ντιβάνι της, κι' άρχισε να διαβάξει ένα αστυνομικό μυθιστόρημα.

Άπό τό πρωί περιφερόταν μέσα στο δωμάτιο με την όρμπα της. Είχε αποφασίσει εκείνο το άπόγευμα να μ' ή βγή έξω. Έτσι, θά έκανε και μιά κούρα «εμακρινισμάτων». Δεν θά σπασιδωνόταν καθόλου. Δεν θά έαζε ούτε ρούζ, ούτε πούντρα, ούτε τίποτα στο πρόσωπό της. Θάεινε το δέρμα της να «ξεκουρασθή» λίγο.

Κι' όμως, νά... Κατά τις τέσσερις, άντήχησε το κουδούνι της έξώπορτας.

Η Ζακελίνα τάχασε. Δεν περίμενε κανένα. Ανασηκώθηκε στο ντιβάνι και τέντωσε τ' άφτί της. Το κουδούνισμα ξανατήχησε...

Τό απλούστερο θά ήταν, βέβαια, να πάη ν' άνοίξη την πόρτα και να δ' ή ποιός ήταν. Στην κατάσταση όμως που βρισκόταν μπορούσε να παρουσιασθή σ' άνθρωπο;

Έπερίμενε, κρατώντας την άναπνοή της. Άντήχησε και τρίτο χτύπημα, πιο παρατεταμένο... και ύστερ' από λίγο άκούσθηκαν τα βήματα του έπισκέπτου της σκάλα...

Όποιος κι' αν ήταν αυτός, έφραγε...

Ποιός νάταν όμως άρα γς; Καμιά συνάδελφος του γραφείου μήπως; Όχι, δεν ήταν δυνατόν. Η Ζαν και ή Άννη θά είχαν πάει στον κινηματογράφο μαζί με τ' άδελφια τους... Η Σουζάννα θά είχε πάει έκδρομή. Ποιός νάταν λοιπόν;

Περιμένοντας την εύτυχία

Μιά άληθινή ιστορία της Ζοζέτ Λυόν

Μιά σκέψις της ήρθεν έξαφνα. Θυμήθηκε εκείνον τον νέο, τον ξάδερφο της Σουζάννας, που της είχε πη σε κάποια έκδρομή, πριν από μερικές βδομάδες: —Καμιά μέρα άπ' αυτές θά περάσω να σ' άδω!

Μήπως ήταν αυτός;

Η Ζακελίνα έννοιωσε την καρδιά της να χτυπά.

Ήταν τόσο συμπαθητικός ο νέος αυτός. Και, για να θυμηθή την ύπόθεσή του ύστερ' από τόσο καιρό...

Η μικρούλα άνοιξε το παράθυρο, κύταξε έξω: Κανείς. Έθώμωσε με τον έαυτό της που δεν είχε άνοίξει... Τί ήθελε, σήμερα. Κυριακάτικα, να κάνει την «κούρα του ξεμακρινισματος»...

Την άλλη μέρα έρώτησε όλες τις φίλες της. Όχι, καμιά άπ' αυτές δεν είχε πάει να την έπισκεφθή...

Χμ... Τό πράγμα γινόταν ύποπτο.

Τό μεσημέρι έγύρισε συλλογισμένη στο δωμάτιό της ή νεαρά δακτυλογράφος. Και, φαντάζεσθε την χαρά και την έκπληξή της, όταν, στην πόρτα της είδε κρεμασμένο ένα μπουκετάκι με μιά κάρτα!

Στην κάρτα δεν ήταν γραμμένο κανένα όνομα άποστολέως. Τρεις λέξεις μόνο, καλλιγραφημένες: «Στή δεσποινίδα Ζακελίνα».

Η Ζακελίνα έννοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά αυτή τη φορά.

Υπήρχε, λοιπόν, κάποιος, που την συλλογίζεταν, που την άγαπούσε ασπικά για να της στέλνει λουλούδια...

—Θά ξανάρθω, δεν είνε δυνατόν! συλλογίστηκε. Και τότε θά μάθω... Πρέπει όμως να είμαι παντοτε έτοιμη να τον δεχθώ...

Άπό την ήμερα εκείνη, ή Ζακελίνα άλλαξε.

Έως τότε ήταν ένα κορίτσι ξένοιαστο, άφελές, που δεν έδινε σημασία σε τίποτα, που δεν είχε καμιά κόκκαρια. Ήρκετο στο να διαβάξει αστυνομικά μυθιστορήματα και να πηγαίνει έκδρομες.

Έξαφνα όμως άρχισε να περιποιείται τον έαυτό της, το ντύσμά της, τους πρόπους της... Ως και ή έκφρασις του βλέματός της άκούη άλλαζε. Έγινε πιο αγωνιακή, πιο γοητευτική...

Και «έκείνος» μ'έν δεν εμφανίστηκε. Άντ' αυτού όμως έκανε την εμφάνισή του ο Ζιλμπέρ.

Η Ζακελίνα βρήκε φυσικώτατο τό ότι του άρεσε, από την πρώτη στιγμή που

την έγνώρισε σε μιά φιλική συναναστροφή.

Εύρηκε ακόμη φυσικώτερο τό ότι την άγάπησε.

Όταν άνήγγειλε την μεγάλη αυτή είδηση στις φίλενάδες της, ή Ζακελίνα δεν μπόρεσε να μ'ήν προσέσθι:

—Τί τ' ά θέλετε... Όταν συλλογίζωμαι πώς δεν θά έκέρδιζα ίσως την άγάπη του Ζιλμπέρ αν δεν έτόχινα εκείνο το άπόγευμα να κτυπήσει τό κουδούνι μου ένας άγνωστος, ό οποίος δεν μπόρεσα άκόμα να μάθω ποιός είναι...

Οι φίλες της κυττάχθηκαν παράξενα. Η Ζακελίνα κάτι ύποψιάσθηκε:

—Τί τρέχει; ρώτησε.

—Άς της τό πούμε τώρα... είπεν ή Μαργαρίτα στις άλλες.

—Τί θά μου πής; Μήπως είχεν έρθει καμιά άπό σ'ας εκείνο το άπόγευμα;

—Ά, όχι, δεν εϋθυμόμεθα έμεις για τό κουδούνισμα της έξώπορτας. Όταν, όμως, τό άλλο πρωί ας είπες στο γραφείο τί σου είχε συμβή, αποφασίσαμε να σου παίξουμε μιά φάρσα. Άγοράσαμε ένα μπουκετάκι και το κρεμάσαμε μαζί με μιά θεατή άντίφωση στην πόρτα σου!

Η Ζακελίνα δεν άπώνησε τίποτα... Έμεινε συλλογισμένη...

—Τί συλλογίζεσαι; την ρώτησε ο Ζιλμπέρ πλησιάζοντας

Αυτή τον κύταζε γαμογελώντας:

—Νά... τού είπα. Συλλογίζομαι πώς ήταν έτοιμάζεσαι κανέναν για να ύποδεχθ'ή την εύτυχία... ή εύτυχία έρχεται πάντα

ZOZET AYON

Τὸ μυστήριο τοῦ Στάϊλς Κάρτ

Πολλές φορές μου δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ παρακολουθῶ τὸν φίλο μου, ἑρασιτέχνη ντέκετιβ, Ρόναλντ Στάντις κατὰ τὴν διεξαγωγὴ ἀνακρίσεων, ὁμολογῶ ὅμως ὅτι, ἡ πιὸ μυστηριώδης ἀπὸ ὅλες τὶς ὑποθέσεις πού τοῦ ἐνεπιτεύθησαν, ἦταν ἐκείνη πού διαδραματίστηκε στὸν ἱστορικὸ πύργο τοῦ Στάϊλς Κάρτ. Τὸ κτίριο αὐτὸ ἦταν τῆς ἐποχῆς τῆς βασιλείας τοῦ Ἐλισσάβετ, ὁ τελευταῖος ὅμως ἰδιοκτήτης του, κάποιος Κρέσουελ χρηματιστής, εἶχε φροντίσει νὰ τὸ ἐφοδιάσει μ' ὅλες τὶς σύγχρονες ἀνέσεις καὶ, ἐπὶ πλέον, εἶχε κτίσει ἕνα παράρτημα, πλὴν ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸν πύργο μ' ἕνα διάδρομο, καὶ πού χρησίμευε γιὰ αἰθουσα χοροῦ καὶ μπιλιάρδου.

Κάποιο πρωῒνό, λοιπὸν τοῦ Σεπτεμβρίου, ὁρισκόμουν στὸ διαμέρισμα τοῦ Ρόναλντ καὶ σχεδιάζαμε νὰ ξεκινήσουμε γιὰ μιά παρτίδα γκολφ, ὅταν ἀντήχησε τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου. Ὁ φίλος μου πῆρε τὸ ἀκουστικό κι' ὅταν τελείωσε ἡ συνδιάλεξις μου εἶπε:

— Δυστυχῶς, δὲν πρόκειται νὰ τὸ κουνήσουμε ἀπ' ἐδῶ. Μοῦ τηλεφώνησε ὁ Τὸμ Κρέσουελ καὶ μὲ φανερὴ ἀγωνία, μὲ παρακάλεσε νὰ τὸν δεχθῶ ἀμέσως.

Πέρασε κάπου ἕνα τέταρτο καὶ τέλος, κατέφθασε ὁ χρηματιστής συνοδευόμενος ἀπὸ κάποιον πρόσωπο πού τὴν ἡ φωτογραφία του τὴν εἶχα εἶ ἀρκετὲς φορές στὶς ἐφημερίδες. Ἦταν ὁ σὲρ Τζέιμς Λίλυμπρουκ, ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαντικότερους τραπεζίτες, οἱ ὁποῖοι, στὴν ἐποχὴ μας, καθορίζουν, κατὰ θεῶς, τὴν πολιτικὴ τῆς χώρας τους.

— Ἐλπίζω νὰ μὴν ἔγινε διάρρηξις τῶν χρηματοκιβωτίων τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀγγλίας, ἔκανε, χαμογελώντας, μόλις τοὺς ἀντίκρουσε ὁ Ρόναλντ.

— Βλέπω ὅτι μὲ γνωρίζετε, τοῦ ἀπάντησε ὁ σὲρ Τζέιμς. Πάντως, σὰς πληροφορῶ ὅτι τὸ γεγονός πού μὲ ἀναγκάζει νὰ προσφύγῃ σὲ σὰς εἶνε ἐξαιρετικῆς σοβαρότητος...

— Θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ διηγηθῆτε, μὲ κάθε δυνατὴ λεπτομέρεια, ὅτι σὰς συνέβη, τὸν διέκοψε ὁ φίλος μου.

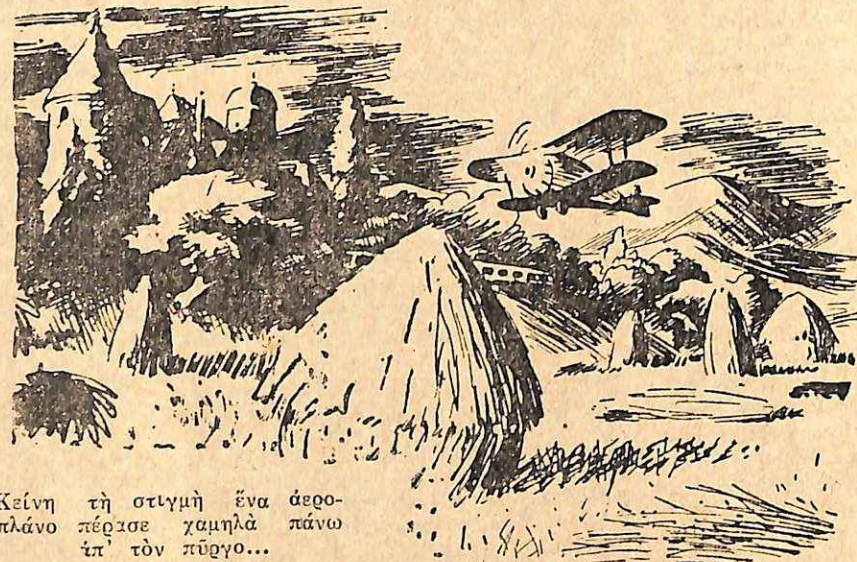
Ὁ τραπεζίτης ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικός καὶ μετὰ συνέχισε:

— Πρὶν δυὸ μῆνες, ὁ προϊστάμενός μου, ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, νοίκιασε ἀπὸ τὸν κ. Κρέσουελ, τὸν πύργο τοῦ Στάϊλς Κάρτ. Ὁ κ. Μπίγκνор ἦταν ἀδιάθετος κι' ἤθελε

νὰ ξεκουρασθῇ. Φαντάζομαι νὰ ἔρεπε ὅτι τελευταίως ἡ κατάσταση στὴν Εὐρώπῃ εἶνε ἐξαιρετικὰ τεταμένη, λόγω τοῦ οἰκονομικοῦ προ-

ΤΟΥ Ε. ΣΑΠΠΕΡ

βλήματος. Πρὸ μηνῶν, ὁ κ. Μπίγκνор ἤρchiσε διαπραγματεύσεις μὲ ἀντιπροσώπους ὠρισμένων Δυνάμεων. Τὸ γεγονός αὐτό, ὅπως ἀντίλαμ θάνεσθε, τὸ κρατήσαμε ἐντελῶς μυστικό. Οἱ συνεδριάσεις μας, θὰ ἐλάμβαναν χώραν στὸ Λονδίνο, ἐπειδὴ ὅμως, ἐν τῷ μεταξύ ἀρρώστησε ὁ κ. ὑπουργός, ἀποφασίσαμε νὰ συναντηθῶμε στὸ Στάϊλς Κάρτ, στὸ παράρτημα πού ἔκτισε τελευταίως ὁ κ. Κρέσουελ. Ἡ πρώτη συνεδρίασις ἔγινε πρὸ δυὸ ἐβδομάδων. Οἱ

Κεῖνη τὴ στιγμή ἕνα ἀεροπλάνο πέρασε χαμηλὰ πάνω ἔν' τὸν πύργο...

συνεδροί, ἔφθασαν χωριστὰ, ἀπὸ διαφορετικὲς διευθύνσεις...

— Πόσοι ἦσαν ἐν ὄλῳ; τὸν διέκοψε ὁ Στάντις.

— Ὁκτώ, τὸν πληροφορήσε ὁ τραπεζίτης. Οἱ τρεῖς ἀντιπρόσωποι τῶν ξένων κρατῶν, μὲ τοὺς τρεῖς γραμματεῖς των, ὁ κ. Μπίγκνор κι' ἐγώ...

Συζητήσαμε τὸ σχέδιό μας στὶς γενικές του γραμμές, καὶ ὑποσχέθηκαμε νὰ τηρηθῇ ἀπόλυτη μυστικότης τῶν ὧν θὰ ἐλέγοντο. Τὸ ἀπόγευμα, οἱ ξένοι ἐπέστρεψαν στὸ Λονδίνο, ἀφοῦ, προηγουμένως ὠρίσαμε τὴν ἡμερομηνία τῆς δευτέρας συνεδριάσεώς μας. Φαντασθῆτε, τότε, τὴν κατάπληξη καὶ τὴν ἀγανάκτησή μας, ὅταν, τὴν ἐπομένη, διεπιστώσαμε ὅτι τὸ μυστικό μας εἶχε μαθευθῇ...

— Κάποιος σὰς πρόδωσε, παρετήρησε ὁ Ρόναλντ.

— Ἔτσι φαίνεται. Ἡ θέσις ὧν μας ἦταν ἐξαιρετικὰ δύσκολη καὶ λεπτή. Ὅλοι οἱ σύνεδροι ἦσαν ἐκτὸς πάσης ὑποψίας, κι' ἔτσι καταλήξαμε στὸ συμπέρασμα ὅτι, κά-

ποιος τρίτος, εἶχε παρακολουθῆσει κρυφὰ τὴν σύσκεψή μας. Εἰδοποιήσαμε τὴν Σκώτλαντ Γιάρντ, καὶ, στὴν ἐπόμενη συνεδρίαση, δυὸ ἀστυφύλακες εἶχαν τοποθετηθῇ φρουροὶ γύρω ἀπὸ τὸ παράρτημα. Μάταια ὅμως, γιατί, παρ' ὅλο ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ μὰς διεβεβαίωσαν ὅτι δὲν εἶχαν ἀντιληφθῇ κανένα ὑποπτο, οἱ ἀποφάσεις πού λάβαμε, κατὰ τὴν δευτέρα αὐτὴ συνεδρίαση, ἔγιναν γνωστές... Κάποιος ἀπὸ μὰς τοὺς ὀκτῶ, λοιπὸν, ἔπρεπε νὰ εἶνε ὁ προδότης.

Ὁ σὲρ Τζέιμς ἀναψε ἕνα τσιγάρο κι' ἐξακολούθησε:

— Ὁ Ἀμερικανὸς ἀντιπρόσωπος, δίχως πολλὰ περιστροφές μὰς ἐδήλωσε ὅτι μὰς ὑποπευόταν ὅλους, ὡς καὶ τὸν ἴδιο τὸν κ. ὑπουργό. Ἐπρότεινε, συνεπῶς, κατὰ τὴν ἐπόμενη συνάντησή μας, νὰ παραμείναμε ὁλόκληρη μέρα, μετὰ τὴ λήξη τῆς συνεδριάσεως. Γιὰ

κάθε ἐνδεχόμενο, θὰ κόδαμε τὰ σύρματα τοῦ τηλεφώνου, κι' ἔτσι ἀπομονωμένοι, θὰ μποροῦσαμε νὰ εἰμεθα βέβαιοι, σὲ περίπτωση πού αὐτὴν τὴν

φορὰ τὰ πρακτικὰ δὲν θὰ μαθεύονταν στὴν ἀγορὰ, ὅτι ὁ προδότης ἦταν ἀνάμεσα μὰς.

Ὁπότε, φυσικὰ, κάθε περαιτέρω συνενόησις θὰ ἦταν περιττή... Δὲν θὰ τὸ πιστέψετε ἴσως, κύριε Στάντις, κι' ὅμως καὶ τούτῃ πάλι τὴν φορὰ, ὅλα τὰ μέτρα μὰς ἀπεδείχθησαν μάταια.

— Οἱ ὑπηρετές;

— Τόσον αὐτοί, ὅσον καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος, ἦταν ἀδύνατο νὰ πλησιάσουν τὴν αἰθουσα ὅπου συνεδρίαζαμε, πού τὴν φύλαγαν, γύρω-γύρω ἀστυνομικοί.

— Ὁ προδότης, πού θὰ ἤθελε νὰ μεταδώσῃ τὰ μυστικά σας, ρώτησε ξανά ὁ Ρόναλντ, θὰ ἔπρεπε νὰ συντάξῃ ὁλόκληρη ἔκθεσις ἢ θὰ τοῦ ἀρκοῦσε ἀπλῶς μιά συνθηματικὴ φράσις: «Ἀγοράστε τὴν τάδε μετοχή», π. χ.:

— Αὐτὸ θὰ ἀρκούσε... Βλέπετε, κ. Στάντις ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶνε πιστευτὴ καὶ μυστηριώδης καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο, καταφύγαμε στὰ φῶτα σας. Ὑποπευόμεθα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἂν καὶ ἀποκλείεται νὰ μεταδώσουμε ἐμεῖς τὰ νέα, γιατί εἶχαμε κλεισθῇ στὸν πύργο καὶ δὲν ἔγινε παραπλάνη γιὰ περίπατο καὶ, τὶς περισσότερες μάλιστα φορές μὲ συνοδεία.

— Σκοπεύετε νὰ συνεδριάσετε ξανά;

— Τόσον αὐτοί, ὅσον καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος, ἦταν ἀδύνατο νὰ πλησιάσουν τὴν αἰθουσα ὅπου συνεδρίαζαμε, πού τὴν φύλαγαν, γύρω-γύρω ἀστυνομικοί.

— Ὁ προδότης, πού θὰ ἤθελε νὰ μεταδώσῃ τὰ μυστικά σας, ρώτησε ξανά ὁ Ρόναλντ, θὰ ἔπρεπε νὰ συντάξῃ ὁλόκληρη ἔκθεσις ἢ θὰ τοῦ ἀρκοῦσε ἀπλῶς μιά συνθηματικὴ φράσις: «Ἀγοράστε τὴν τάδε μετοχή», π. χ.:

— Αὐτὸ θὰ ἀρκούσε... Βλέπετε, κ. Στάντις ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶνε πιστευτὴ καὶ μυστηριώδης καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο, καταφύγαμε στὰ φῶτα σας. Ὑποπευόμεθα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἂν καὶ ἀποκλείεται νὰ μεταδώσουμε ἐμεῖς τὰ νέα, γιατί εἶχαμε κλεισθῇ στὸν πύργο καὶ δὲν ἔγινε παραπλάνη γιὰ περίπατο καὶ, τὶς περισσότερες μάλιστα φορές μὲ συνοδεία.

νά; ἔκανε κάποια στιγμή ὁ φίλος μου.

— Φυσικὰ. Κι' ἐπειδὴ, μάλιστα, οἱ συνεδριάσεις αὐτὲς θὰ εἶνε οἱ τελευταῖες, θὰ ληφθοῦν ἀποφάσεις πού δὲν πρέπει, ὅπωςδήποτε, νὰ κοινολογηθοῦν.

Ὁ Ρόναλντ ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικός.

— Ἀναλαμβάνω νὰ λύσω τὸ αἶνιγμα αὐτό, ἐδήλωσε, τέλος, σοβαρὰ.

Ὁ Στάντις ἐπὶ τὸ ἔργον

Μόλις φτάσαμε στὰ περίχωρα τοῦ πύργου, ἡ πρώτη μας φροντίδα ἦταν νὰ θροῦμε ἕνα καλὸ δωμάτιο, στὸ πανδοχεῖο τοῦ χωριοῦ. Ἐπισκεφθῆκαμε, μετὰ τὸν κ. Μπίγκνор, ὁ ὁποῖος μὰς ἐδήλωσε ὅτι μὰς ἀνέθετε, ἐν λευκῷ, τὴν διαλεύκανση τοῦ μυστηρίου καὶ τέλος, συναντήσαμε τὸν παλιὸν μας φίλο, τὸν ἐπιθεωρητὴ Μὰκ Ἀϊθερ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀστυνομικῶν τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ. Μὰς ὑποδέχθηκε, χαμογελώντας πονηρὰ, καὶ μὰς ἐξηγήσε τί μέτρα εἶχε λάβει.

— Κάθε παράθυρο ἐπιτηρεῖται ἀπὸ ἕνα ἀστυνομικό, εἶπε. Ἀποκλείεται, λοιπὸν ἡ χρησιμοποίησις, τὴν νύχτα, φωτεινῶν τηλεγράφων. Ἄλλοι ἀστυνομικοὶ φρουροὺν ὅλες τὶς σκάλες καὶ τὶς ἐξόδους καὶ περιπολοῦν, νύχτα-μέρα, μέσα κι' ἐξω ἀπ' τὸν πύργο...

Μὰς ἀποχαιρέτησε, μετὰ, κόπως διαστικὰ κι' ἔφυγε τρέχοντας. Ἐμεῖς ὁδηγήκαμε στὸν κῆπο, καὶ περιοριστήκαμε, γιὰ κίνη, τουλάχιστον, τὴν μέρα, νὰ ἐξαπλώσουμε στὸ γρασιδί, παρακολουθώντας, στὸ γειτονικὸ χωράφι, τοὺς χωρικοὺς πού θερρίζαν, τοποθετώντας σὲ κανονικὲς θημωνιές τὰ δεμάτια τῶν σταχυῶν.

Κάποια στιγμή, εἶδαμε νὰ καταφθάνῃ, πρὸς τὸ μέρος μας, ὁ σὲρ Τζέιμς. — Πῶς τὰ πηγάτε; μὰς ρώτησε.

— Θὰ περιμένουμε τὴν προσεχῆ συνεδριάσῃ σας, τὸν ἐπληροφόρησε ὁ Ρόναλντ. Δὲν μοῦ λέτε, ὅμως, σὲρ Τζέιμς, πότε ἀκριβῶς ἀρρώστησε ὁ κ. Μπίγκνор.

— Δυὸ μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν πρώτη συνεδρίαση. Ἡ ἀπόφασις νὰ συνεδριάσουμε στὸν πύργο του, ἐλήφθη, τὸ πρωῒ μόλις, τῆς ἡμέρας πού εἶχαμε ὠρίσει.

— Ποιὸς ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν στοὺς συνέδρους;

— Ὁ Μέρμαν, ὁ γραμματεὺς μου, γιὰ τὸν ὁποῖο σὰς ἐγγυῶμαι προσωπικῶς.

Μὰς χαιρέτησε κι' ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὴν διεύθυνση τοῦ πύργου. Σηκώθηκαμε μετὰ, κι' ἐμεῖς κι' ἐπιστρέφοντας στὸ πανδοχεῖο, διασχίσαμε τὸν γειτονικὸ ἀγρὸ, ὅπου συναντηθήκαμε μὲ τὸν ἰδιοκτήτη του. Μὰς χαιρέτησε ἐγκάρδια.

— Ἐμαθα πῶς, τώρα τελευταῖα ἔρχονταν ἐδῶ πολλοὶ περιηγηταί, τοῦ εἶπε μὲ ὕφος ἀδιάφορο ὁ Ρόναλντ.

— Ἀρκετοί, τοῦ ἀπάντησε ὁ χωρικός. Πρὶν λίγες μέρες μόλις, ἦρθαν καὶ κατασκηνώσαν στὸ χωράφι μου, μερικοὶ ἀπ' τοὺς καταραμένους αὐτοὺς ἐκδρομείς, πού, δὲν ἔρω ποῖς διάβολος τοὺς σφύριξε, νὰ ρίξουν κάτω τὶς θημωνιές μου. Θὰ τοὺς κανονίζω, ὅπως τοὺς ἀείζω, μόνον πού, πρωῒ-πρωῒ, σηκώθηκαν κι' ἔφυγαν.

— Ἀρκετοί, τοῦ ἀπάντησε ὁ χωρικός. Πρὶν λίγες μέρες μόλις, ἦρθαν καὶ κατασκηνώσαν στὸ χωράφι μου, μερικοὶ ἀπ' τοὺς καταραμένους αὐτοὺς ἐκδρομείς, πού, δὲν ἔρω ποῖς διάβολος τοὺς σφύριξε, νὰ ρίξουν κάτω τὶς θημωνιές μου. Θὰ τοὺς κανονίζω, ὅπως τοὺς ἀείζω, μόνον πού, πρωῒ-πρωῒ, σηκώθηκαν κι' ἔφυγαν.

— Ἀρκετοί, τοῦ ἀπάντησε ὁ χωρικός. Πρὶν λίγες μέρες μόλις, ἦρθαν καὶ κατασκηνώσαν στὸ χωράφι μου, μερικοὶ ἀπ' τοὺς καταραμένους αὐτοὺς ἐκδρομείς, πού, δὲν ἔρω ποῖς διάβολος τοὺς σφύριξε, νὰ ρίξουν κάτω τὶς θημωνιές μου. Θὰ τοὺς κανονίζω, ὅπως τοὺς ἀείζω, μόνον πού, πρωῒ-πρωῒ, σηκώθηκαν κι' ἔφυγαν.

— Ὁ καθένας ἔχει τὰ θάανά του παρετήρησε φιλοσοφικὰ ὁ φίλος μου.

Ἡ φωτογραφία

— Πολὺ μυστηριώδης εἶνε ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ τοῦ συνεδρίου, μοῦ εἶπε ὁ Στάντις καθὼς ἀπομακρυνόμασταν. Κάποιος ἀπ' τοὺς διπλωμάτας πρέπει νὰ εἶνε ὁ προδότης.

— Γιατὶ ὄχι κανένας ἀπ' τοὺς ὑπηρετάς τοῦ πύργου; τὸν ρώτησα.

— Γιατὶ τὴν ἀπόφασιν νὰ συναντηθοῦν στὸν πύργο, οἱ σύνεδροι τὴν ἐλάσαν τὸ πρωῒ τῆς ὠρισεῖς ἡμέρας. Τί συμφέρο, λοιπὸν, εἶχαν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ξένοι, νὰ τοποθετήσουν, ἀπὸ πρὶν ἐδῶ ἕνα κατασκοπο;

Τὶς δυὸ ἐπόμενες μέρες, ὁ Ρόναλντ μὲ ἐγκατέλειπε τὸ πρωῒ καὶ ἐπέστρεφε ἀργὰ τὸ θράδυ, σκυθρωπὸς κι' ἀμίλητος. Μὲ τὸν Μὰκ Ἀϊθερ, συναντήθηκε δυὸ φορές καὶ συζητήσαν κρυφὰ, ἀρκετὴ ὥρα. Τέλος, τὴν Παρασκευῇ, ὁ φίλος μου μὲ παρακάλεσε νὰ τὸν συνοδεύσω.

— Πάρε μαζί σου καὶ τὴν φωτογραφικὴ σου μηχανή, μοῦ παρήγγειλε. Στὸ πάρκο τοῦ Στάϊλς Κάρτ, μὰς περιμένε ὁ Μὰκ Ἀϊθερ.

— Ἐφτάσαν ὅλοι οἱ σύνεδροι, μὰς ἀνγγεῖλε. Ἐν τῷ μεταξύ ἐρευνήσαμε σιταμὴ πρὸς σιταμὴ τὰ περίχωρα, κι' ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ πύργου.

Σὲ λίγο, φτάσαμε στὸ σημεῖο ὅπου εἶχαμε ἐξαπλωθῇ τὴν πρώτη φορὰ.

— Πάρε μιά φωτογραφία τοῦ χωραφιοῦ, μὲ διέταξε ὁ Ρόναλντ. Ὑπάκουσα, διερωτώμενος τί σχέση μπορούσε νὰ ἔχῃ αὐτό, μὲ τὴν ὑπόθεσιν πού μὰς ἀπασχολοῦσε.

— Καὶ τώρα, δρόμο γιὰ τὸ χάνι μας, ἔκανε ὁ φίλος μου. Ἡ πράκει-ται περὶ σατανικῆς συμπτώσεως ἢ... τέλος πάντων, αἴριο θὰ τὸ μάθουμε.

Τὸ ἐπόμενο πρωῒ, μὲ ξύπνησε ἀπ' τὶς τέσσερις, μὲ διέταξε νὰ ντυθῶ νὰ πάω καὶ πάλι τὴ μηχανή μου καὶ νὰ τὸν ἀκολουθῶ. Ὅταν φτάσαμε στὸν πύργο, μόλις γλυκοχάραξε. Μισὴ ὥρα ἀργότερα, οἱ πρώτες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, σκόρπιζαν τὴν ὁμίχλη, πού σκέπαζε τὰ γύρω τοπία. Παρετήρησα πῶς τὸ πρόσωπο τοῦ Στάντις ἀστράφτε ἀπ' τὴν χαρὰ.

— Γρήγορα, Μπόμπι, μοῦ εἶπε, φωτογράφιζε ξανά τὸ χωράφι τοῦ γειτονά μας.

Τὴν ὥρα πού ἐτοιμάζα τὴ μηχανή μου, ἀντήχησε, ἀπὸ μακριὰ, ὁ θόρυθος τῆς μηχανῆς ἑνὸς ἀεροπλάνου, πού διαρκῶς πλησίαζε. Πέρασε χαμηλά, ἐπάνω ἀπὸ τὸν πύργο κι' ἐξαφανίστηκε στὸν ὀρίζοντα.

— Σεῖρά σου, τώρα, Μὰκ Ἀϊθερ, ἐξώμισε ὁ Ρόναλντ. Τρέχα ἀμέσως καὶ τηλεφώνησε ἐκεῖ πού σοῦ εἶπα. Ἐμεῖς, ἐν τῷ μεταξύ θὰ πᾶμε νὰ σηκώσουμε ἀπ' τὸ κρεβάτι του, ἐν ἀνάγκη, τὸν φαρμακοποιὸ τοῦ χωριοῦ, γιὰ νὰ μὰς ἐμφανίσῃ τὶς πλάκες μας.

Οἱ φωτογραφίες ἦσαν ἐτοιμες κατὰ τὶς δέκα. Βγαίνοντας ἀπ' τὸ φαρμακεῖο, διέκρινα τὸν Μὰκ Ἀϊθερ, μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο, μαζί μὲ κά-

ποιον νεαρό. Τοὺς συνήντησα, μετὰ, καὶ στὴν τραπεζαρία τοῦ πανδοχείου. Συζητοῦσαν μὲ τὸν Ρόναλντ, ὁ ὁποῖος φαινόταν φοδερὰ συγχισμένος.

— Ἐχεις τὶς φωτογραφίες, Μπόμπι; μὲ ρώτησε. Τοῦ τὶς ἔδωσα.

— Καλὰ, ἔλα τώρα μαζί μου. Περιμένω κάποια ἐπίσκεψη. Ἐσὺ Μὰκ Ἀϊθερ, κρύψου στὸ διπλάνο δωμάτιο.

Μὲ ὡδήγησε μετὰ σὲ μιά μικρὴ αἰθουσα, κι' ἔπεσε βαρὺς σὲ μιά πολυθρόνα. Ἀναψε ἕνα τσιγάρο καὶ περιμένα. Πέρασαν ἀρκετὰ λεπτά, στὴν πόρτα, καὶ, ξαφνικὰ, ἀντήχησε ἕνα χτύπημα. — Ἐμπρός, ἔκανε ὁ Ρόναλντ.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε κι' ἐνεφανίστηκε ὁ σὲρ Τζέιμς.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε. Γιατὶ μὲ καλέσατε;

— Γιὰ ρίξετε μιά ματιὰ σ' αὐτὲς τὶς φωτογραφίες, τοῦ εἶπε ὁ φίλος μου, παραδίδοντάς του τὰ «ένστανανέ».

Ὁ τραπεζίτης ὑπάκουσε καὶ τὰ μάτια του διεστάλθην ἀπ' τὴν ἐκπληξη.

— Κι' οἱ δυὸ παριστάνουν τὸ ἴδιο χωράφι, τοῦ ἐξηγήσε ὁ Στάντις. Μόνον πού οἱ θημωνιές, στὴν πρώτη εἶνε πλαγιαστές.

— Καὶ τί ἔχει νὰ κἀνὴ αὐτό;

Ὁ Ρόναλντ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα καὶ φώναξε:

— Μὰκ Ἀϊθερ, περᾶστε κι' οἱ δυὸ μέσα.

Ὅταν ὁ σὲρ Τζέιμς ἀντίκρουσε τὸν νεαρό πού συνόδευε τὸν ἐπιθεωρητὴ, χλώμιασε.

— Ἀναγνωρίζετε, βλέπω, τὸν πιλότο τοῦ ἀεροπλάνου, τοῦ εἶπε σοβαρὰ ὁ Στάντις. Καὶ τώρα διερωτῶμαι, πῶς ἕνας κύριος τῆς κοινωνικῆς σας θέσεως, καταντήσε προδότης τῆς πατρίδος του;... Περιττὸ νὰ ἀρνηθῆτε. Τὰ ἔβρω ὅλα. Γιὰ σύνθημα μεταχειριζόσασταν τὶς θημωνιές τοῦ χωραφιοῦ. Ἀναποδογυρίζατε μερικές, κι' ὁ ἀριθμὸς τοὺς ἦταν κρυπτογράφημα, τὸ ὁποῖο μεταβιβάζατε στοὺς φίλους σας, μὲ τὸν πιλότο αὐτόν, ὁ ὁποῖος, εὐτυχῶς, ἀγνοοῦσε τὴν ἐσημειωμένη αὐτὴν ὑπόθεσιν. Φανταζόταν ἀπλῶς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ φάρσας ἢ περὶ συνεννοήσεως μεταξὺ φίλων. Στείλαμε σήμερον τηλεγραφεῖ τοῦ ἀεροπλάνου τοῦ σ' ὅλα τὰ ἀεροδρόμια τῆς Ἀγγλίας καὶ τὸν συνέλαβαν μόλις προσγειώθηκε.

Ὁ τραπεζίτης εἶχε καταντήσῃ ἀληθινὸν ράκος.

— Σὰς ζητῶ μιά χάρη, τραύλισε. Μὴν ἀτιμάσετε τὸ ὄνομά μου. Εἶχα καταστραφεῖ οἰκονομικὰ καί, γιὰ νὰ σώσω τὰ παιδιὰ μου καὶ τὴν γυναῖκά μου, πρόδωσα τὴν πατρίδα μου...

— Μέσα σὲ δάσος τοῦ Στάϊλς Κάρτ, συμβαίνουν κάποτε κυνηγετικὰ δυστυχήματα, τοῦ εἶπε ὁ Ρόναλντ καί, πρὸς μεγάλην κατάπληξιν ὧν μας, ἀνοίξε τὴν πόρτα κι' ἀφῆσε τὴν σὲρ Τζέιμς ἐλεύθερο.

Δυὸ ὥρες ἀργότερα, οἱ φύλακες τοῦ δάσους, ἀνεκάλυπταν τὸ πτώμα τοῦ τραπεζίτου, μέσα σὲ κάτι θάμνους... «Κυνηγετικὸ δυστύχημα», ἀπεφάνθη ἡ ἀστυνομία, μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀνακρίσεων.

Ε. ΣΑΠΠΕΡ.

ποιον νεαρό. Τοὺς συνήντησα, μετὰ, καὶ στὴν τραπεζαρία τοῦ πανδοχείου. Συζητοῦσαν μὲ τὸν Ρόναλντ, ὁ ὁποῖος φαινόταν φοδερὰ συγχισμένος.

— Ἐχεις τὶς φωτογραφίες, Μπόμπι; μὲ ρώτησε.

Τοῦ τὶς ἔδωσα.

— Καλὰ, ἔλα τώρα μαζί μου. Περιμένω κάποια ἐπίσκεψη. Ἐσὺ Μὰκ Ἀϊθερ, κρύψου στὸ διπλάνο δωμάτιο.

Μὲ ὡδήγησε μετὰ σὲ μιά μικρὴ αἰθουσα, κι' ἔπεσε βαρὺς σὲ μιά πολυθρόνα. Ἀναψε ἕνα τσιγάρο καὶ περιμένα. Πέρασαν ἀρκετὰ λεπτά, στὴν πόρτα, καὶ, ξαφνικὰ,

Το "αρωότο κρέινο"

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Στο 'Αζαί, ένα γραφικό χωριουδάκι της κοιλάδας του 'Ιντρο, στη μεσημβρινή Γαλλία ζή η όμορφη Σαρλόττα Λαμάρς με τα δίδυμα κοριτσάκια της, την Κλαίρη και τη Λουίζα, δυο χαριτωμένα αγγελούδια, έξι ετών. 'Ο άνδρας της Σαρλόττας, Ζωρζ Λαμάρς, απουσιάζει από διετίας στην Αυστραλία, όπου πήγε για να δουλέψει και σχηματίσει την προίκά των κοριτσιών του. Μιά μέρα η Σαρλόττα αισθάνθηκε μία παράξενη αδιαθεσία που την ανάγκασε να βγαίνει έξω για ν' αναπνέει καθαρόν αέρα. Αυτό συνέβαινε όποτε δούλευε το αβεστιάκι, π' έβοσκότανε πλάι στο σπίτι της, άλλ' η Σαρλόττα δεν είχε προσέξει π' την παράξενη σύμπτωση. 'Η αδιαθεσία αυτή μεγάλωνε μέρα με την ημέρα και η Σαρλόττα κατέφευγε στο δάσος, τρικλίζοντας σαν μεθυμένη από τις περίεργες οσμοδίνες που την κατέλαμβαναν. Παραμιλούσε, γελούσε χωρίς λόγο και είχατε εγκαταλείψει τελείως το σπίτι της. 'Ο κόσμος άρχισε να τη φωνάζει «Μπεκρού». Πολλές φορές την έβρισκαν ξεπλωμένη, αναίσθητη μέσα στα χωράφια. Κι' ένα πρωί, η Σαρλόττα, χωρίς να έχει πότε και πώς, γέννησε ένα αγοράκι, τον 'Αντρέ. Τό σκάνδαλο υπήρξε τρομερό στο χωριό. 'Αλλ' η Σαρλόττα ήταν τελείως άθωα. Τό νόθο παιδάκι άρρώστησε κι' αυτό και πέθανε. Μιά μέρα επιστρέφει από την Δίστραλτα ο Ζωρζ Λαμάρς. Δεν μένει όμως. Παίρνει τα δυο του κοριτσάκια και φεύγει, ενώ η Σαρλόττα μένει μόνη κι' άπροστατευτη. 'Η κατακραυγή του χωριού, αναγκάζει τον εισαγγελέα να διατάξει ανακρίσεις για τον θάνατο του μικρού παιδιού. 'Η

Σαρλόττα συλλαμβάνεται ως δηλητηριάστρια και τό δικαστήριο την καταδικάζει. 'Ενα θράνυ, όμως, έντελώς τυχαίως, ο γιατρός Μαρινιάν έμαθε ότι δίπλα στο σπίτι της Σαρλόττας ήταν ένα άσβεστικό, του οποίου οι αναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. Τώρα έξηγειτο η παράξενη άρρώστια της Σαρλόττας και ο θάνατος του παιδιού της, τό όποιον πέθανε από άσφυξία. Αισθανόμενος τύψεις συνειδήσεως γι' αυτό ο Μαρινιάν, πηγαίνει ε. Ζράνυ κρυφά στο άκατοίκτη σπίτι της Σαρλόττας, για να διαπιστώσει αν πράγματι οι αναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. Έπαυε, όμως, ο ίδιος από άσφυξία, βγήκε έξω σαν τρελλός και σωριάστηκε άναίσθητος στο δρόμο.

Από ένα τυχαίο περιστατικό που περιήλθε εις γνώσιν της Δικαιοσύνης, η Σαρλόττα Λαμάρς έπηρε χάριν, μετατρεπείσης της ποινής της εις ισόβια δεσμά. 'Ο άνδρας της, όμως, τρελλάθηκε από την άπρόγνωση του και τό δυο δίδυμα κοριτσάκια, η Κλαίρη και η Λουίζα έκλεισθησαν σ' ένα ορφανοτροφείο.

Δώδεκα χρόνια αργότερα, η Σαρλόττα Λαμάρς έδωκε από τη φυλακή, χαρισθέντος του ύπολοιπου της ποινής της. Καί άμέσως έτρεξε στο Βουβραί, όπου τό ορφανοτροφείο, για να ξαναβεί τά κορίτσια της. Έκει όμως μαθαίνει πως οι μικρές είχαν μόλις ποδ' ολίγου δραπευθεί. Γίνονται έρευνες παντού αλλά τά κορίτσια δεν άνευρέθησαν. Τό ένα από αυτά, η Κλαίρη, φθάνει στο Παρίσι και πάίνει δουλειά σ' ένα καπελλάδικο. Την είχε συστήσει εκεί ο τραπεζίτης κ. Μώμπ που την είχε γνωρίσει τυχαία και την είχε συμπαθήσει. Γρήγορα όμως η Κλαίρη, που είχε μετανοήσθαι σε Μαγδαληνή, άντισταμάνεται τί ήταν η συμπάθεια αυτή και άποκρούει τόν Μώμπ. Αυτός εις έκδίκησιν την πετά στο δρόμο. Χωρίς σπίτι, χωρίς δουλειά, η Κλαίρη συναντά κάποια τέως συνάδελφό της, την Σοφία, που κάμνει τώρα ύποπτη ζωή. Αυτή της προσφέρει φιλοξενία χωρίς να φανερώσει στην Κλαίρη τί έκαναν στην πραγματικότητα. Μιά μέρα τόν παρασύρει σε μία έκδρομή. Έκει η Κλαίρη γνωρίζεται μ' ένα νέο και πλούσιότατο κύριο, τόν Ρομπέρ 'Ωζού που την έρωτεύεται τρελλά και που την περβεί στο τέλος να τόν ακολουθήσει.

'Η Κλαίρη είναι τώρα μέσα στα πλούτη. Σαφνικά μία μέρα δέχεται την επίσκεψη του τραπεζίτη Μώμπ. Είναι πάντα τρελλός μαζί της και την καλεί να τόν ακολουθήσει. Αυτή άρνείται και ο Μώμπ ορκίζεται να έκδικηθεί. Προκαλεί μία φιλονεικία με τόν Ρομπέρ, μονομαχεί μαζί του και τόν σκοτώνει. 'Η Κλαίρη είναι πάλι μόνη. 'Αλλ' όχι έντελώς. Κάποιος την αγαπά και την σέβεται: ο γιατρός Γκωτιέ Μαρινιάν, που ζή τώρα μακριά απ' τό σπίτι του. Μιά μέρα καθώς έπλετρεφαν από έναν περίπατό τους στο δάσος άκούει γυναικείες φωνές να ζητούν βοήθεια. 'Ο Γκωτιέ τρέχει και κατορθώνει να σώσει την γυναίκα που κινδύνευε. 'Ηταν ένα νέο κορίτσι που είχαν έπιτεθή κακοποιοί. 'Ο Γκωτιέ τό πηγαίνει στο σπίτι της φίλης του και η Κλαίρη άναγνωρίζει την άδελφή της Λουίζα. Έκείνο τό θράνυ οι δυο άδελφές τό περνούν σ' εδών όλόκληρο διηγώντας η μία στην άλλη τίς περιπέτειές τους. Μεταξύ άλλων η Λουίζα μιλεί στην άδελφή της για κάποια αισθηματική της γνωριμία με κάποιον

Ούρβανό, τό γυιό του κόμητος Ούμβέρτου ντε Τιελλαί. Την άλλη μέρα τίς επίσκεπται ο Γκωτιέ κι' οι νέες μαθαίνουν ότι η μητέρα τους ζή. Παρακαλούν τόν Γκωτιέ να τούς την έμνη. Αυτός υπόσχεται. 'Εν τώ μεταξύ είδοποιείται ο Μπερτελέν και παίρνει τά δυο κορίτσια σπίτι του. Μιά μέρα σ' έναν περίπατό τους οι δυο νέες συναντιώνται με τόν Ούρβανό. Αυτός άναγνωρίζει την Λουίζα και η καρδιά του χτυπά δυνατά. Πηγαίνει σπίτι τους και βρίσκει τίς δυο κοπέλλες, τώρα πιά είναι βέβαιος πως είναι αυτή. 'Ο Ούρβανός ξαναπηγαίνει. 'Αγαπά καθημερινώς και περισσότερο την Λουίζα. 'Ο Μπερτελέν παρακολούθει 'ήνυχος όλη αυτή την ιστορία. Φοβάται μη τό έσθημα αυτό κάνει την Λουίζα δυστυχισμένη. 'Ο κ. ντε Τιελλαί δεν θα επέτρεπε ποτέ στο γυιό του να πάρη την κόρη της «Μπεκρούς». Έπρεπε λοιπόν να σταματήσει τό χακό τώρα που ήταν ακόμη στην άρχή. Πηγαίνει και βρίσκει τόν Ούρβανό. Αυτός όμως είναι άνένδοτος. 'Απειναντίας δέ, μιλεί το πατέρα του για τό έσθημά του. 'Εν τούτοις και αυτός καθώς και η γυναίκα του, δεν συγκρατούν σ' όν γάμο τόν Ούρβανό με την Λουίζα. 'Ο πατέρας του άναλαμβάνει να πείσει την Λουίζα να άποτραβηχθεί και ποδ' τόν σκοπό αυτό πηγαίνει να την βοη. Στο δρόμο του όμως συναντά τόν Μώμπ τόν όποιον άναγνωρίζει, όχι όμως και με δεβαιότητα. Νάννι άραγε αυτός; διερωτάται. Κι' μήπως έρχεται πάλι έδω για να κάνει κανένα καινούργιο έγκλημα;

3000

Εμεινε λίγες στιγμές συλλογισμένος.

Ω, αν η άρρώστια δεν είχε μεταβάλει τόσο πολύ τα χαρακτηριστικά του προσώπου αυτού, ο κόμης θα τόν είχε άναγνωρίσει. Καί θα τού έφώναζε με περιφρόνηση:

—Είσαι σύ! Σύ, ο Λέων ντε Τιελλαί, ο δίδυμος άδερφός μου... Σύ, ο κλέφτης και ο πλαστογράφος, τού όποιου έσώσα την τιμή πρό είκοσι έτών! 'Εσύ, που δολοφόνησες τόν γιατρό Ρεννέβιλ! Σύ, ο έλσεινός, ο κακούργος, ο άτιμος!

Είχε άλλάξει όμως τόσο πολύ, όπως είπαμε, ο Μώμπ ώστε ο κόμης δεν τόν άναγνώρισε.

—Δέ βαρύνεσαι! 'Ομοίότης θα είναι

Η ιστορία

ένος μαρτυρικού
έρωτος
που τίδεται στην
πιό άπρόοπτη
και δραματική
δοκιμασία.

ΟΝΙΩΝ ΟΣΩΩΩΩ

μόνο, συλλογίσθηκε. 'Επειτα ο Μπερτελέν θα τόν έμνη άφου πηγαίνει στο σπίτι του.

—

Μετά δέκα λεπτά της ώρας έφθασε στο σπίτι του Μπερτελέν.

Μπήκε μέσα και ζήτησε να μιλήσει στις νέες.

Τόν έδωχθη ο ίδιος ο Μπερτελέν.

—Κύριε, τού είπα, έμεινε χθές με τόν γυιό σας, απ' την έπίσκεψή σας συμπεραίνω ότι θα σας έξομολογήθηκε όλα.

—Πράγματι.

—Δέν είναι δύσκολο συνεπώς να μαντεύση κανείς γιατί ήρθατε έδω. 'Επιθυμείτε να δήτε την Λουίζα, βέβαια, για να της πείτε πράγματα που δεν πρόκειται να την εύχαριστήσουν...

—Και αυτό είναι αλήθεια!

—Τό προέδλεπα... Παραδέχομαι, μάλιστα, πως δεν μπορούσε να γίνη διαφορετικά. 'Ενα πράγμα θα σας ζητήσω μόνον: προσπαθήστε να της μιλήσετε με τέτοιο τρόπο, ώστε να μη λυπηθεί πολύ. Μην ξεχνάτε πως τό παιδί αυτό ύπέφερε ήδη άράνταστα, και ότι πρόκειται να την κάνετε και πάλιν να πονέσει...

Και ο Μπερτελέν επρόσθεσε:

—Θα ρωτώ πως έχω τό δικαίωμα να σας άπευθύνω αυτή την παράκληση...

Υπονοούσε την σκηνή που είχε λάβει χώραν μεταξύ τους πρό δώδεκα χρόνια, όταν ο Μπερτελέν είχε μάθει από την Κλοτίλδη ποιάς ήταν ο δολοφόνος τού Ρεννέβιλ, και με μία λέξη του θα μπορούσε να άτιμάσει τό όνομα τού ντε Τιελλαί.

—Τό παραδέχομαι, κ. Μπερτελέν, είπαν ο κόμης.

Και, με κάποια διστακτικότητα που φάνηκε παράξενη στον Μπερτελέν, ο Τιελλαί τόν έρώτησε:

—Ηρό ολίγου σας έπεσκέσθη κάποιος;

—'Οχι...

—Τώρα που έρχόμουν, συνήντασα έναν κύριο που μού ζήτησε την διεύθυνση τού σπιτιού σας.

—Δέν ήρθε κανένας.

—Μήπως τότε... ή έπίσκεψις αυτή προωρίετο για καμμιάν από τίς δυο νέ-

ες, που φιλοξενείτε;

—Δέν πιστεύω. 'Εως την στιγμή που ήρθατε ήμουν μαζί τους, και μπορώ να σας βεβαιώσω ότι δεν έδωχθηκαν και αυτές καμμία έπίσκεψη.

—'Ο άνθρωπος αυτός, τότε, θα σας έπισκεφθή, φαίνεται, αργότερα. 'Εάν τόν γνωρίζετε, θα μού πείτε ποιάς είναι... 'Υποσχεθήτε μού το...

—Μά... σας ενδιαφέρει, λοιπόν, τόσο πολύ αυτός ο άνθρωπος;

—Ναί, ναί, είπεν ο κόμης προσπαθώντας να κρύψη την ταραχή του.

—Σας τό ύπόσχομαι τότε... Καί τώρα, πάω να σας στείλω την Λουίζα.

—

'Υστερ' από πέντε λεπτά, η Λουίζα βρισκόταν έμπρός στο κ. ντε Τιελλαί.

Δέν τόν ήξευρε διόλου. Τόν έδλεπε για πρώτη φορά. 'Ο Μπερτελέν όμως, πριν την στείλ η αυτόν, της είχε πη:

—Είναι ο πατέρας τού Ούρβανου σου, καυμένη μικρούλα... Θάρρος!

Και είχε έλθει...

'Ετρεψε σύγχωρη...

Τί όμορφη που ήταν, έτσι που ήταν ταραμμένη... 'Ο κόμης την έκύτταζε με θαυμασμό.

—Επ' όσον τα χέρια της μέσα στα δικά του, και με γλυκύτητα της είπε:

—Παιδί μου, θεώρησέ με σαν πατέρα σου...

Την έβαλε και κάθισε κοντά του στον καναπέ.

—'Ελα... σύνελθε, παιδί μου... της είπε με την ίδια καλωσύνη πάντα.

Αυτή προσπάθησε να χαμογελάσει. 'Από τα μάτια της όμως έκλυσαν δάκρυα.

—'Ο γυιός μου μού τό είπα όλα.

'Η Λουίζα χαμήλωσε τα μάτια και κοκκίνισε.

—Μού είπα πόσο σ' αγαπά... πράγμα που θα έχρη μαντεύσει, βέβαια, έξακολούθησεν ο κόμης, και μού είπα ακόμη ότι, αν και δεν τού έξομολογήθηκες, είναι εν τούτοις πεπεισμένος ότι κι' έσύ τόν αγαπάς...

—'Ετσι δεν είναι;

—Είπε την αλήθεια, κύριε... Τόν αγαπώ. Τόν αγαπώ μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου... Καί θα τόν αγαπώ πάντα...

—Γι' αυτό άκριβώς ήρθε, παιδί μου... 'Η άγάπη αυτή θα μπορούσε να φέρη τη δυστυχία και στους δυο σας... Πρέπει να παύσετε ν' αγαπιόσαστε.

'Η Λουίζα έκλεισε τα μάτια.

—Δέν είναι δυνατόν... ψιθύρισε.

—Πρέπει, εν τούτοις, καυμένη μικρούλα, να κάνης κουράγιο, και να πείσης τόν έαυτό σου να τόν λησμονήσης... άφου δεν μπορείς να γίνης γυναίκα τού γυιού μου...

—Τό έρω πως δεν μπορώ να γίνω γυναίκα του. Δέν σπαίω εγώ όμως αν τόν αγαπώ... Καί αν θα τόν αγαπώ πάντα...

—'Ετσι λέει κανένας... κι' έπειτα ξεχνάει!

'Η Λουίζα έσήκωσε τό κεφάλι, και τόν έκύτταζε θλιμμένα και σοδάρως.

—'Οχι, κύριε, δεν ξεχνάει...

Τό ύφος της και η πάντησίς της έκαναν έντύπωση στον ντε Τιελλαί.

—'Οπως βλέπεις, παιδί μου, παιδί μου, δεν ήρθα έδω με έλχιρκές διαθέσεις... 'Απεναντίας μάλιστα. Θα ήθελα, άφου κουβεντιάσουμε σοβαρά μαζί, να σου μείνι μία καλή άνάμνησις για μένα, γιατί, αν άναγκάζομαι να βάξω έμπόδια στον έρωτά σας, τό κάνω αυτό μόνο και μόνο γιατί η λογική με έξαναγκάζει. Καταλαβαίνεις βέβαια τί θέλω να πώ... τί έννοώ...

—'Αλλοίμονο, ναί!

—Πιστεύω με ότι σε λυπάμαι μ' όλη μου την καρδιά. Δέν σε καθιστώ ύπευθυνη για τό παρελθόν της μητέρας σου... Δυστυχώς όμως έτσι είναι η κοινωνία... 'Η μόρα σε καταδικάζει να ύποφέρης για τα σφάλματά μιας άλλης... Θα ήταν καταστρεπτικό για τόν γυιό μου αν συμμεριζόταν μαζί σου την φοβερή αυτή κληρονομία. Παρ' όλ' αυτά, αυτός είναι έτοιμος να σε παντρευθή, γιατί δεν σου καρδω δτι σ' αγαπά πολύ. 'Εμείς όμως, ο πατέρας του και η μητέρα του, έχουμε καθήκον ν' άγρυπνούμε στην εύτυχία του.

'Η Λουίζα δεν άπάντησε τίποτα.

Καταλάβαινε ότι ο κόμης είχε δίκιο.

—Τό έρω, παιδί μου, έξακολούθησε ο κόμης, ότι τά λόγια που σου λέω σε πληγώνουν βαθύτατα... Σοδ ζήτησ' συγγνώμην. Δέν έτελείωσα όμως...

—Τί θα βρήτε να μού πείτε ακόμα,

Το "αφρωδίο κρίνο"

ώστε να με κάνετε να υποφέρω;...

—Οά σε κάμω να υποφέρεις, πράγματι.

Επῆρε πάλι τὰ χέρια της μέσα στὰ δικά του και τὰ έσφιξε με τρυφερότητα. —Πρέπει, συνεπώς, να διακόψετε τις σχέσεις σας με τόν γιό μου. Πρέπει να παύσετε να βλέπεσάστε. Κι' επειδή φοβούμαι ότι ο Ουρβανός δεν θα έλξη το θάρρος να τὰ χαλάσει μαζί σου, επειδή είμαι βέβαιος μᾶλλον ότι θα θελήσει να με παρακαλούει... πρέπει εσύ να προκαλέσεις τήν διακοπή των σχέσεών σας!

—Και φαντασθήκατε ότι θα έχω εγώ αυτό το θάρρος;

—Ναί, εάν τόν αγαπάς πραγματικά... εάν τόν αγαπάς όχι εγωϊστικά, αλλά για τόν εαυτό του...

Η Λουίζα έμεινε για λίγο σιωπηλή. Τὰ μάτια της ήταν πλημμυρισμένα δάκρυα.

Κατόπιν, όταν ησύχασε κάπως, έρώτησε:

—Τί θέλετε να κάνω;

—Οά ξανασυναντηθίτε με τόν Ουρβανό...

—Αί...

—Ναί, οά τόν ξαναϊδείτε ἄλλη μιὰ φορά... μιὰ μονάχα... Οά προσπαθήσετε να τόν κάνετε να λογικευθῇ... Και εάν δῆς ότι δεν πείθεται στὰ λόγια σου, οά τοῦ πῆς ότι δεν τόν αγαπάς πλέον...

Η Λουίζα εκύτταξε με περηφάνεια τόν κόμητα.

—Δεν οά με πιστέψῃ!... είπε. "Οπως δεν οά τόν έπίστευα κι' εγώ αν εργόταν να μου πῇ ότι έπαισε να μ' αγαπά!...

—Μού υπόσχασαι, τουλάχιστον, ότι οά κάνεις αὐτή τήν προσπάθεια;

—Σας τὸ υπόσχομαι.

—

Όταν ο κόμης έφυγε, καθώς προχωρούσε για να πάρη τὸ μονοπάτι τοῦ δάσους, είδε τόν ἄνθρωπο πού είχε συναντήσει προηγουμένως στάν δρόμο.

Διευθυνόταν πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Μπερτελέν.

Αὐτὸς δὲν ἀντελήφθη τὸν ντὲ Τιελλαί.

Ο κόμης ἐν τούτοις ἐστάθηκε καὶ τὸν παρακολούθησε με τὸ βλέμμα.

Τὸν είδε νὰ μπαίνει μέσα στὸ σπίτι.

—Νᾶναι αὐτὸς ὁ ἄρ' ἄρ' ἄρ'... ἀναρωτήθηκε.

Ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Φενεστρέλ, ἄρχισε νὰ περιφέρεται γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μπερτελέν.

—Ἀφ' οὗ μῆκε στὸ σπίτι του, ὁ Μπερτελέν οά μπορούσε νὰ μου δώσῃ πληροφορίες γι' αὐτόν... σκέφθηκε.

Καὶ περίμενε...

—

Ο ξένος δὲν ἔμεινε πολλή ὥρα στὸ σπίτι τοῦ Μπερτελέν. Ὑστερὰ ἀπὸ ἕνα τέταρτο έφυγε.

Φαινόταν πολλὴ παραμύθιος. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν παράξενα...

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ κοντὰ του, ὁ κό-

μης τὸν ἄκουσε νὰ ψιθυρίζει:

—"Οχι, όχι, δὲν παραδέχομαι ὅτι νικήθηκα! Σὲ λίγο... οά γίνῃ δική μου... ναί, δική μου...

Μπήκε μέσα στὸ δάσος, κι' ὁ ντὲ Τιελλαί τὸν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Μπερτελέν φάνηκε στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ του.

Ο κόμης ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος του.

Ο Μπερτελέν τὰ ἔχασε ὅταν τὸν ξαναείδε.

—Ἐσεῖς!... έρώτησε. Τί συμβαίνει;... Γιατί είσθε ὅσι χλωμό;...

—Ἐξάφνα, θυμήθηκε:

—"Αί, ναί, είπε. Θέλετε νὰ μάθετε ποὺς εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού ἔλθε εἰς τὸν δάσος, δὲν εἶν' ἔτσι;...

—Ἀκριβῶς...

—Κάποιος τοῦ ἔδωσε ἐσφαλμένες πληροφορίες καὶ νόμισε ὅτι πούλῳ τὸ κτήμα.

Ἦλθε εἰς τὸν δάσος νὰ μὲν προτείνῃ νὰ τ' ἀγοράσῃ... Τοῦ είπα, φυσικά, ὅτι δὲν πούλῳ τίποτα... Αὐτὸς, τότε, μού ζήτησε συγγνώμην καὶ με έρώτησε ἂν ἐγνώριζα κανένα ἄλλο κτήμα εἰς τὸν δάσος πού νὰ βρισκεται πρὸς πώλησιν. Τοῦ ἔδωσα δύο-τρεις διευθύνσεις, καί...

Ο κόμης τὸν διέκοψε:

—Πῶς τὸν λένε; ρώτησε.

Ο Μπερτελέν ἔδειξε στὸν κόμητα ἕνα ἐπισκεπτήριο, ἐπάνω στὸ ὁποῖον ἦταν τυπωμένο τὸ ὄνομα καὶ ἡ διευθύνσις τοῦ Μώμπ.

Τὸ ὄνομα ὅμως αὐτὸ δὲν ἔλεγε τίποτα στὸν κόμητα, δὲν τοῦ θύμιζε τίποτα.

Δὲν ἠσύχασε ἐν τούτοις. Οἱ ὑποψίες του δὲν τὸν ἄφηναν. Ἦθελε νὰ μάθῃ...

Ἡ πρώτη σκέψις του ἦταν νὰ πάῃ στὸ Παρίσι, καὶ νὰ πρὸβῃ σὲ μιὰν ἐρευνα σχετικῶς με τὸν παράδοξον αὐτόν τραπέζι.

Ἐπειτα ὅμως σκέφθηκε ὅτι οά ἦταν προτιμώτερο νὰ προσπαθήσῃ νὰ μάθῃ τί ἐγύρευε σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ ὁ Μώμπ, γιὰ ποῖο λόγο εἶχεν ἔλθει ἐκεῖ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Ο κόμης ἐτάχυνε τὸ βῆμα. Ο τραπέζις δὲν οά είχε προσφάσει ν' ἀπομακρυνθῇ πολὺ.

Πράγματι, σὲ λίγο τὸν διέκρινε στὸ βάθος τοῦ δρόμου. Πρὶν τὸν πλησιάσῃ ὅμως, ὁ τραπέζις ἀνέβηκε σ' ἕνα ἀμάξι, τὸ ὁποῖον ξεκίνησε ἀμέσως.

Ο ντὲ Τιελλαί έτρεψε τὰ χέρια του με ἱκανοποίησιν: Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν ἀμαξά...

Ο ἀμαξάς αὐτὸς ἦταν στὴν ὑπερησία ἐνὸς ξενοδοχείου τῆς πόλεως.

—

Ο Μώμπ βρισκόταν μόνος στὸ δωμάτιό του. Καθόταν σὲ μιὰ ξεφτισμένη πολυθρόνα, καὶ φαίνοταν βυθισμένος σὲ φαντασμοποιήσεις.

Ἐξάφνα, ἀκούσθηκε ἕνας κτύπος στὴν πόρτα.

—Ἐμπρός! είπε.

Ἦταν ὁ ὑπρέστης τοῦ ξενοδοχείου.

—Αὐτὸς ὁ κύριος εἶναι κάτω καὶ θέλει νὰ σᾶς δῇ, τοῦ είπε, δίνοντάς του ἕνα ἐπισκεπτήριο.

Ο Μώμπ ἔπρεε τὸ ἐπισκεπτήριο καὶ διάβασε:

—

—Ποῦ ἀκριβῶς βρίσκεται;

—Σας είπα: κοντὰ στὸ Φενεστρέλ. Τὸ ἀγόρασα ἀπὸ τὸν δυστυχημένο γιαντὸ Ρενεβίλ, πού ἐδολοφονήθηκε τὸ βράδυ ἀκριβῶς τῆς ἡμέρας πού τοῦ ἐμέτρησα τὸ ἀντίτιμον τοῦ κτήματος.

Ο Μώμπ, χωρὶς νὰ ταραχθῇ διόλου

ἀκόμης Ουμβέρτος ντὲ Τιελλαί...

Ἀπὸ κάτω, ὁ κόμης με μολύβδι εἶχε σημειώσει:

«Αί' ὑποθέσεις. — Τῇ συστάσει τοῦ κ. Μπερτελέν».

—Δὲν ξέρεις τί με θέλει ὁ κόμης ντὲ Τιελλαί; ἐρώτησεν ὁ Μώμπ τὸν ὑπρέστη τοῦ ξενοδοχείου με φωνὴ πού ἔτρεψε κάπως.

—Οχι. Δὲν μού είπε τίποτα.

Ο Μώμπ σηκώθηκε.

—Πολὺ καλῶς. Ἀς ἔλθῃ... είπε.

Όταν ἔμεινε μόνος ἀναψε ἕνα πούρο, κυττάχθηκε στὸν καθρέφτη, καὶ περίμενε.

Σὲ λίγο, ἡ πόρτα ἀνοιξε καὶ ἐμφανίσθηκε ὁ κόμης.

—Σὲ τί ὀρεῖλω τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεώς σας; τὸν ἐρώτησεν ὁ Μώμπ, προχωρῶντας πρὸς τὸ μέρος του.

Ο ντὲ Τιελλαί ἀνατρίχιασε.

Ο ἥχος αὐτῆς τῆς φωνῆς τοῦ ἔφερε χίλιες δὺ ἀναμνήσεις.

Ο Μώμπ ὅμως ἦταν πολὺ ἥρεμος. Δὲν ἔδειχνε τὴν παραμικρὴ συγκίνηση.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ἐνοιῶθε κάποια συγκίνηση, δὲν οά μπορούσε νὰ φανερωθῇ αὐτὴ στὸ πρόσωπό του: Ἡ φοβερὴ ἀρώσσεια εἶχε μεταβάλει τελείως τὰ χαρακτηριστικά του, εἶχε ἀλλάξει ὡς καὶ τὸ βλέμμα του ἀκόμη.

Ο Μώμπ, εἰς τὴν ἡμέραν πραγματικὰ ὁ Λέων ντὲ Τιελλαί, ὁ ἐνοχὸς ἀδελφὸς τοῦ κόμητος, εἶχε γίνῃ ἀγνώριστος.

—

Κυττάχθηκαν μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας σιωπηλοὶ καὶ οἱ δύο.

Ο ντὲ Τιελλαί ἐκάθησε.

—Σας ζητῶ συγγνώμην, κύριε, είπε, γιατί ἔλθα ἔτσι, χωρὶς νὰ με γνωρίζετε, χωρὶς νὰ σᾶς ἔχω συστηθῇ...

Ο Μώμπ ὅμως τὸν διέκοψε.

—Τὸ ὄνομά σας, πάντως, τὸ ξέρω... είπε με ὑφὸς ἀφέλες.

—Αί!

—Ναί. Χθές, πηγαίνοντας στὸ σπίτι τοῦ κ. Μπερτελέν, ἀντίκρισα τὸν πύργο τοῦ Φενεστρέλ...

Ερώτησα τὸν ἀμαξά, κι' αὐτὸς με πληροφορήθηκε. Ο κόμης ντὲ Τιελλαί εἶναι δημοφιλέστατος σ' αὐτὸ ἔδω τὸ μέρος...

Καί-εἶμαι εὐτυχής γιατί μού ἐδόθηκεν ἡ εὐκαιρία νὰ σᾶς γνωρίσω...

—Κύριε, είπεν ὁ κόμης, ἔμαθα ἀπὸ τὸν κ. Μπερτελέν ὅτι ζητᾶτε ν' ἀγοράσετε ἕνα κτήμα...

—Πράγματι, κύριε. Ἐπείσα ὅμμα, μάλιστα, ἐσφαλμένων πληροφοριῶν καὶ γι' αὐτὸ ἤρθα εἰς τὸν δάσος. Μοῦ εἶχαν πῇ ὅτι ὁ κ. Μπερτελέν πούλῳσε τὸ κτήμα του...

Δυστυχῶς ὅμως, ὅπως ἀπεδείχθη, ἦταν φέμματα...

—Οά μπορούσα εγώ, ἴσως, νὰ σᾶς προσφέρω ἕνα ἀγρόκτημα πού οά σᾶς ἐνδιέφερε. Τὸ ἀγόρασα πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια καὶ συνορεύει με τὸν πύργο τοῦ Φενεστρέλ. Ἐγὼ ἀποφάσισα νὰ τὸ πούλῃσω...

—Ποῦ ἀκριβῶς βρίσκεται;

—Σας είπα: κοντὰ στὸ Φενεστρέλ. Τὸ ἀγόρασα ἀπὸ τὸν δυστυχημένο γιαντὸ Ρενεβίλ, πού ἐδολοφονήθηκε τὸ βράδυ ἀκριβῶς τῆς ἡμέρας πού τοῦ ἐμέτρησα τὸ ἀντίτιμον τοῦ κτήματος.

Ο Μώμπ, χωρὶς νὰ ταραχθῇ διόλου

Το "αφρωδίο κρίνο"

ἀπάντησε:

—Θαυμάσια! Ἐσκόπευα νὰ γυρίσω ἀπὸψε κιόλας στὸ Παρίσι. Μπορὼ ὅμως ν' ἀναβάλω τὴν ἀναχώρησή μου ἐπὶ δύο-τρεις ἡμέρες. Οά πάω νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ κτήμα. Καὶ κατόπιν τὰ λέμε...

—Μποροῦμε νὰ κάνουμε κάτι καλλιτερο, κύριε...

—Σας ἀκούω.

—Ἄνετέ μου τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔλθετε νὰ φᾶμε μαζί, αὐριο, στὸ Φενεστρέλ, κατὰ τὴς δώδεκα. Καὶ κατόπιν οά πάμε νὰ ἰδοῦμε μαζί τὸ κτήμα. Ἐτσι, οά εἶμαι εἰς δόξιν ν' ἀπαντήσω σὲ κάθε ἀπορία σας...

Ο Μώμπ σηκώθηκε. Πλησίασε στὸ παράθυρο, τὸ ἀνοίξε, καὶ ἀνέπνευσε βαθειά.

Κατόπιν, ἐγύρισε πρὸς τὸν κόμητα.

—Ἐγὼμαι εὐχαρίστως... είπε.

Ἡ φωνὴ του δὲν ἔτρεψε.

Ἐάν ὁ Μώμπ ἦταν πραγματικὰ ὁ Λέων ντὲ Τιελλαί, δὲν οά παραζόταν στὴν πρότασιν πού τοῦ γινόταν;

—Ὡρεθούρ, λοιπόν, γι' αὐριο... είπεν ὁ ντὲ Τιελλαί.

Κι' ἔτσι ἔφυγε, ἀναρωτήθηκε πάλι:

—Νᾶναι αὐτὸς, ἄρ' ἄρ' ἄρ'... Νᾶναι αὐτὸς;...

—

Όταν ὁ κόμης έφυγε, ὁ Μώμπ διευθυνόταν πρὸς τὸ παράθυρο.

Ἀνασήκωσε τὸ κουρτινάκι, καὶ τὸν κύτταξε πού ἀπεμακρύνετο.

Όταν ὁ Τιελλαί ἐξαφανίσθηκε στὸ γύρισμα τοῦ δρόμου, ἄφισε τὸ κουρτινάκι νὰ ξαναπέσῃ, κι' ἔμεινε λίγο σκεπτικός.

Τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰν ἐκφραση σκληρότητος, μίσους.

—Οά πάω αὐριο στὸ Φενεστρέλ; ψιθύρισε.

Ἐπείπε, βέβαια, νὰ πάῃ. Ἐάν δὲν πήγαινε, οά ἦταν τὸ ἴδιο σὰν νὰ ὁμολογοῦσε τὴν ἥττα του. Οά ἦταν σὰν νὰ φώναζε στὸν κόμητα ντὲ Τιελλαί:

—Φοβῶμαι!

Οά ἦταν σὰν νὰ παραδεχόταν ὅτι ὁ Μώμπ καὶ ὁ Λέων ντὲ Τιελλαί, ὁ σημερινὸς τραπέζις καὶ ὁ ἄλλοτε δολοφόνος, ἦταν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο.

Οά ἐπήγαινε, λοιπόν...

Καὶ τὴν ἐπομένη, ἐπῆγε.

Ο Ουμβέρτος τὸν περίμενε. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Μώμπ τοῦ ἐπροξένησε κάποια ἐκπληξί. Ἀμφέβαλε εἰς τὸ ἂν ἀπεφάσιζε νὰ ἔλθῃ στὸν πύργο. Νά, ἐν τούτοις, πού εἶχεν ἔλθει...

Καὶ ἀπεφάσισε νὰ πρὸβῃ στὸ μεγάλι πείραμα.

Ἦως ὅτου ἐτοιμασθῇ τὸ δειπνο, τὸν ὠδήγησε στὰ περίχωρα τοῦ πύργου.

Τίποτε σχεδὸν δὲν εἶχε ἀλλάξει ἐκεῖ.

ΕΝΑΣ ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΣ

—Εἶναι ἕνα σπανιότατο ἀντίτυπο τοῦ πρώτου τηλεφωνικοῦ καταλόγου πού ἐξεδόθη στὸν κόσμον. Τὸ δέσμιό του εἶναι περίφημο.

—Οά τὸ ἀγόραξα εὐχαρίστως ἂν εἶχε καὶ καμμὶ ἀφιέρωσιν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Συγκοινωνίας τοῦ Καρόλου δου.

γάρ.

—Τὰ δύο αὐτὰ ἀδέρφια ἀγαπῶντουσαν πολὺ. Φανταζόντουσαν, τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ὅτι οά ζούσαν πάντα μαζί. Ἐτσι ἐπίστευαν τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα... Ἐγώ, δηλαδή,

καί...

—Καὶ ὁ ἀδελφός σας, μήπως;...

—Ναί, ὁ ἀδελφός μου ὁ Λέων...

—Πέθανε;... Γι' αὐτὸ είσθε τόσο συγκινημένος;

—Τὸν ἔχασα. Πῖναι εἴκοσι χρόνια πού ἔθανε.

Ο Μώμπ ἀνατρίχιασε.

Ο ντὲ Τιελλαί τὸ παρατήρησε κι' αὐτό. Κι' ἀναρωτήθηκε με ἀγωνία:

—Αὐτὸς νᾶναι ἄρ' ἄρ' ἄρ'... Αὐτός;...

Σηκώθηκαν ἀπὸ τὸν πάγκο καὶ ἐφυγαν ἀπὸ τὴν μικρὴ πλατεῖα.

Κατέβηκαν στὴς ὄχθες τοῦ Ἐντρο.

—Ἐδῶ, είπεν ὁ Ουμβέρτος, ἔσωσα καποτε τὴν ζωὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Ἀλλ' ὁ Μώμπ ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ ἀπαθής.

Ἐγύρισαν στὸν πύργο. Ο Ουμβέρτος περιέφερε τὸν Μώμπ σ' ὅλα τὰ διαμερίσματα.

—Δὲν ξέρετε τὸ Φενεστρέλ;

—Οχι.

Ἀνέβηκαν μιὰ μεγάλη μαρμαρίνη σκάλα. Ἐρθασαν στὸ πρώτο πάτωμα.

—Κανένas ποτὲ δὲν μπαίνει δωμέσα, είπεν ὁ κόμης, δείχνοντας μιὰ πόρτα.

—Τότε, κύριε, είπεν ὁ Μώμπ, δὲν ὁπάρετε λόγος νὰ γίνῃ ἐξαίρεσις γιὰ μένα... Δὲν οά ἤθελα με κανένα τρόπο νὰ φανῶ ἀδιάκριτος.

—Αί, όχι! Γιὰ σᾶς μπορεῖ νὰ γίνῃ μιὰ ἐξαίρεσις. Περᾶστε...

Μπήκαν στὸ δωμάτιο. Ἡ ἐπίπλωσις του ἦταν σοβαρὴ καὶ λιτή. Στὸ βάθος ὑπῆρχε ἕνα μεγάλο κρεβάτι με εἰκόνες. Στους τοίχους ἦταν κρεμασμένα βαρύνοντα παραπετάσματα.

—Ἐδῶ ἐγεννηθήκαμε, ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐγώ, είπεν ὁ κόμης με βαθυθαί φωνή. Ἐδῶ πῆθανε ἡ μητέρα μας... Ἐδῶ είσθις πέθανε ὁ πατέρας μας...

Ο Μώμπ ἐσκούπισε τὸ μέτωπό του...

Δὲν ἔκαμε ὅμως τὴν παραμικρὴ κίνηση πού οά μπορούσε νὰ τὸν πρὸ δώσῃ.

Ἐπροξέθηκε ἄρ' ἄρ' ἄρ' μέσα στὸ δωμάτιο, ἔσκυψε γιὰ νὰ ἐξετάσῃ μερικὰ ἐπιπλα...

Κατόπιν ἐγύρισε πρὸς τὸν κόμητα.

—Ἐπέρχουν ἄλλα δωμάτια στὸν πύργο; τὸν ἐρώτησε μ' ἀδιαφορία.

Ἐν ὅλῃ, ἄς τὰ ἐπισκεφθοῦμε κι' αὐτά...

...Όταν, στὸ σαυροῦπάτωμα, ὁ Μώμπ ἔφυγε ἀπὸ τὸν πύργο, ὁ κόμης ἔμεινε συλλογισμένος.

—Αὐτὸς νᾶναι ἄρ' ἄρ' ἄρ'... ἀναρωτήθηκε γιὰ χιλιστὴν φορὰ ἴσως.

Οι κύριοι Πρωταθληταί

Εθνικός Γυμναστικός Σύλλογος (2ον)

Καθώς ανέφερα και στο προηγούμενο σημείωμά μου ένα από τα ισχυρότερα τμήματα του Εθνικού Γυμναστικού Συλλόγου είναι και το τμήμα Αθλητισμού Στίβου που κατώρθωσε τα δυο τελευταία χρόνια να παρουσιάσει μία σοβαρή εργασία ή οποία δεν περιωρίσθηκε απλώς σε μία εύσυνεδητη προσπάθεια αλλά σε αξιοσημείωτα και σταθερά αποτελέσματα.

Ο Εθνικός έχει σήμερα άφθονο και πολύτιμο υλικό το οποίο υπό την συνεχή και ακούραστη επίβλεψη του γυμναστού κ. Δρίβα επέτυχε να καθέξει την πρώτη θέση μεταξύ των διαφόρων γυμναστικών συλλόγων. Η συνεχής αυτή άνοδος έγινε υπό συνθήκες έντελως δυσμενείς και με μέσα απολύτως ανεπαρκή. Η σημερινή πρόοδος πρέπει πρό παντός ν' αποδοθεί στην επιμονή και το πνεύμα νοικοκυρυσίνης κι' επιμελείας των ιδυνόντων.

Είπε γνωστόν ότι η κυριώτερα προϋπόθεσις ενός γυμναστηρίου είναι το καλό γήπεδο το οποίο δεν αρκεί να έχει μόνο ποιοτικά προσόντα, δηλαδή ελαστικότητα, αλλά πρέπει να είναι και αρκετά ευρύχωρο για τις ανάγκες των διαφόρων τμημάτων ενός συλλόγου.

Δυστυχώς, το γήπεδο του Εθνικού στερείται και ελαστικότητας και ευρύχωρας. Το γεγονός, λοιπόν, αυτό δυσκολεύει άφρατάστως τόσο τον προπονητή όσο και τους αθλητές κατά την διάρκειαν της εργασίας των. Ωσάν, όμως, να μην έφθανε αυτό, έρχονται εποχές κατά τις οποίες τα μέλη του Εθνικού στερούνται παντελώς γηπέδου για να προγυμνάζονται, επί ένα, δύο πολλές φορές και περισσότερους μήνες του έτους.

Πώς συμβαίνει αυτό;

Απλούστατα. Το γυμναστήριο του Εθνικού βρίσκεται άντικρυ στον πίσω-κα του Ζαπτείου και στις όχθες ακριβώς του Ίλισου. Την εποχή, λοιπόν, των βροχών το ρεύμα ξεχειλίζει και το γυμναστήριο μετατρέπεται σε λίμνη. Με την μετατροπή, φυσικά, αυτή κάθε εργασία σταματά ως όπου υποχωρήσουν τα νερά και στεγνώση ο στίβος.

Ας ελπίσουμε ε-

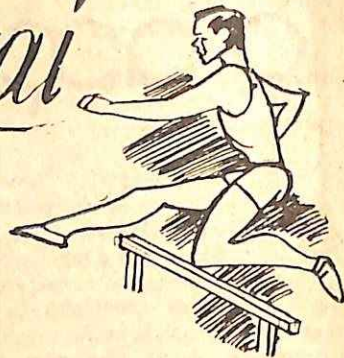
τι εις το μέλλον ο κατακλυσμός αυτός θα παύση να επαναλαμβάνεται χάρις στα τεχνικά έργα που έκτε-

Ο εκ των ιδρυτών και νυν πρόεδρος του Εθνικού Γυμναστικού Συλλόγου. κ. Ν. Αθανασιάδης.

Καθήμενοι εξ άρστερων προς τα δεξιά: κ. Στέκος, κ. Σωτηρίου, κ. Ρουμπέσης, κ. Ορεσίτροφος, κ. Γιαννούης, κ. Αθανασιάδης, κ. Δραβελιώτης, κ. Μαντζαβίνος, κ. Παναγόπουλος. Ορθοί άρ. κ. Βαμβακιάς, κ. Τζάφας, κ. Λάτσος, Ορθοί δεξ. κ. Μπαντούλης, κ. Πέπας, κ. Παυλίδης. Αθληταί: Ζασιεράς, Μαργακίτης, Πιτσιουλάκης, Μπίρης, Φωσκολος, Ευσταθίου, Μητρόπουλος, Σερέτης, 3η σειρά. Καραγιαννίδης, Λυμπερόπουλος, Μαζαράκης, Μητρόπουλος, Αργοντίδης, Τελεταίλια, 4η σειρά. Φιλιππίδης, Χατζής, Μπίρης, Μυλωνάς, Τζαλής, Αγγελόπουλος, Κομπαφλής, Ζαχαρίας.

λούνται εις το ρεύμα του Ίλισου.

Εκείνο, όμως, το οποίο θα έπρεπε να ελπίσει, ή μάλλον να ευχεται κανείς, θα ήτο ένα μέτρον ακόμη πιό ριζικό για την καλύτερευση των συνθηκών υπό τας οποίας εργάζεται σήμερα ο Εθνικός. Η πρέπει να μεταφερθή σε γήπεδο με συγχρονισμένες εγκαταστάσεις ή το ήδη υπάρχον να ευρυνθί και να διασκευασθί ο στίβος του ο οποίος βρίσκεται εις άθλιαν κατάστασιν. Οποιαδήποτε, όμως, λύσις κι' αν δοθί, χρειάζονται χρήματα. Πρέπει, οπωσδήποτε, να θρεθί ένα κονδύλι για την εξυπηρέτηση των αναγκών του Συλλόγου. Πρέπει δε να έχουν υπ' όψιν τους οι αρμόδιοι ότι η μορφή των αναγκών αυτών είναι κατεπεύγουσα.

Κάθε νέα αναβολή, κάθε καινούργια επιβράδυνσις, γίνεται εις θάρος όχι μόνο του Εθνικού, αλλά γενικότερα εις θάρος του ελληνικού αθλητισμού. Γιατί εις όλους είναι γνωστή ή συμβολή αυτού του συλλόγου εις τον αθλητικό στίβο. Μας έδωσε ως τώρα Ολυμπιονίκας, Βαλκανιονίκας, πρωταθλητάς μεταξύ δε των σημερινών στελεχών του υπάρχουν νέοι οι οποίοι συντόμως θα εξέλιχθουν σε αθλητάς πρώτης κλάσεως.

Είπε αλήθεια, ότι το Σ.Ε.Γ.Α.Σ., παρακολουθεί μ' ενδιαφέρον και στοργή κάθε θήμα του Εθνικού και τον βοηθεί όσο του επιτρέπουν οι δυνάμεις του.

Δυστυχώς, ο Σύνδεσμος Ελληνικών Γυμναστικών και Αθλητικών Σωματείων δεν μπορεί, παρ' όλην την καλήν του θέλησιν, ν' ανταποκριθί εις τας πολλαπλὰς υποχρεώσεις του και να θεραπεύση όλες ανεξαιρέτως τις ανάγκες του κάθε συλλόγου. Το ταμείον του δεν το δύνανται επιτρέπει.

Ωστε, έχουμε ένα δεδομένον ότι το Σ.Ε.Γ.Α.Σ., δεν παρέχει περισσότερα διότι δεν του επιτρέπεται και δεν μπορεί να παράσχη.

Εξ άλλου, πάντες αναγνωρίζουν ότι και ο Εθνικός ανήκει μεταξύ των συλλόγων οι οποίοι έ-

χουν κάθε δικαίωμα να ζητήσουν οικονομική ενίσχυση για την καλύτερευση των συνθηκών υπό τας οποίας αναπτύσσονται και προοδεύουν.

Απομένει, λοιπόν, εις το Κράτος να έλθη άρωγόν και να υποστηρίξη χρηματικώς ένα από τα αρχαιότερα και ικανότερα αθλητικά σωματεία του τόπου. Είμεθα βέβαιοι ότι ή προσπάθεια του Εθνικού θα εκτιμηθί από τους άρμοδιους και ή κρατική συνδρομή θα έλθη ως αναγνώρισις της εργασίας την οποίαν παρυσίασε μέχρι τούδε ο γυμναστικός αυτός σύλλογος.

Ας εξακολουθήσουμε, τώρα, την επίσκεψή μας στα υπόλοιπα τμήματα του Εθνικού.

Το τμήμα άθλοπαίδων απαρτίζεται από δυο καλές ομάδες: μία του βόλεϋ-μπώλ και μία άλλη του μπάσκετ. Επί κεφαλής των βρίσκται ένας ικανός αθλητής, ο Παπας, ο οποίος επιδίδεται και στον άθλημα μίλων.

Μαυροκέφαλος, που είναι και δρομέας ταχύτητος και για τον οποίον προβλέπεται ότι θα έχη μιά πολύ καλή εξέλιξη.

Γιαταγάνας, ο οποίος έχει εξαιρετική επίδοση και στην σφαιροβολία μ' ένα ρεκόρ σπάνιον για την ηλικία του. Τριανταφυλλο, που εκτός από το βόλεϋ και το μπάσκετ επιδίδεται και εις το άλμα εις ύψος.

Στις ομάδες άθλοπαίδων ανήκουν, επίσης, και ο Πετρίδης, ο Πυρομάλλης, ο Ασδέρης, ο Σημηριώτης και άλλοι.

Το τμήμα άθλοπαίδων δεν είναι από τα ισχυρότερα του Εθνικού, πάντως γίνεται και σ' αυτό μιά σύντομη προσπάθεια για την καλύτερευση της εμφάνισέως του.

—

Ένα τμήμα το οποίο καθημερινώς εξελίσσεται και έχει σημειώσει μέχρι σήμερα πολλές επιτυχίες στο ενεργητικό του είναι το τμήμα σκοποβολής. Η ομάδα του απαρτίζεται από πολλούς και ικανούς σκοπευτάς όπως οι: Ζαλοκώστας, Παντούλης, Μουγκέας, Παπαδήμας, Λουίζος, Ψωμόπουλος, Βαλάτας, Λεβαδάς, Ευσταθίου, Κρασσάς και Καπετανάκης.

Το σκοπευτικό τμήμα του Εθνικού ανέλαβε την πρωτοβουλία διοργανώσεως αγώνων εξαιρετικού ενδιαφέροντος οι οποίοι θα λάβουν χώραν εντός ολίγων ημερών.

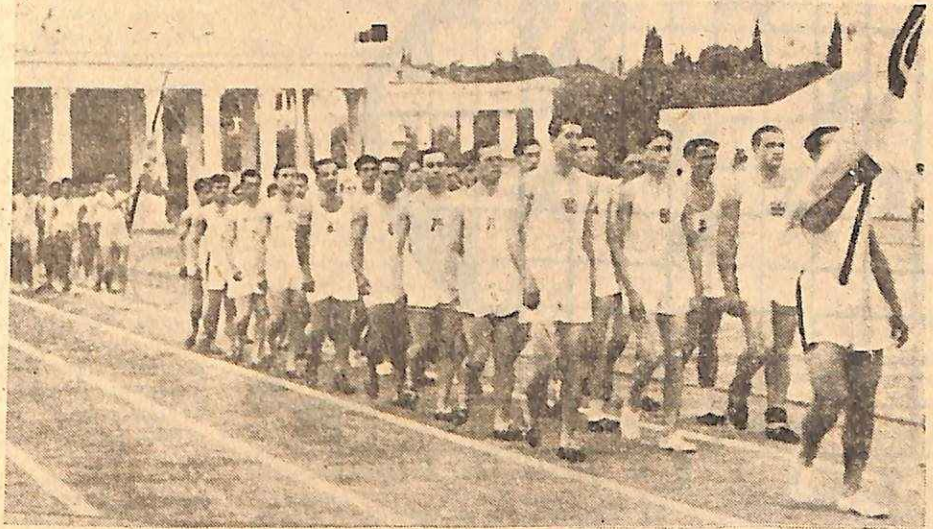
Για το τμήμα πάλης του Εθνικού μπορεί να λεχθί χωρίς καμιά υπερβολή ότι συγκεντρώνει τους καλύτερους Έλληνες παλαιστάς. Απώδειξις τούτου είναι οι λαμπρές επιτυχίες της παλαιστικής ομάδος αυτού του συλλόγου σ' όλες σχεδόν τις συναντήσεις που έλαβε μέρος ως τώ-

ρα. Ίδιαιτέρως διακρίνεται στους Πανελληνίους και τους Εφηβικούς αγώνας όπου καταλαμβάνει σχεδόν πάντοτε την πρώτη θέση.

Εις την κατηγορία 56 κιλών ο καλύτερος της ομάδος είναι ο Μπίρης, ένας εξαιρετικός παλαιστής που κατώρθωσε επανειλημμένως ν' αναδειχθί ως άρα σε πανελληνίους αγώνες. Στην ίδια κατηγορία ανήκει και ο Μέρης, ένας αθλητής που θα έχη πολύ καλή εξέλιξη. Επίσης ο Φωσκολος και ο Ευσταθίου, δυο από τους έκλεκτοτέρους παλαιστάς μας.

Εις την κατηγορία 61 κιλών ανήκουν οι έξης: ο Φιλιππίδης, αθλητής με πολλά προσόντα που θα του επιτρέψουν να καταλάβη μιά θέση εξαιρετική. Ο Πιτσιουλάκης, ένας από τους καλύτερους της κατηγορίας αυτής. Ο Πέτσας, παλαιστής από τους πιό φορμαρισμένους και ο Τριανταφυλλίδης ένα ισχυρό επίσης στέλεχος της ομάδος του Εθνικού.

Εις την κατηγορία των 66 κιλών,

Παράλασις ομάδος του Εθνικού κατά τους Πανελληνίους αγώνας.

διακρίνονται: ο Κόλλιας, ένας παλαιστής με δύναμη και σύστημα. Ο Μητρόπουλος, ένας καλογυμνασμένος αθλητής για τον οποίον προβλέπεται ότι θα εξέλιχθί σε παλαιστή πρώτης κλάσεως. Ο Γρίλος, ένας καλός κι' εύσυνεδητος αθλητής. Και ο Λυμπερόπουλος, ο οποίος με μιά συστηματική προγυμναση θα κατορθώση να παρουσιάση τα καλύτερα αποτελέσματα.

Επί κεφαλής της κατηγορίας των 72 κιλών βρίσκονται τρεις καλοί παλαισταί: ο Ζαχαρίας, που επρότευσσε συχνά σε δύσκολες συναντήσεις. Ο Μαζαράκης, του οποίου ή εξέλιξις φαίνεται βεβαία και ο Ανωτινάδης ο οποίος είναι ένα από τα πολύτιμα στοιχεία της παλαιστικής ομάδος του Εθνικού.

Εις την κατηγορίαν των 79 κιλών διακρίνονται οι έξης: ο Καμπαφλής, ένας από τους καλύτερους αθλητάς του συλλόγου προικισμένος με πολλά και αξιοσημείωτα προσόντα. Ο Βαμβίλης, ένας ικανός παλαιστής με πολύ μέλλον. Και ο Πετμεζάς, ένας καλογυμνασμένος αθλητής που υπόσχεται ότι θα έχη λαμπρά εξέλιξη.

Τέλος εις την κατηγορία βαρέων βαρών την τιμητική θέση την κατέχει ο Βελισσάριος. Παλαιστής πρώτης κλάσεως ο οποίος επανειλημμένως ανέδειχθί τόσο σε πανελληνίους

αγώνας όσο και σε διεθνείς. Εξαιρετικός επίσης αθλητής είναι και ο Τζαρβής, προικισμένος με προσόντα και πείρα καθώς και ο Πουκαμιάς, παλαιστής αξίας ο οποίος κατατάσσεται μεταξύ των καλύτερων.

Φυσικά, τα δνόματα που αναγράφουμε αντιπροσωπεύουν μόλις το δέκατον του συνόλου των αθλητών που αποτελούν το παλαιστικό τμήμα του Εθνικού συλλόγου. Αναφέραμε μόνον τους πρωταθλητάς και εκείνους οι οποίοι έχουν κάπως αναδειχθί σε διαφόρους συναντήσεις. Οι άλλοι βρίσκονται ακόμη σε κατώτερο επίπεδο και έχουν ακόμη ανάγκη σοβαράς και έντατικής προπονήσεως.

Ερχόμεθα ήδη εις το τελευταίο τμήμα του Εθνικού συλλόγου. Το τμήμα σουηδικής γυμναστικής που βρίσκεται υπό την άμεσον επίβλεψιν του γυμναστού κ. Δρίβα και το οποίο δεν έχει ειδικούς αθλητάς, αλλά περιλαμβάνει όλα σχεδόν τα μέλη του Εθνικού.

Στο περασμένο φύλλο της «Εβδομάδος» όπου έδωσα μερικές ιστορικές σημειώσεις και έγγραφα σχετικά με τη δράση του συλλόγου της Λεωφόρου Ολγας, παρέλειψα να μιλήσω για τα κύπελλα που έχει εις την κατοχή του ο Εθνικός.

Εν πρώτοις έχει ένα βαρύτιμο κύπελλο αθλοθετηθέν υπό του Βασιλέως της Ιταλίας, όταν έπεσκέφθη το 1908 τας Αθήνας. Την εποχή ακριβώς εκείνη έγιναν αγώνες ανωμάλου δρόμου και ή ομάδα του Εθνικού ήλθε πρώτη. Εκτός αυτού κατέ-

χει την «Νίκη» της Κύπρου, το κύπελλον των αγώνων Τρικάλων και το κύπελλον των Πανελληνίων αγώνων.

Κατά την διάρκειαν της επίσκεψέως μας στον Εθνικό μου έδόθη ή ευκαιρία να συνομιλήσω με τον διευθυντή του γυμναστηρίου κ. Δρίβα και να άκούσω την γνώμη του σχετικώς με το σύστημα που εφαρμόζει για την προπόνησιν των αθλητών.

Εκείνο το οποίο επιδιώκω, μου είπε ο γυμναστής του Εθνικού, δεν είναι ή κατάρριψις των ρεκόρ αλλά ή συστηματική καλλιέργεια του σώματος. Αυτός κυρίως είναι ο σκοπός μου. Να προσελκύσω, όσο το δυνατόν περισσότερα παιδιά του λαού, να τα απομακρύνω από τους κινδύνους του καφενείου και του δρόμου και να τους δώσω την ευκαιρία να διαπλάσθουν και να γίνουν άντρες υγιείς και δυνατοί.

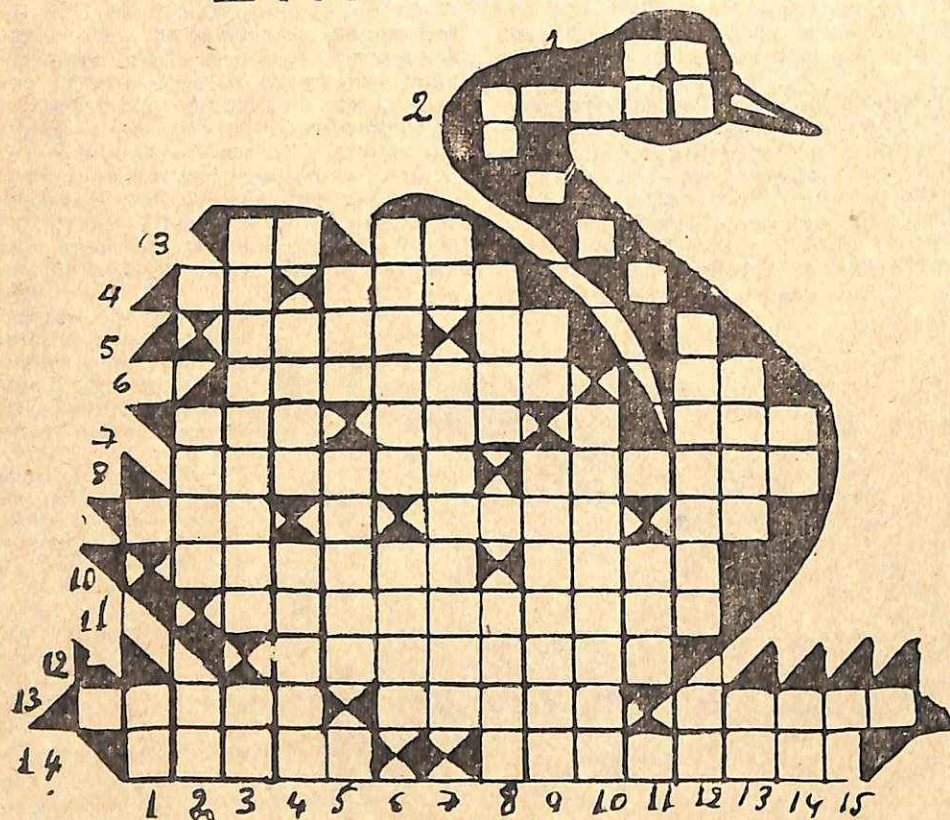
Όσον άφορά τώρα τα ρεκόρ, εκείνα δημιουργούνται σχεδόν μόνα τους.

Με το δεύτερο αυτό σημείωμα, τελειώνει ή επίσκεψις μας στον Εθνικό. Εις το προσεχές φύλλο θα παρουσιάσω στους αναγνώστας της «Εβδομάδος» τους αθλητάς και τους αθριανούς πρωταθλητάς του Πανιώνιου Γυμναστικού Συλλόγου.

Φ. Π.

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

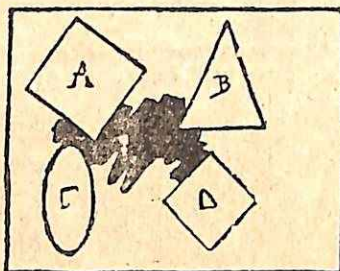
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- Ευωδιάζουν.
- Κοκκινίζει τα μάγουλα.
- Νότα. — Αρθρον.
- Σύνδεσμος. — Θεός του πολέμου.
- Ρήμα που τίθεται στο τέλος των επιστολών μαζί την πρόθεσι διά. — Χοίρος (αρχ.).
- Υποκοριστικόν του αλόγου. — Σύνδεσμος χρονικός.
- Αίσθησις. — Μοναδικό. — Νότα.
- Οι μικρότερες πάντα θέλουν να βρίσκουν καλά. — Τα φορούν κατά τη λειτουργία οι κληρικοί (γεν. πληθ.).
- Ρυθμίζει την ζωή μας. — Μεταφορικά σημαίνει χρήματα.
- Χημική ουσία. — Ήρεμο.
- Τέτοια ήτο ή Έλένη του Μενελάου (αίτια. πληθ.).
- Εβέγγεροι, άπειθαρχία.
- Οι πρώτοι εις το είδος των... — Χόρευς. — Παρηγορία των ναυτιλουμένων.
- Ήπειρος (γεν.). — Όρος της Αρκαδίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

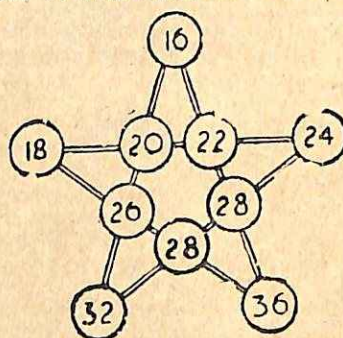
- Διχά σου.
- Όχι μεσαία. — Δύο ζυμαρικά σύμφωνα.
- Ρήμα σημαίνον μεταγλωττίσω. — Αρθρον (πληθ.).
- Καρπόφορον δένδρον. — Κάθε γυναίκα προσπαθεί να γίνει τέτοια.

μέσα στο Δ. μπορούν να χωρέσουν το Α το Β. και το Γ. Ποιά από όσα σ' ε-
παμε, δεν είναι σωστά;

Ένας αιών

Μεταθέσαστε τους αριθμούς που είναι
μέσα σε κάθε κύκλο κατά τέτοιο τρόπο,

δείτε να έχετε ως άθροισμα από κάθε
γραμμή τον αριθμό 100.

Λύσεις προηγούμενων

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Λείπουν τέσσερα. Θα έπρεπε δὲ νὰ λη-
φθῇ ὅτι οἱ κάποιον εἶχε τοποθετη-
θῇ μετὰ τὸ ἐπάνω μέρος πρὸς τὰ κάτω.
(Ὁ 11ος γόμος π. γ.).

ΣΥΜΨΗΦΙΣΤΕ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ

Ἀεροπλάνο: Ἀεροδρόμιον — Σκύλος:
κυνηγός — Εὐκρινής: Ταῦρος — Ὁ
ἀνθρώπος μετὰ τὸν χάρτη: Αὐτοκίνητο —
Ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὸν κλαδευτήρι: Μήλα
— Τὸ μουγγό ἄλογον: κάρρο — Τὸ παι-
δί: τσέρκι — Ἀλογον: βαρέλι.

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Ἄν τὸ πιστόλι εἶχε ἐκπυροκροτήσει
μόνον του, μέσα στὴν τσέπη τοῦ νεαροῦ,
δὲν θὰ ὑπῆρχαν ἔγνη πυρίτιδες στὸ κα-
πέλλο τοῦ θύματος, ἀλλὰ μόνον στὴν
τσέπη. Ἐτσι, ὁ νεαρός ἐσκότωσε τὴν
Μαίρη, πυροβολώντας τὴν κατὰ κεφαλήν
καὶ κατόπιν τράβηξε μιὰ πιστολιά καὶ
ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν τσέπη του, γιὰ νὰ
παρὰ πλάνησιν τὴν δικαιοσύνην.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 568

Οριζοντίως καὶ Καθέτως:
1) Κομπιστόν. 2) Ἀνά. 3) ΟΙ—ΤΕ.
4) Μήκος. 6) Πά—στα. 7) Ἐνικός —
Ροῦπα. 8) Ρα—Ἄρα—Οι. 10) Μοῦρα.
11) Ει—Νι. 12) Ἐπο. 13) Ζεὺς—Δι-
γαίο.

ΤΡΕΙΣ ΑΥΓΕΣ Σ' ΕΝΑ ΝΗΣΙ

Διήγημα του κ.

Γ. Ι. ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

«...Τὰ λυχνάκια τῆς νύχτας ἔχουν σβύσει
κι' ἡ χαρούμενη μέρα ἀκροποδίζει
στὰ θολὰ κορφοβούνια.
Πρέπει ἢ νὰ φύγω καὶ νὰ ζήσω
ἢ νὰ μείνω καὶ νὰ πεθάνω...».

Σαίχημα

Μὲ τὰ πρῶτα χαϊδέματα τῆς αὐγῆς
στ' ἀστρόκέντητο μαῦρο ἀτλάζι,
ἀνάμεσα στὰ ἀνάλαφρα σύννεφα
ποὺ στεφάνωναν τὸν ἀχνόφωτο
φενυμένο ἀπὸ μερικά ἀγουροῦρημένα
γλαρόνια, καθιστρώντας τὸν λιοφτε-
μένο κάδο, ποὺ στὴν ἀκρὴ του ὁ μικρὸς
αὐτόματος φάρος ἐξαπολυθοῦσε νὰ παι-
γνιδίσῃ τίς λευκὲς καὶ κόκκινες ἀνταύ-
γειές του πάνω στὸ λαφριά ρυτιδωμένο
κρυστάλλο, ἔβαλε πλήρη γιὰ τὸ λιμάνι
τοῦ νησιού...
Στὸ χωριό, ἀπὸ ψηλὰ τὸ ἐκκλησάκι
τοῦ προφήτη-Ἡλία ὡς κάτω στὸ γιολό,
ἡ γαλήνη ἀπλωνε ἀκόμη τὰ πέπλα τῆς
κι' οἱ σιελὲς τῆς νύχτας σιέπαζαν ἀκόμη
τὰ γύρω. Ποὺ καὶ τοῦ μονάχα κάποιον
παράθυρον ἀντιφέγγει ἀπ' τὸ φῶς τῆς
καντήλας ποὺ καίγει μπρὸς στὴν Παναγία
γιὰ τὸ καλὸ γύρισμα κάποιου ξενιτεμέ-
νου... Ἀπ' τοὺς κήπους τοὺς γεμάτους
ἀνοιξιὰτικα ρόδα, κατέβαιναν ὡς τὸ γι-
αλὸ τ' ἀρώματα.

Στὴν ἀκροθαλασσὶ πλάϊ στὴς ψαρό-
δαρκες ποὺ λικνίζονταν στὸ πρῶνὸ τρα-
γοῦδι τῶν κυμάτων, ὁ υπάρχος Νικόλας
ὁ κουτσὸς μάτιζε τὰ παραγάδια του σι-
γομυρομυρίζοντας κάποιον παλιὸ σκοπο-
ποῦν πρὶν 30 χρόνια, νέον παιδί, τὸν τρα-
γοῦδοῦσε στὸ Τούντζι πάνω στὸ σφυγ-
γαράδιο τοῦ Καπετὰν Γιάννη τοῦ Νι-
κήτα. Τὸ καμμένο ἀπ' τὴν ἄρη καὶ τὸν
ἥλιο πρόσωπό του, φωτισμένο παράξενα
ἀπ' τὴν λάμπα, ποὺ στερεωμένη πάνω στὰ
χαλίκια τοῦ φεγγεῖ τοῦ δουλειὰ του, ση-
κώθηκε καὶ τὸ βλέμμα του στηλώθηκε
στὸ λευκὸ, γιὰ ποὺ ἔμπαινε κεινὴ τὴν
ὥρα στὸν μικρὸ ὅρο τοῦ νησιού.

«Σὰν νὰ παραβιάζονται οἱ λόρδοι φέ-
τος στὴς δόλτες τους» μονολόγησε καὶ
κνίταξε μ' ἀπορία τὸ σκάφος ποὺ ἐπιδέ-
ξα διάβαινε τοὺς ὑφάλους ποὺ κλεί-
ναν τὸ δεξιὸ μέρος τοῦ ὁρμου. Πίσω ἀπ'
τὸ φωτισμένο παράθυρον τῆς γεφύρας δι-
ακρίνονταν τώρα ἡ ψηλὴ σιλουέττα κά-
ποιου ἀνδρός...

Ὁ Ρένος Βαλτᾶς δὲν εἶχε κοιμηθῇ
κεινὴ τὴ νύχτα. Σκυμμένος πάνω στὸ
χάρτη κανόνιζε τὴν πορεία τῆς «Ἀγνῆς»
του. Δίπλα του πάνω στὸ τραπέζι, σύν-
τροφος ἀναπόσπαστος τῆς ζωῆς του, τὸ
ἡμερολόγιό τοῦ πλοίου, ἔκλεινε μέσα του
τίς γαλήνες καὶ τίς φουτοῦνες, τὰ λι-
μάνια καὶ τὰ πέλαγα ποὺ πέντε χρόνια
τόσα τὸν τοιγύριζαν. Δὲν εἶχε κλείσει
ἀκόμη τὰ 25, κι' ὅμως ὅλες οἱ θάλασσες
τὸν εἶχαν νωορρίσει καὶ τὰ κύματά τους
εἶχαν χαϊδέψει ἥρεμα ἢ εἶχαν χτυπήσει
ἀγριεμένα τὰ πλευρά τοῦ λευκοῦ καρα-

διοῦ του.
Ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς ἀνοίξεως, γυρνών-
τας ἀπ' τὸ Ἄντεν, ἔφερνε δόλτες στὰ
νησιά τοῦ Αἰγαίου ποὺ τόσο τ' ἀγαποῦ-
σε. Καὶ τώρα μπρὸς του, μέσ' στὸ πρῶ-
νὸ σύθαμπο, προβάλε ἕνα λιμάνι μέσα
στὰ τόσα τῆς ζωῆς του... Κι' εἶδε τὸ
λιοφτεμένο νησί ποὺ θὰ τοῦδινε γιὰ
μιὰ μέρα τὴ φιλοξενία του γιὰ νὰ τὸν
ξαναχάσῃ πάλι. Χαμογέλασε κουρασμένα
καὶ ἀνοίξε τὸ ἡμερολόγιό.

«Πρῶτ' 15—4—38. Ἀφίξεις. Τίποτα τὸ
σπουδαῖον» ἔγραψε καὶ πιάνοντας τὸ φω-
ναγωγὸ ψιθύρισε: «Ἀλλ' ἔπειτα νὰ ἕνα νη-
σί χωρὶς σημασία... καὶ δυνατώτερα
«Πρόσω ἡμέρα... πόντισον δεξιά...»

Τὸ χωριὸ ξυνοῦσε... κάποιον παράθυ-
ρον ἀνοίγονταν κι' ὡς αὐτὸν ἔφτανε ἀνα-
κατεμένο μετὰ τίς φωνὲς τῶν γλαρόνων τὸ
τραγοῦδι κάποιον κορυδαλοῦ... Ἐκεῖ ἄ-
πάνω στὸ τραπέζι ἔχοντας προσκέφαλο
τὸν χάρτη τῶν Ἀνατολικῶν Κυκλάδων
ἐκλείσε τὰ μάτια κι' ἀποκοιμήθηκε...

...Ὁ ἥλιος ἔλουζε μετὰ τοὺς ξανθοὺς
τοῦ χειμάρρους τὴν «Ἀγνῆ» ὅταν ὁ κύριος
Νικόλας ὁ κουτσὸς ἔβγαλε μετὰ τὴν βάρκα
τοῦ τὸν Ρένον στὴν στεριά. Στὰ 300 μέτρα
ποὺ χωρίζαν τὸ γιὰ ἀπ' τὸ γιολό κα-
νεῖς δὲν εἶχε μιλήσει. Ὁ κουτσὸς νόμιζε
πὺς εἶχε μπρὸς τοῦ ἕναν Ἑγγλέζο Λόρ-
δο, ποὺ κατ' ἐξαίρεσιν ἦταν μελαχροί-
νός, κι' ὁ ἄλλος πάλι κἀνιζε σιωπηλὸς
μὴ θέλοντας νὰ μιλήσῃ ἑλληνικά σ' ἕναν
πατριώτη του ποὺ τὸν ὑποδέχτηκε μετὰ
χοντροκαμωμένα «Γκούτ-μόρνινγκ» καὶ
«Θένξ» ποὺ διδάσκει ἡ ἀνάγκη...

Μὰ καὶ στ' ἀνηφορικὰ δρομάκια τοῦ
χωριοῦ τὰ μικρὰ σταματώντας τὸ παι-
γνίδι τους μοιροῦρίζαν «Νὰ ὁ Λόρ-
δος... Δὲν τὰκούγε, μὰ τῶνοιθε πὺς
ἔτσι ἦταν, ὅπως ἐνοιόθε ὅτι πίσω ἀπ'
τὰ παντζούρια περίεργα μάτια τὸν κύ-
τασαν θέλοντας μετὰ τὸ ζόρι νὰ τοῦ ἀλ-
λάσουν ἐθνικότητα. Στὴν πιάτσα ὁ κα-
φετζῆς τσακίστηκε μαδώντας κι' αὐτὸς
τὰ Ἀγγλικά νὰ τὸν περιποιηθῇ, βάζον-
τάς τον νὰ καθῇ κάτω ἀπ' τὸ μεγά-
λο πλατάνι. Γύρω του τὸν κυττοῦσαν
ὅλοι κι' ἀπέναντί του ὀρθάνοιχτο γεμά-
το ἀπὸ βασιλικά καὶ πλαισιωμένο ἀπ' τ'
ἀγιόκλημα τὸ πασάθρο ἐνὸς δίπατου
σπιτιοῦ, ἔνασκε. Μπορεῖ νὰ τὸν περνοῦ-
σε κι' αὐτὸ γιὰ Λόρδο...

Ὅποιος εἶχε ζήσει σὲ μικρὸ νησιώτι-
κο χωριὸ θὰ ἔβλεπε ἐκεῖ ἡ γυναίκα

καὶ πρὸ πάντων τὸ νέο κορίτσι δὲν εἶ-
ναι τίποτα τὸ συγκεκριμένο, ἀλλὰ κατὰ
σὰν ὅπτασι ποὺ φαίνεται γιὰ λίγες
στιγμὲς γιὰ νὰ χαθῇ πάλι πίσω ἀπ' τὴ
σκιά τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ. Καὶ στὴν ἱ-
στορία μας ἡ γυναίκα εἶναι κατὰ τὸ ἀέ-
ρινο τὸ στιγμιαῖο, εἶναι ἡ μορφή ἐνὸς
κοριτσιοῦ ποὺ προβάλε γιὰ μιὰ στιγμή
πάνω στὸ ταμπλό ἐνὸς παραθύρου γε-
μάτου ἀπὸ βασιλικά κι' ἀγιόκλημα. Τὸ
μάτι τίς στιγμὲς αὐτὲς παίζει πολλὸ μι-
κρὸ ρόλο. Ἐτσι καὶ τώρα ἡ φαντασία
βοήθησε τὸν Ρένον νὰ σχηματίσῃ καὶ πάλι
πάνω στὸ αἶμα παραθύρου τὸ ἀχνὸ
πορτραῖτο ἐνὸς κοριτσιοῦ ποὺ χαμογε-
λοῦσε...

Ἐνοιωσε μέσα του κατὰ παράξενο,
ἀξεδιάλυτο κεινὴ τὴν ὥρα. Κατὰ σὰν χα-
ρὰ μὰ καὶ σὰν λύπη, κατὰ σὰ φῶς μὰ
καὶ σὰν σκοτάδι. Θέλησε νὰ μιλήσῃ σὲ
κάποιον, νὰ μιλήσῃ ἑλληνικά... Μ' αὐ-
τὸ τὸ στιγμιαῖο συναίσθημα σταμάτησε
μπρὸς στὴν γεροντικὴ μορφή ἐνὸς ἀν-
θρώπου ποὺ τοῦ μιλοῦσε. Ἦταν, λέει, ὁ
Πρέξιντεντ, ὁ πρόεδρος δηλαδὴ τοῦ χω-
ριοῦ, καὶ τὸν καλοῦσε στὸ σπίτι του...

Τοὺς δέχτηκε σ' ἀντικρινὸ σπίτι μιὰ
ψηλὴ κοπέλλα, ποὺ μιλοῦσε καλὰ τ'
Ἀγγλικά καὶ ποὺ στοὺς κροτάφους τῆς
ἄρχιζαν νὰ λάμπουν οἱ πρῶτες ἀσπρι-
σμένες τρίχες δίνοντας τὸ δικαίωμα στὸν
ἐπισκεπτή νὰ σκεπτῇ τὸ στερεότυπο «γε-
ροντοκόρη». Στὸ βάθος ἐκεῖ ποὺ ἔφευγε
ἡ σκιά τῆς πόρτας ψηλὴ κι' ὠχρὴ μέσ'
στὸ ἄσπρο τῆς μακρῆς φουστάνι στεκό-
ταν κι' ἡ ὄπτασι τοῦ παραθύρου.

Ὁ κύριος πρόεδρος ἀνέβηκε στὴν κό-
ρη τοῦ τίς συστάσεις, αὐτὴ βλέπεις εἶ-
χε σπουδάσει τίς καλὲς ἐπιστῆμες στὴν Τήνη
καὶ τὰ κατάφερνε πάντα μετὰ τοὺς ξένους.
Χαμογελώντας ὁ Ρένος ὑποκλίθηκε
μπρὸς τὸν κορίτσι ποὺ τ' ὄνομά του
ἀντήχησε παράδοξα σ' αὐτιά του. Ἡ
«Μίς Ἀγνῆ» ἦταν φιλενάδα τῆς ἄλλης
κι' ὁραφὴ ἀπὸ πατέρα ἔμενε μαζί τους.
Θέλησε κι' αὐτὸς νὰ πῇ τ' ὄνομά του,
ἀλλὰ ὁ πρόεδρος προλαβαίνοντας τὸν σύ-
στησε ἄλλως μετὰ τίς λέξεις ὁ «Λόρδος»
ποὺ εἶχε ἔρθῃ τὸ ποῖμα...

Ἐ! μὰ ἦταν πολλὸ γιὰ κεινὸν νὰ τὸν
κάνουν καὶ μπροστὰ τῆς Ἑγγλέζου. Καὶ
ἐνῶ αὐτὴ σὲ κάποια στιγμή ἔροίχε μιὰ
ματιά, ἴσως γεμάτη ζήλεια, στὴν ἄλλη
ποὺ μπορούσε καὶ μιλοῦσε μαζί του,
στράφηκε καὶ τῆς εἶπε: «Καὶ σεις τί
λέτε δεσποινίς γι' αὐτά;... Τὰ λεπτά
ἄσπρα δάχτυλα τρεμοκίλασαν παράξενα,
τὰ μάτια τῆς κατάμαυρα μέσ' στὸ ξανθὸ
πλαίσιο τῶν μαλλίων. Ἐλαμψάν παραξε-
νεμένα καὶ τὸ στόμα μόλις ὑπὸρεσε ἐσω-
τηματικά νὰ προσφέρει τὴ λέξη: «Ἑλλη-
νας»...

...Ὅταν κατὰ τίς δύο γύρισε ὁ Ρένος
στὸ γιὰ ἐνοιόθε μιὰ παράξενη χαρὰ
ποὺ ἔκανε τὸν κύριον Νικόλα τὸν βασιλιά
νὰ κνίταξῃ μ' ἀπορία τὸν μελαχροινὸν
Ἑγγλέζο ποὺ μιλοῦσε τὰ Ἑλληνικά σὰν
Ἑλληνας (!?)...

...Καὶ τὸ δειλινὸ, τὸ χρυσοκόκκινο δει-
λινὸ τοῦ Αἰγαίου, ὄρρισε τὸν Ρένον νὰ
βλέπῃ τὴν πόρτη πρὸς τὴν ζωὴ τοῦ τῆν

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 60)

Γαλήνη

Όσο κι' αν μας έχει σκληρύνει η ζωή, όσο κι' αν δοκιμάσαμε τις πίκρες και τα βάσανα της καθημερινής βιοπάλης, όσο κι' αν έχουμε απορροφηθεί από την πρακτική άποψη της ζωής, κρύβουμε πάντα μέσα στην καρδιά μας μια γωνίτσα γεμάτη τρυφερότητα και ρομαντισμό και ευαισθησία, που συγκινείται μερικές ξεχωριστές ώρες, προ πάντων όταν επικοινωνούμε με την μαγεία της φύσεως, με την άκατάλυτη ομορφιά της δημιουργίας.

Καθόμουν τις προάλλες με μια φί-

λη μου κάτω από ένα θεώρατο πεύκο, ένα γαλήνιο δειλινό, που σκόρπιζε γύρω μια γλυκειά ήσυχία. Βρισκόμασταν σ' ένα απομακρυσμένο χωριό, μακριά από το θόρυβο και την κίνηση της πρωτεύουσας, μακριά από τα κοσμικά κέντρα και τις πολυσύχναστες πλάζ, σε μια έρημικη γωνιά, που λές και την είχε ξεχάσει ο κόσμος.

Ξαπλωμένοι στο πευκόφυτο δασάκι, κυττάζαμε τα βουνά που χαν πάρε το ασύγκριτο μενεξεδέλιο γρώμα του δειλινού και τον βαθύ ουρανό που απλωνόταν απέραντος.

Εξαπλωμένοι από τον αντικρυνό λοφίσκο, ανάμεσα σε δυό λιγερά κυπαρίσσια, φάνηκε τ'όλογιο μο φεγγάρι. Και σκόρπισε σπάταλα τ' ασήμια του στις κορυφές των βουνών, στις δαντέλλες των πεύκων, στα μελαγχολικά κυπαρίσσια, στον πυργίσκο μιας μακρινής ρόδινης βίλλας, στις λυπημένες μας καρδιές...

Και νόμιζες, πώς μια απέραντη μακαριότης είχε πλημμυρήσει το σύμπαν, και γέμισαν όλα γαλήνη, τρυφερότητα, καλωσύνη...

Δέν μιλούσαμε. Το φεγγαρόφωτο χάιδευε απαλά την ψυχή μας και μέναμε σιωπηλές και ακίνητες σαν να είμασταν βυθισμένες σ' έκσταση.

Κι' όταν θργότερα, ένα από τα λιγοστά άστρα, που πολμούσαν ν' αντιμετωπίσουν το φως του φεγγαριού, ξεγύθηκε από τη θέση του και γάχηκε στο άπειρο, άφηνοντας μια φωτεινή γραμμή πίσω του. Τα γελι-

Το Κουζίνα

μας ψιθύρισαν άσυναίσθητα «εύτυχία», όπως στα παλιά παιδιαστικά χρόνια μας, που μας έλεγε ή γιαγιά να ζητούμε κάτι την ώρα που «γύνει» ένα άστρο και ή εύχη μας θα πραγματοποιηθεί.

Κι' έμεις, ύστερα από τόσα χρόνια, ξαναζητήσαμε την «εύτυχία», απάλλαχτα όπως τότε, σαν να μη μας είχε διδάξει εν τω μεταξύ ή ζωή ότι ή εύτυχία είναι σχεδόν κάτι ασύλληπτο και χιμαϊρικό, κάτι, πάντως, πολύ διαφορετικό από την εύτυχία που όνειρευθήκαμε. Και όμως, και τώρα ακόμη, που μάθαμε ότι ή εύτυχία άποτελείται από διάφορες μικροχαρές που πρέπει να ξέρουμε να τις εκτιμούμε, και τώρα ακόμη που μάθαμε πόσο άκριβα πληρώνουμε την εύτυχία εδώ κάτω, έμεις ζητήσαμε την «Εύτυχία», με κεφαλαίο, όπως την όνειρευθήκαμε παιδιά, αιώνια και άκατάλυτη και παντοεινή.

Από την μακρινή ρόδινη βίλλα, άκούστηκαν οι ήχοι ενός ραδιόφωνου. «Ω, μην τρμάξετε! Καμιά βή βήλη τζάξ δεν ήλθε να ταραχή ή βραδυή μυσταγωγία. Σιγαλά, ανάλαφρα, μελωδικά, έφθασαν στ' αυτιά μας οι πρώτες νότες του «Άβε Μαρία» του Σούμπερτ. Και τα γελία μας κινήθηκαν για δεύτερη φορά ψιθυρίζοντας με κατάνυξη: «Άβε Μαρία!...»

ΛΟΡΑ.

Η ΜΟΔΑ

Φθινοπωρινές συλλογές

Παρ' όλη τη ζέση λανσαρίστηκαν ήδη τα πρώτα φθινοπωρινά μοντέλα και τα τελευταία φιγουρίνια είναι γεμάτα από ταγιέρ και μαντώ.

Διαπιστώνει κανείς από τώρα ότι τα νέα μοντέλα δεν παρουσιάζουν σημαντική αλλαγή στο στυλ των φορεμάτων μας.

Η σιλουέττα μένει πάντοτε λεπτή και λυγρή, αλλά οι καμπύλες της τονίζονται περισσότερο: το στήθος, οι γοφοί, κτλ. Το φόρεμα υπογραμμίζει την λεπτότητα της μέσης, το σχήμα των ώμων και γενικά το σώμα διαγράφεται κάτω από το φόρεμα.

Οι φούστες παραμένουν κοντές λιγο φαρδύτερες προς τα κάτω. Οι γαρνιτούρες τους χύνονται εις ύψος ούτως ώστε να ψηλώνουν την σιλουέττα. Οι γαρνιτούρες αυτές αντιθέτως προς τη μόδα που έπεκράτησε το καλοκαίρι, γίνονται στο γρώμα του φορέματος, αλλά σε ύφασμα διαφορετικό. Δηλαδή, όταν το φόρεμα είναι από λαϊνάχ χρησιμοποιούμε για γαρνιτούρα βελούδο, ταφτά ή σατέν. Όταν το φόρεμα είναι μεταξωτό, τότε το γαρνιτούμε με λαϊνάχ, με ντρά κτλ. Οι γαρνιτούρες συνίστανται ως επί το πλείστον σε κάθετες λωρίδες 3 ή 4 εκατοστούμετρων που τοποθετούνται εμπρός στο φόρεμα και είνε συνήθως πέντε όταν αρχίζουν από τους ώμους και φθάνουν στους γοφούς, και 2 όταν αρχίζουν από τους

Πηλοφυλαίκα

Όμως και φθάνουν έως τον ποδόγυρο. Στην περίπτωση αυτή, κάθε άκρη του άντρεντέ καταλήγει σε μια ένκρουστασιόν που σχεδιάζει ένα κορσέ άρκετά διακοσμητικό. Συχνά ένα λεπτό σουτάς υπογραμμίζει τον γύρο της ένκρουστασιόν.

—EE—

Από τώρα άρχισαν ήδη να μιλούν για... γούνες. Ήσυχαστε όμως, κυρίες μου, γιατί προς το παρόν τις βλέπουμε μονάχα στα μοντέλα, φαίνεται όμως ότι έφέτος θα παίξουν μεγάλο ρόλο στην διακόσμηση των τουαλετών και των μαντώ μας.

Η γούνα που φαίνεται ότι θα κατέχη κι' έφέτος τα πρωτεία είναι το μαύρο άστρακάν. Λεπτό και εύκολο μεταχειρίστο, ντεκουπάρεται και πτυλώνεται εύκολα. Γι' αυτό και θα δούμε άπειρα «άμπιεσιάν» από άστρακάν.

Πολύ πρωτότυπες είναι οι ρίγες από στενές γούνινες λωρίδες με μικρή τρίχα, όπως το λούτρη, το καστόρ κτλ., οι όποιες χρησιμοποιούνται ως γαρνιτούρες και έπιτρέπουν την χρησιμοποίηση παλαιών γουνών.

Λανσαρίστηκαν στο Παρίσι μερικά ωραιότατα φθινοπωρινά ταγιέρ από λαϊνάχ πράσινο μονόχρωμο, άποτελούμενα από μια φούστα ίσια, κουμπωμένη πλαισίως, με μια ζακέττα άρκετά μακριά, σφικμένη στη μέση και έλαφρα σταυρωτή. Ένας γιακάς από λαϊνάχ πράσινο ριγώμενος αντίθετως με μικρές καστόρινες λωρίδες και μια τσέπη — μόνο μια — στολήζον χαριτωμένα την ζακέττα αυτή.

—EE—

Κουζίνα

Μελιτζάνες 1 μάμ Μπαϊλντί.— 10 μελιτζάνες μέτριες, 300 δρ. κρεμμύδια, 200 δρ. λάδι, 300 δρ. ντομάτες, άλάτι, πιπέρι, μαϊντανός, έλαχρη.

Κόβουμε το μισό κοτσάνι από τις μελιτζάνες και τα γύρω της κεφαλής της έξέχοντα μέρη, κάνουμε 3—4 χαραματιές, άλατίζουμε λίγο τις χρεαματιές για να εισχωρήση ως μέσα το άλάτι και αφήνουμε μιάν ώρα να στραγγίσουν. Έπειτα τηγανίζουμε λίγο και εν τώ μεταξύ κόβουμε φέτες τα κρεμμύδια και τα μισοτηγνίζουμε και αυτά και τότε σχίζοντας πιό βαθιά τις μελιτζάνες, τις γεμίζουμε με αυτά, με φέτες ντομάτας και μαϊντανό ψιλοκομμένον ως και με σκόρδο. Τοποθετούμε τα έναπομένοντα κρεμμύδια σε μια κασσαρόλα από πάνω τις μελιτζάνες και πάνω άπ' αυτές φέτες ντομάτας πασπαλίζοντας με λίγη έλαχρη, άλάτι και πιπέρι. Περιχύνουμε με λάδι και βάζουμε την κασσαρόλα στη φωτιά αφήνοντας

όσπου να μείνουν οι μελιτζάνες με το λάδι τους. Αν προτιμούμε, μπορούμε να στείλωμε και στον φούρνο.

—EE—

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Υγιεινή της έπιδερμίδος

Η λεία, στιλπνή κι' άνθηρά έπιδερμίδα — καθώς έχουμε πολλές τόνισει — είναι ό σπουδαιότερος συντελεστής της όμορφιάς του προσώπου. Άλλά για να διατηρηθή ώραία ή έπιδερμίδα του προσώπου, δροσερά κι' άρτυδωτη, σχεδόν μέχει του γήρατος, άπαιτούνται συνεχείς φροντίδες κι' άνάλογες με την ποιότητά της περιποιήσεις, προ πάντος δε ύπομνη... Άυστυχώς όμως οι περισσότερες γυναίκες θεωρούν το ώραίο δέρμα ως φυσικό μόνο χάρισμα και δεν θέλουν να πεισθούν ότι μπορούν άμα θέλουν εύκολα να τ' άποκτήσουν. Αυτό όμως έπιτυγχάνεται μόνο με την τακτική περιποίηση της έπιδερμίδος και προ πάντος με την άποφυγή παντός έρεθισμού της (ήλιος, κατάχρηση έπιδελθών καλλυντικών). Δέγοντας τακτική περιποίηση έννοούμεν προ πάντος την διατήρηση της έπιδερμίδος, την άπόλυτη καθαριότητα, και έπειτα την άνάλογη συντήρηση και τεχνική έπιδιόρθωση όρισμένων φυσικών άτελειών της — ρετουσάρισμα — με κατάλληλα κι' άγνά καλλυντικά. Η βάση λοιπόν της τακτικής περιποίησως του δέρματος, είναι το καθαρίσμα του προσώπου στο όποιον όφειλεται κυρίως ή ύγεία του, και εις την όποιαν άλλως τε διασίζεται και ή ώραίότης του.

Άυστυχώς, οι γυναίκες που δεν μακιγιάρονται νομίζουν ότι είναι περιττόν, πρην κοιμηθούν, ν' άπαλλάξουν την έπιδερμίδα των άπ' την σκόνη και τα διάφορα μικρόβια. Σ' αυτή την αίτια άκριβώς όφειλονται οι άκμεις, τα μπιμπίκια, τα μαυράκια κι' οι περισσότεροι έρεθισμοί της έπιδερμίδος, πράγματα για τα όποια διαρκώς παρμπονούνται οι περισσότερες γυναίκες.

Τό θραδυνό καθαρίσμα του προσώπου δεν είναι έπιβεβλημένο μόνο για την άπαλλαγή της έπιδερμίδος από τις πούδρες, το σούξ ή από την σκόνη, αλλά προ πάντος για την άπαλλαγή της από τον ιδρώτα, που διά των όξέων του καταςτρέπει τρομερά το δέρμα: το καίει, το άγορεύει, το γεμίζει έξανθήματα, σπυράκια και μπιμπίκια. Γι' αυτόν άκριβώς τον λόγο το δέρμα των γυναικών που άκολουθούν τους κανόνες της ύγιεινής της έπιδερμίδος, έχει την λάμψη και την δροσερότητα εκείνη που συχνά σας προκαλεί τον θαυμασμόν και την λαχτάρα να την άποκτήσετε.

Έπομένως, είτε μακιγιάρεσθε, είτε όχι, όφειλετε κάθε βράδυ να καθαρίζετε καλά το πρόσωπό σας και να μη ξεχνάτε αν θέλετε νάσθε όμορφες, την άναγκαία και καλή αυτή συνήθεια.

Έπειδή πολλές δεν έχουν τα μέσα ν' αγοράζουν ειδικά καλλυντικά για τή καθαριότητα — Lait pour demaquillage — τα όποια συγχρόνως περιέχει και

την θρεπτική κρέμα της νυκτός, στο έπόμενο θα σας γράψω μερικές ωφέλιμες κι' άποτελεσματικές συνταγές, τις όποιες θα μπορήτε εύκολώτα να κάνετε όνες σας.

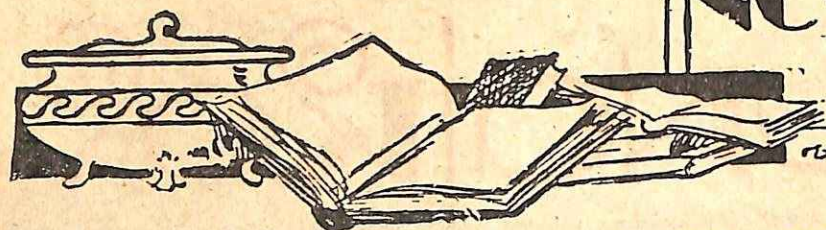
υατολόγος ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

*Έξ άριστερόν προς τα δεξιά: Φόρεμα από τουάλ σε ίσια φόρμα γαρνιρισμένο μ' ένα π αννώ ντεκουπτε που καταλήγει σε πιέττες.— Φόρεμα από το uάλ ντέ σουά. Τό κορσάξ μοντάρεται σ' ένα «άμπιεσιάν» που κουμπώνει εμπρός. Άυό πιέττες φαρδαί νουν τη φούστα.

*Ένα ωραιότατο και πρακτικότατο φθινοπωρινό μαντώ (μοντέλο της Μανγλέν) συνοδευόμενο με ένα κομψό φέρε (μοντέλο της Μαρσέλ Ρόξ).

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Γελάστηκα

Βασίλισσα, ήσουν και κυρά,
μέσ' στην καρδιά μου μιὰ φορέ,
'Επίστευα πώς ήσουν Σύ,
έκείνη που χα πλάσσει...
κι' έτσι όμορφα ζούσα γλυκά,
σ' όνειρα θεία ζωτικά,
Τήν εύτυχία νόμιζα και γώ πώς έχω
(φθάσει).

Σ' άγάπησα. Είναι ντροπή·
Θύμα σου ξέρω έχω γινή.
Γελάστηκα και πίστεψα
στά ψεύτικά σου χάδια
και τώρα βλέπω με καυμό,
μέσ' στην καρδιά μου ένα κενό,
ένα κενό, πού μ' άπονιά τ'ό γέμισες
(σκοτάδια).

Κι' είναι στιγμές σ' αλήθινά,
πού την καρδιά μου τυραννά
κάτι, π' αλύπητα—ώ—
μέ κάνει κι' υποφέρω.
Κι' ή κάθε μέρα πού περνά,
θλίψη και πίκρα με κερνά
κι' αν σ' αγαπώ ή σε μισώ, ούτε και
(γώ το ξέρω...

(Κάιρο) ΚΩΣΤΑΣ ΣΙΜΟΣ

Θύμηση

Πέρασαν χρόνια πού σε γνώρισα, άθωα
κοπέλλα, μιὰ καλοκαιρινή μέρα κάτω ά-
πό τ'α φυλλώματα ενός μαγευτικού δά-
σους, για να σε ξεχάσω με τ'ό γρήγορο
πέρασμα τού χρόνου.

Και να πού τώρα έδω στα πέρατα
της γής, ανάμεσα στις ζούγκλες, ένα
'Απριλιάτικο δειλινό, διαβαίνοντας ένα
μονοπάτι, μέσα σ' ένα τροπικό δάσος,
ήλθε στη θύμησή μου τ'ό μονοπάτι πού
διαβήκαμε τότε μαζί: ό ένας πλάι στόν
άλλον, άφωνοι και έκστατικοί από την
όμορφη και τ'ό μυστήριο πού σκόρπιζε ή
φύση γύρω μας. Πλημμυρισμένοι από
αυθόρμητη άγάπη και χαρά για τή ζωή,
ζήσαμε λίγες στιγμές εύτυχίας στα χι-
μαιρικά όνειρά μας.

Σ'αν τελείωσε τ'ό διάβα μας χωριστή-
καμε και βιαστικοί πήραμε τ'ό μεγάλο
μονοπάτι της ζωής πού βαρύνει τις ψυ-
χές με μύριες σκέψεις και φέρνει τή λη-
σμονιά.

(Βελγικό Κογκό)

Κ. Δ.

Μύκονος

Μιὰ τέτοιαν ώρα σαν και τήν τωρινή
θ'α φύγουμε κι' έμεις άπ' τ'ό νησί. Τ'ό βα-
πόρι, θ'α σφυρίξει από μακριά και οι λιγο-
στες βάρκες θ'α τ'ό πλησιάζουν πριν καν
αράξουν. Βιάζονται, λές κι' ό έρχομός τού
βαποριού ταράζει την αιώνια γαλήνη τού
λευκού χωριού. Βιαστικά, γρήγορα-γρή-
γορα, θ'α πάρουν, θ'α δώσουν και θ'α ήσυ-
χάσουν πάλι σαν πριν.

"Όταν και μεις θ'α φύγουμε, ίσως θ'α-
ναι θάλλα σαν σήμερα (τ'ό πιο πιθανό)
μα ίσως θ'αναι γαλήνη. 'Αδιάφορο. Και
για μ'ας και για τούτους τούς άνιόους.
Γιατί τίποτε άπολύτως δέ θ'α αλλάξει στο
χωριό με τ'ό φευγίό μας. 'Η θάλασσα θ'α-
ναι πάντα μπλε-βαθεία και πράσινη σε
ανάλαμπες χρυσές στ'όν ήλιο. Τ'α βουνά,
τριγύρω, άγωνα θ'αναι σπαρμένα μόνο με
τ'άσπρα σπιτάκια τους. Και σπαρμένα
άραιά. Τ'ό χωριούδάκι θ'αναι τ'ό ίδιο ά-
σπρο—ίσως και πιο άσπρο άκόμη—και
οι δρόμοι, τ'ό ίδιο στενοί κι' άσπροι κι'
αυτοί, σαν λαβύρινθος χαρούμενος και
αυτοί, σαν μικροί θ'αναι τ'ό ίδιο πα-
λαιηνιδιάρης. Οι μύλοι θ'αναι τ'ό ίδιο πα-
ράξιοι και γραφικοί, άλλοι σπασμένοι
και άλλοι μισόγειροι και ένας, μονάχα έ-
νας—τάχα γιατί ένας μονάχα;—σωστός,
γερός, με πανιά, θ'α γυρίζει, θ'α γυρίζει ά-
διάκοπα.

Στ'ό μικρό λιμάνι τ'α καΐκια και οι
βάρκες—ώς κι' ή «Μαντώ ή Μαυρογέ-
νους»—θ'αναι άραχμένα. Τ'α καφεεία θ'α-
ναι τ'ό ίδιο άδεια και βουβά κι' ό κόσμος
πύ τ'ό ίδιο καλός, μα φτωχός και λυπημέ-
νος. "Όταν θ'αγούμε φύγει άπ' τ'ό νησί,
τίποτε δέν θ'αναι άλλαχμένο. Ως κι' οι
τετρακόσες τόσες έκκλησίες του θ'αναι
πάντα άσπρες, μικρές, κι' άδειες από
στολίδια και χρυσάφια, σπαρμένες παν-
τού δυο-δυο, τρεις-τρείς ή και μοναχές
τους άκόμη. Οι έργάτες, στα δεξιά τού
λιμανιού, θ'α γκαρμίζουν τ'ό γρανίτη για
να κάμουν τ'ό δρόμο τ'ό μεγάλο. Οι βαρ-
νιάρηδες, με τή σурτή φωνή, θ'α περιμέ-
νουν τ'ό βαπόρι. Οι ψαράδες θ'α ψάχνουν
τη μπλε-βαθεία θάλασσα χωρίς αποτέλε-
σμα κι' οι άνυφάντες σκυμμένες στ'όν
άργαλειό έλο και θ'α υφάνουν με την
ελπίδα τού κέρδους. Μην τυχόν και
καμιά «'Αγγλίς περιηγητής (!)» δείξει
κι' αγοράσει τ'α πολύχρωμα και φαντα-
στικά και μού θυμίζουν κάτι άλλο ζωγα-
φικό άηδιστικό.

Ή'ηλ'α σ' ένα λόφο ξερό (αλήθεια, τί
σαύρες πού έχει αυτό τ'ό νησί!) ένας γέ-
ρος όγδονταετής χρονών θ'α καλλιεργή
τ'ό χωράφι του και ή γρή του θ'α μένη
στ'ό μικρό σπιτί όκνη με τ'ό γουρούνι και
στις γάτες και τ'ό γαϊδουράκι τ'ό μικρό και
τ'ή μάννα του. Κάπαρη θ'α υπάγχη. Και
ροδιές. Και όταν τ'ό βράδυ κουρασμένος
θ'α γυρίσης, θ'α βράσκει ένα καλό δείπνο
(από αύριο θ'α αρχίσεις τήν οικονομία)

'Ηταν μιὰ νύχτα...

'Ανοιξη

'Ηταν μιὰ νύχτα μαγεμένη όταν σε γνώ-
(ρισα,
ήταν μιὰ νύχτα πλουμισμένη μέσα σ'ε
(στ'άστρα...

Μέσα σε χίλιες άλλες τότε σε ξεχώρισα,
έκαμες σκιάδα την καρδιά μου ξελογι-
(στρο...

'Ηταν μιὰ νύχτα χαρισμένη για τόν έ-
(ρωτα...

'Ηταν μιὰ νύχτα άνοιξιάτικη, άνθη-
(σμένη...

Φτερούγιζαν τ'α όνειρά μας γοργοφτέ-
(ρωτα,

τ'α όνειρα... πού ή θύμησή τους μένει...

.....

Καλοκαίρι

'Η άτυχή άγάπη μας κυλούσε ήσυχα-ή-
(συχα...

καθώς κυλά βαθύ ποτάμι τ'α νερά του...

χωρίς να 'ρθουν τίποτε σύννεφα... άνή-
(συχα...

κι' άγριεμένα... να ταράζουν τή χαρά
(του...

.....

Φθινόπωρο

...Καθώς τ'α φύλλα πέφτουνε στο φύσημα
τ'άγρια, ξερά... σκόρπια δώθε-πέρα...
έτσι έμελλε ή άγάπη μας έπίσημα
να σβύση... καθώς θάβουμε μιὰ μέρα...

.....

Χειμώνας

Καθώς στο χιόνι τώρα ή γή σκεπάσθηκε
κι' ή φύση όλη πιά βαθεία έκοιμήθη.
Θυμάμαι μιαν άγάπη πού ξεχάσθηκε...
μιὰ άγάπη πού τή σκέπασε ή λήθη...
Και τώρα περιμένω με κατάνυξη,
ώπου ό χειμώνας να διαβή, και πάλι,
να ξαναρθή—με τόν καιρό—μιὰ νέα ά-
(νοιξη...

και μιὰ καινούργια άγάπη, πιο μεγά-
(λη...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΙΤΣΙΜΗΚΟΣ

κι' ένα καλό κρεβάτι για ύπνο. Παιδιά
δέν υπάρχουν πολλά. Μόνο λίγα. Σχεδόν
καθόλου.

Κι' ή σκέψη μου φύγει και παρασύ-
ρεται. Κι' ό άγαθός 'Αγγλος, πού δέν
σημαίνει τίποτα αν κι' είναι μορφωμέ-
νος, θ'α φύγη κι' αυτός μαζί μας. Μα έ-
πως έτόνισα τίποτα δέν θ'αλλάξει και
τίποτα δέν θ'α νιώση τ'ό φευγίό μας.

ΜΙΧΑΛΗΣ ΜΠΟΥΧΛΗΣ

Μεταξύ μας

Γι' άννην Κωνσταντή κην. Και
πάλι, δυστυχώς, δέν διορθώθηκε, ώστε
να γινή δημοσίευση. Θ'α προτιμούσαμε
να μ'ας στείλετε κάτι άλλο, συντομότερο
και πιο πρωτότυπο. 'Αποφεύγετε τις
φλυαρίες. "Όσο για τόν «κόπο» στόν ό-
ποιο νομίζετε ότι μ'ας υποβάλλετε, δέν
πρέπει να σ'ας έμποδίζει καθόλου, γιατί
τ'ό θεωρούμε, άπλοδστατα, καθήκον μας
και εύχαρίστησή μας να βοηθήσουμε όσους
νέους είναι έπιδεκτικοί να προσδεύσουν
και ν' αναδειχθούν μιὰ μέρα.

'Ιωάννα ν. Να μ'ας επιτρέψετε ν'
ακολουθήσουμε τ'ό δικό μας σύστημα κριτι-
κής και όχι τ'ό δικό σας. 'Αν δέν σ'ας ά-
ρέσει, λυπόμαστε. 'Ισως να μ'ην είμαστε
σε θέση να καταλάβουμε «κατά βάθος» και
πλάτος, τ'ό άνώτερο περιεχόμενο ενός
ποιήματος, τ'ό οποίο ψυχρόρητο και άνε-
πιτήδεστο είναι ή ώραιότερη έκδήλωση
τού άτόμου και δέν έχει σχέση με τή
στιχουργική και τήν άρμονία, όπως
γράφετε, πάντως όμολογούμε ειλικρινώς
ότι δέν μ'ας άρέσουν στίχοι σαν αυτούς,
από τ'ό ποίημά σας «Στ'όν Καθρέφτη»:

"ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΠΕΚΑΛΥΨΑ
ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ."

Τώρα αγαπώμεθα περισσότερο παρά
ποτέ. Ένα διάστημα ή άγάπη του είχε
κρυώσει. 'Εγνώριζα τ'ό γιατί. Αι εντί-
δες μου με έκαναν να φαίνομαι σαν γυ-
ναίκα 50 ετών. Σήμερα φαίνομαι όλιγώ-
τερον από 30. Δεν γνωρίζω τόν λόγον
άλλα τ'ό όφειλο στην Κρέμα Τοκαλόν,
τροφή διά τήν έπιδερμίδα. 'Από τήν έ-
πομένη τής πρώτης της χρήσεως έξε-
πλάγην πόσον εμφανίμην φρεσκή και νέα.
'Η Κρέμα Τοκαλόν, τροφή διά τήν έ-
πιδερμίδα, είναι τ'ό μόνον μέσον διά να
ξαναδώσετε εις τα κύτταρα της έπιδερ-
μίδος τήν ζωοδότητα της νεότητος.

Περιέχει «Biocel» άποτέλεσμα της θαυ-
μασίας έπιστημονικής ανακάλυψης τού
περιφημού Dr Stejskal τού Πανεπιστημίου
της Βιέννης, τ'ό όποιον τρέφει τήν έπι-
δερμίδα με έξωύλισμα προσεχόμενον από
τα κύτταρα έξών.

"Ο,τι έκανε αυτή ή γυναί-
κα μπορείτε και σεις να τ'ό
κάνετε.

Δοκιμάσατε και σεις ή ίδια τήν Κρέμα
Τοκαλόν, τροφή διά τήν έπιδερμίδα. Με-
ταχειρίσεσθε τήν Κρέμα Τοκαλόν (χρώ-
ματος ρόζ) τ'ό θράδυ προτού καταλιθή-
τε. Τ'ό πρωί μεταχειρίσεσθε τήν Κρέμα
Τοκαλόν, τροφή διά τήν έπιδερμίδα
(χρώματος λευκού). Είναι στυπτική, το-
νωτική και θρεπτική και άποτελεί τήν
καλλίτεραν βάση διά τ'ό μακιγιάζ.

'Αγέραςτος κι' άκούρατος!
άπ' τ'α παλιά τ'α χρόνια...
Πάνε! ζωγράφοι κι' ήρθανε...
Φτίνεσαι θ' άπομείνεις
ανάλλοιωτος μα κι' άφραστος!
μέ τ'ό πινέλλο αιώνια...
να γοργοβάφης πρότυπα
χιλιάδες! να τούς δίνης.

ή από τ'ό «Σ' αγαπώ σαν όνειρο».

Πίστεφέ με, σ' αγαπώ
όνειρό μου, πού δέν φτάνω!
Θείο, πλάνο!
σε λατρεύω...
μέρα νύχτα σε ζητώ
στην αύγούλα, στη δροσούλα
στα λουλούδια...
Πού; να σ' εύρω;

Π. Κλαδάκη ν. 'Η «Προφόντα
Νόξ» διορθώθηκε κι' εγκρίνεται. 'Η «Ζή-
λεια» όχι. 'Εσάλη «εις τ'ό πύρ τ'ό έξώ-
τερον», σύμφωνα με τή συμβουλή σας.

Γ. Καί πάλι τ'ό ίδιο έλάττωμα έχει
τ'ό πεζό σας «'Αληθινό γράμμα». Πολύ
κοινότυπο. Χλιοσιπωμένα πράγματα.
Στείλτε μας τ'ό διήγημά σας να τ'ό
δούμε.

Α. Κ. Σύνορα. 'Ανόμαλο αυτή τή
φορά τ'ό γράφημά σας. 'Άλλες φράσεις έ-
ξεζητημένες, άλλες άδόουτες. Γιατί;
Ξέρουμε ότι είσθε εις θέσιν να γράψετε
καλλίτερα.

ΜΙ—ΚΩ. Τ'ό πρώτο πεντάστιχο κα-
λό. Διορθώστε τόν 6ο και 7ο στίχο, πού
είναι άσυνάρτητοι και εσφαλμένοι μερι-
κώς και ξαναστείλτε το.

Μάρκον Κουβά ν. 'Εγεί δυο-
τρείς φράσεις καλές, μα τ'ό σύνολο δέν
είναι δημοσίευση. 'Η γλώσσα πού με-
ταχειρίζεσθε δέν είναι καθόλου στρωτή.
'Αλλού είναι δημοτική, άλλού καθαρεύ-
ουσα. 'Αποφεύγετε λ. γ. εκφράσεις σαν
κι' αυτές: «Τ'α αναβράζοντα κύματα, τ'α
εύπρεπή δώματα, μικρά προσκρούσεις»
κ.λ.π. πού θυμίζουν σχολική έκθεση. Μή
γράφετε από τις δύο πλευρές τού χαρ-
τιού.

Νίχον Κοσμίδη ν. 'Εγκρίνεται

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζουμε καλλιτεχνικούς, τελευ-
ταία μοντέλα με τās κάτω τιμές:

18 Καράτ. τ'ό ξεύγος δεχ. 850

14	»	»	»	700
12	»	»	»	650
10	»	»	»	600
8	»	»	»	500
6	»	»	»	425

'Αγοράζουμε διάφορα κοσμήματα. Τε-
λεία και ήγνυμένη έπισκευή ώρολογίων
διά 3 έτη. 'Εξαιρετική ειδικότητα δια έ-
πισκευάς ώρολογίων αμερικανικών Γόλ-
θαμ. 'Ελτζή, 'Ελινός, Ζενίθ, 'Ομέγα,
Λονζίν. 'Επίσης αφίγθησαν τ'α τελευ-
ταία μοντέλα δι' άνδρικά δακτυλίδια
Σμάλτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407

Παρά τήν 'Ομόνοϊαν και Πανεπιστη-
μίου 50 Τηλέφωνον 20-441

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 11ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΑΡΡΗ 11 άριθ. Τηλεφ. 28517
'Εκδόται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Διευθυντής: ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ
Φαδιέρου 12

'Αρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ
Νικαίας 17

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

'Ετησία έσωτερικού δρ. 250
'Εξάμηνος » » 125
'Ετησία έξωτερικού Λίραι 1.10
» 'Αμερικής Δολάρια 6
Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

'Υπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

(Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΣΙΔΗΣ
(Παλαστράτου 10 Σ) υός 'Υμηττού)

Τ'α άποστελλόμενα χειρόγραφα,
δημοσιευόμενα και μη, δέν έπι-
στρέφονται.

τ'ό «Λίγα δάχρυα, μιὰ χαρά» και θ'α δη-
μοσιευθ ή με τή σειρά του.

Γι' όργον Α. Μπουρίτσαν. Πο-
λύ κοινότυπο τ'ό «'Ερωτα γιατί;» Στείλ-
τε μας κάτι πιο πρωτότυπο, γιατί τ'ό
γράφημά σας είναι άρκετά συμπαθητικό.

Κώσταν Γ. Παϊζή ν. "Οχι, δημο-
σίευση τ'ό πεζό σας. Κρύβει κάποια συ-
γκίνηση ως θέμα, άλλα ως έκτέλεσις εί-
ναι μετριώτατο. Τ'ό γράφημά σας δέν έ-
στωσε άκόμη. Για τ'α καλά σας λόγια,
εύχαριστούμε.

Η. Ζ. 'Εγκρίνεται τ'ό «Μόνος» και θ'α
δημοσιευθ ή με τή σειρά του.

Χάρην Κλεομένη ν. Για να εί-
μαστε ειλικρινείς, τ'ό χαριτωμένο γράμ-
μα σας είναι άσυνκρίτως καλλίτερο από
τ'α... ποίημά σας, πού είναι πρωτόλειο
και με πολλά τεχνικά σφάλματα. 'Ιδως
στη όμα και στο μέτρο. Γι' αυτό θ'α
συμβουλεύαμε να μ'ας στέλνατε κανένα
πεζό, όπου ίσως να έχετε μεγαλύτερη
έπιτυχία. Και φυσικά άντι τ'ό άπνευ-
νοημένου διαβήματος προτιμούμε τ'ό κά-
πονηνοημένο διάβασμα, όπως γράφετε.

Θ. Καραούνη ν. Τ'ό σπασμένο σας
έλήφθη και έδόθη στ'όν άρμόδιο συντά-
κτη. Ευχαριστούμε.

'Αθανάσιον Δαμασκηνό ν.
'Η γλώσσα πού μεταχειρίζεσθε θ'α τείρι-
αζε σ' ένα περιοδικό της παλαιάς επο-
χής. Γιατί δέν γράφετε στην δημοτική,
τήν γλώσσα πού μιλούμε και γράφουμε
όλοι μας; Τ'ό ποίημα άπλοϊκό. Διαβάστε
σύγχρονους πεζογράφους και ποιητές.

Γι' όργον Τσιτισιμπίχον.
Αυτή τη φορά βιαστήκατε, φαίνεται, και
δέν δουλεύατε όσο έπρεπε τ'α στίχοι. Τ'ό
πρώτο είναι σπουδαίο γραμμένο και
χωρίς συνοχή. Τ'ό δεύτερο αρχίζει καλά
σχετικά, μα καταλήγει σε προχειρογρα-
φία.

ΤΡΕΙΣ ΑΥΓΕΣ Σ' ΕΝΑ ΝΗΣΙ

(Συνέχεια από την σελίδα 55)

«'Αγνή» του στενόχωρη, μικρή, άβολη... Πέρα μακριά, πίσω απ' τους κήπους με τις λεμονιές εκεί που πρόσβαλε ο πλάτανος και το καμπαναριό, πίσω από ένα περάθυρο γεμάτο βασιλικό κι' αγιόκλημα έβλεπε μιάν άλλη 'Αγνή. Τό κορίτσι με τα ξανθά μαλλιά και τα μεγάλα μαύρα μάτια...

«Αυγή! 16—4—38. 'Αναβολή! άναχωρήσεις. Τίποτε σπουδαίο...» Οι τελευταίες δυο λέξεις ήταν το πρώτο ψέμμα που γράφονταν στο ημερολόγιο του πλοίου. Βάλθηκαν πάνω στο χαρτί γρήγορα, σαν από συνήθεια, την ώρα που δυο ναύτες κατέβαζαν στη θάλασσα το μικρό άσπρο κανό που θάφευγε τον Ρένο στην ξηρά.

Δέν είχε βγή ακόμη ο ήλιος όταν έρχασε στον μικρό κόβο που έκλινε το λιμάνι απ' τ' άριστερα. Πίσω απ' τους βράχους ένα δάσος από έλμους άπλώνονταν πυκνό. Στάθηκε ακίνητος εκεί μπρός στο τείχος των δένδρων κι' ένψ' σ' α'τία του το τραγούδι των κυμάτων μπερδεύονταν άρμονικά, με την πρωινή συμφωνία των πουλιών, στη μνήμη του ξανάβρε το παραμύθι που μικρός, πολύ μικρός, τόσο άγαπούσε...

«...Στάθηκε ο ναυαγός μπρός στο δάσος κουρασμένος, και τα πουλιά με το τραγούδι τους τουδούσαν τη δύναμη και τη χαρά, κι' ο ήλιος τουδωσε την όμορφιά του... Πορρή κι' ανάλαφρη σαν τ' άγέρι ή καλή Νεράιδα βγήκε απ' τα δέντρα κι' ήρθε κοντά του...»

Τό παραμύθι τώρα ζωντάνευε μέσα απ' τη σκιά φωτισμένη απ' τις πρώτες άχτίνες του ήλιου μιά ξανθή νεράιδα μ' ένα μάσο άσπρα τριαντάφυλλα στο χέρι, έρχόταν προς το μέρος του. Τα μαύρα της μάτια τον κύταζαν και τα χείλη της του χαμογελούσαν άπαλά.

— Καλημέρα, κύριε Ρένο, είπε στεναχωρημένα γιατί ίσως ξεχνούσε το έρωτικό του.

— Καλημέρα, πρωινή όπτασία, άπάντησε εκείνος, μόνο που οι δυο τελευταίες λέξεις άκούστηκαν μόνο απ' τον έαυτό του...

Σώπασαν... Κείνη είχε σκύψει τα μάτια κι' έβλεπε τ' άπειρα μικρά λουλουδάκια που φύτρωναν στη γή... Κείνος κυττούσε προσεχτικά τη μορφή της και την παρέβαλε με τα ρόδα που βαστούσε στο χέρι...

— 'Αλήθεια πώς λένε το καράβι σας; Ρένο... κύριε Ρένο;

— Θάβελος πριν σου πω πώς λένε το καράβι μου να γίνουμε φίλοι 'Αγνή;

— Ναι, Ρένο, είπε σιγά και στο γλωμρό πρόσωπό της είχε ρίξει ή ντροπή το ρόζ πέπλο της.

— Είναι κι' αυτό άσπρο σαν και σένα, έχει κι' αυτό πανιά άγνά σαν τα τριαντάφυλλα σου.

Θάβηλε να προσέθεσε «τ' άγαπώ όσο άγαπώ και σένα, μα κρατήθηκε και ρώτησε μόνο:

— Τό βρήκες πώς το λένε;

Τόν κίτταξε ένοσηματικά:

— Παράξενο άλήθεια, Ρένο, να λένε το καράβι σου 'Αγνή...

... Έφανε ανάλαφρα όπως είχε βρή και το ήλιο παύγνια πούμινε στο Ρένο για να ξέση πώς δεν είχε άνευρητή ήτον ένα άσπρο τριαντάφυλλο παρμένο πάνω στα ήναά λουλούδια που χιλιάδες φύτρωναν μέσ' στο νησί...

κλειστό. Με τα πρώτα φώτα της αύγης εκείνος βρισκόταν στην στεριά στον μικρό κόβο με τις έλμους, προσμένοντας κάποια νεράιδα... Μα εκείνη δεν ήρθε. Μονάχα χάμο στο γρασίδι, ριγμένο ίσως από βροδύς ένα άσπρο τριαντάφυλλο τον καρτερούσε. 'Ασυνείδητα τώφερε στα χείλη του και μουρμούρισε: «'Αγνή μου, σ' άγαπώ...» Τρέμαξε... «Ωστε ήταν άλήθεια; Την άγαπούσε κι' ίσως τον άγαπούσε και κείνη... Για μι' στιγμή ή χαρά γέμισε την ψυχή του... μα ξάφνου τα μάτια του σκοτεινίσαν. Πέρα κεί, κάτω απ' τις πρώτες άχτίνες του ήλιου μιά άλλη 'Αγνή στεκόταν παραπνομένη κι' άφρόντιστη τρεις μέρες τώρα... 'Η θάλασσα κι' αυτή είχε σκοτεινιάσει, κι' απ' το Νοτιά ή μαυρίλα προηνούσε το άνοιξιάντιο μπουρίνι...

«Οχι δεν ήταν έλεος... 'Η ζωή του ήταν δοσμένη σε μιάν άλλη: Στη θάλασσα... Στις γαλήνιες φεγγαροβραδύες της και στα τρικυμιωμένα πρωινά της. Μπρός στην άπεραντιστή της γοητείας της το έχω πορτραίτο ένός παραθυριού έσθονε... χανόταν... Κείνος δεν ήμ μπορούσε να ξήσει στο νησί με την 'Αγνή... μα και δεν τολμούσε να σκεφτεί την 'Αγνή έξω απ' τα σιαδία και τους έλαιώνες του νησιού, σαν ένα απ' τα τόσα θαμμένα άντρείκελλα της ζωής. «Οχι, προτιμούσε και για κείνον και γι' αυτήν, περισσότερο μιάν δυστυχία που δε θάχε αίτία κανέναν απ' τους δυο τους, παρά μι' άμμουρημένη απ' τους δυο τους καταστροφή... Με τρεμάμενα χέρια έπιασε το τιμόνι του κανό του...»

...Σαν τρελλός, μέσ' στο μπουρίνι πούχε ξεσπάσει, γύριζε στο κατάστρωμα ώρα πολλή. 'Ανάμεσα στις άστραπές και τη βροχή, μακριά πέρα εκεί στο βάθος, το χωριό έμοιαζε με μι' αμυγδαλιά νεκρή που τη σκέπαζε το πέπλο της λήθης...

'Αλήθεια τί ήταν γι' αυτόν το νησί εκείνο; Χά... Χά... «'Ενα νησί χωρίς σημασία...». 'Ενα απ' τα λιμάνια της καριέρας του... Έσκυψε στην κουπαστή και κύτταξε τα τρικυμιωμένα νερά που χτυπούσαν τα πλευρά της 'Αγνης, ώ πόσο κακό τουκανε τ' όνομα αυτό... και ξαφνικά τα μάτια του θλόωσαν και στίς άπειρες σταγόνες της βροχής προστέθηκαν τα δάκρυά του... 'Η μπόρα περνούσε...

Με τις στεργές πορφύρες άνταύγειες του δειλινού, άνάμεσα στον τραχύ κρότο της άλυσίδας της άγκυρας που τραβίδιόταν, κάτω στο μηχανοστάσιο μι' άβραχνη τσακισμένη φωνή άντήχησε απ' το φωναγωγό. «Κράτη άριστερά... πρόσω δεξιά... πρόσω όλοταχώς...» κι' ή «'Αγνή» με μαζεμένα τα πανιά, γλαροπούλι γνή με τσακισμένες φτερούγες, βγήκε γρήγορα απ' τον όρμο κι' άνοήτηξε στο πέλαγος. Και σαν γύρισε ο Ρένος να δει πίσω του δεν διέκρινε παρά μι' ασειρά από φωτάνια που τρεμόβουναν στον ορίζοντα...

Μα πάνω απ' όλα αυτά εκεί στο μαύρο φόντο του ουρανού άνάμεσα σ' ένα τομύρινα άστέρια μι' άβραχνη μορφή τον κυττούσε δακρυμένη... Γύρισε διασπικώς κι' ή ματιά του έπεσε στο χάρτη, κύτταξε το νησί που άφηνε πίσω του κι' ύστερα το μάτι του πλανήθηκε στίς

Βίκτωρ Μάκ Λαγκλέν

(Συνέχεια από τη σελίδα 17)

και ένας άλλος διευθυντής τον ξαναανακάλυψε και του άνέθεσε να παίξει τον ρόλο του κακόσχημου στρατιώτη, σε ένα άντιπολεμικό φίλμ. 'Η ταινία είχε τεράστια έπιτυχία, και μαζί μ' αυτήν κι' ο Λαγκλέν, που χάρις στο στραπατσarisμένο μούτρο του, στην άθλητική του εμφάνιση και στο έντελώς φυσικό του παίξιμο, ήταν ο ιδανικός τύπος του πολυβασανισμένου άσχημάνθρωπου που είχε μέσα του λιονταρίσια καρδιά.

'Από τότε ο Βίκτωρ Μάκ Λαγκλέν έγινε περιζήτητος για τους στρατιωτικούς ρόλους και είχε πολλές φορές την εύκαιρία να λάβη μέρος σε εικονικές μάχες.

Μά ή πολεμική του δίψα είναι άχόρταγη. Γι' αυτό ίδρυσε στο Χόλλυγουντ ένα παραδέξο στρατιωτικό σωμα του όποιου είναι φυσικά άρχηγός.

'Η «έλαφρά ταξιαρχία του Λαγκλέν» περιλαμβάνει 300 άνδρες κα-ά σχολείται για την ώρα να δίνει ύπαιθρια κοντσέρτα με την μπάντα της.

«Όταν όμως ρωτάνε τον Βίκτωρ που έχει πληρώσει για την ώρα 75.000 δολάρια για την διασκόδαση αυτή, τί σκοπό έχει ή ταξιαρχία του, άπαντάει γεμάτος κέφι:

—Θά υπερασπίσουμε την 'Αμερικη έναντιον του κομμουνισμού, της 'Ιαπωνίας, της Κίνας ή όποιουδήποτε άλλου έχθρου!

άχτες της Μεσογείου... Κι' όμως τίποτε πιά δεν τον ένδιέφερε. Ούτε το ταξίδι του στο Γιβραλτάρ, ούτε οι έπικίνδυνες 'Ισπανικές θάλασσες... Στά σκοτισμένα του μάτια το μικρό νησί της 'Ελληνικής θάλασσας μεγάλωνε, μεγάλωνε και σκέπαζε δολιχόληρο τον χάρτη, δολιχόληρους τους άκeanούς, ακόμη κι' αυτό το ημερολόγιο που βρισκόταν κλειστό πλάι... Και κεί πάνω απ' όλα αυτά δυο μαύρα μάτια του γελοούσαν...

«Εί!... δεν άντεχε πιά. Μέσ' στο φωναγωγό ή φωνή του σαν λευτερωμένη από κάποιο βάρος καθαρή ξανακούστηκε. «Κράτε... έτοιμος έπιστροφή...» άλάβατε βάρδιαν», και κουρασμένος άγκαλιάζοντας τον χάρτη έσκυψε το κεφάλι. 'Η 'Αγνή τραβούσε μέσ' στη νύχτα για το στεγνό της λιμάνι...

«Όταν μέσ' την πρώτη φωτεινή γραμμή του ορίζοντα ο κύρ Νικόλας ο Κουτοδός άγνάντευε το λευκό γιότ με τα πανιά δλάνοιχτα να ξαναγυρίζη, μουρμούρισε, «Ο 'Εγγλέζος ξαναγυρίζει. Κάτι θ' άφισε εδώ πέρα...» Και δεν είχε άδικο. Ο Ρένος Βαλτάς φεύγοντας είχε αφήσει πάνω σ' ένα παραθύρο γεμάτο βασιλικό και πλαισιωμένο απ' τ' αγιόκλημα, την καρδιά του...

(Θεσσαλονίκη)

ΓΕΩΡΓ. ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Παθόντα Β. Γ. Λυπούμαι πάρα πολύ αλλά με την τακτική που ακολουθείτε μοιραίως θά μείνετε άναπνους έφ' όρου ζωής γιατί έχει παρατηρηθεί ότι όσοι έχουν τις ιδέες που έχετε σεις παθαίνουν τις μεγαλύτερες συμφορές. Τί περιμένετε, λοιπόν, από τον γιατρό άφού σώνει και καλά μόνος σας θέλετε να θεωρήτε τον έαυτό σας άρρωστο. Μήπως είναι δυνατόν ό γιατρός να βοηθήσει σε τίποτε! Άλλο έντός από του να σας πει ότι δεν έχετε τίποτε είσθε καλά κι' από σας έξαρτάται να είσθε καλά ή να μείνετε έπ' άπειρον όπως είσθε τώρα; Μοναχά αν αλλάξετε τακτική, έπιμείνετε, συνεχίζοντας έστω την θεραπείαν τότε μόνον θά κατορθώσετε να άπλλαγίτε, άλλως μοιραίως θά άποκτήσετε καμμία νευρασθένειαν ή όποια μπορεί να σας οδηγηση στην αυτοκτονία.

Μιάν δυστυχισμένην μητέρα, Χανιά. Δυστυχώς όπως γράφετε ή άρρώστεια του παιδιού είναι έκείνη που διέγινε ό γιατρός καιγιά την όποια σας έδωσε τα φάρμακα δηλαδή τις σκόνες και το ύγρό. 'Ατυχώς δε, όσο

σκληρό κι' αν είναι να πη κανείς την άλήθεια στην προκειμένη περίπτωση πρέπει να την πη. Θεραπεία δεν υπάρχει τα φάρμακα θά τα παίρνη και πρό πάντων τα σκονάνια γιατί έχουν ως σκοπόν να προλαμβάνουν και να άραιώνουν όσο μπορούν τās προσβολές αυτών. Μην άμειντε να του δίδετε τα σκονάνια κάθε μέρα διότι είναι άτυχώς ο μόνος τρόπος θεραπείας, αν βέβαια αυτό λέγεται θεραπεία. Άλλο δεν έχω να προσθέσω δυστυχώς!

Μίμην Χρήστον, Τσοτούλιον. 'Αφού ή εξέταση του έκκριματος βγήκε θετική μι' και μόνον συμβουλή έχω να σας δώσω: Τώρα που είναι άκόμη καιρός σποντίστε να θεραπευθήτε στα άργότερα ίσως είναι πολύ άργά. Προσέξτε καλά γιατί πολλά δεινά σας περιμένουν αν αφήσετε την κατάσταση στο έλεος του Θεού. Θά κάμπετε πραγματικό έγκλημα κατά του έαυτού σας αν δεν προσέξετε τώρα.

'Ελαίαν. Την άπάντησιν θά την διαβάσετε στην στήλη της Δόξης στο έπόμενον φύλλο. Είναι δουλειά του Δερματολόγου ιατρού.

'Ανάξιον. Όλα τα ψευδώνυμα ήτο δυνατόν να τα φαντασθώ άλλα το δικό σας όχι. 'Αφήσατε να έννοηθ ή ότι

μόνον αυτό ταιριάζει με την κατάσταση σας, ένφ για όλα αυτά φταίει ή άρρωστί σας φαντασία. Παρασυρθήκατε στον κατήφορο χωρίς καθόλου να ύπάρχη κανένας άπολύτως λόγος μόνον ή φαντασία σας είναι αίτία όλης αυτής της ιστορίας και πολύ φοβούμαι ότι και αϊ συμβουλαί μου δεν θάχουν κανένα άποτέλεσμα. Αυτό τουλάχιστον διαφαίνεται από όσα γράφετε. 'Αν λοιπόν έξακολουθήτε να χεγε το ίδιο μυαλό τότε καλόν είναι να μην ύποστήτε την θεραπείαν γιατί θά πη όλος διόλου χαμένη. Τότε μόνον θά φέρη άποτέλεσμα ή θεραπεία αν αλλάξετε γνώμη και πείτε ότι: α υ τ ο π ο υ θ έ λ ω θ α γ ί ν η. Τότε έχει καιρός άλλως άνθρακες ό θησαυρός. Σκεφτήτε όμως ότι άργότερα θά μετανιώσετε πολύ περισσότερο ένφ τώρα ύπάρχη καιρός ό οργανισμός σας λειτουργεί καλά δεν έχει τη βλάβη που νομίζετε. Φτίζει ή φαντασία σας. 'Η θεραπεία που θά ακολουθήσετε είναι ή εξέξ: θά πάρετε 5-7 το φαρμακείο ένέσεις testoviron Schering των 5 mg και των 10 mg και θά τις κάμπετε σύμφωνα με την οδηγίαν των. 'Επίσης θά κάμπετε 20 ένέσεις Στρουκτίνης 2 χιλ. και 20 'Υοχημίνης των 10 χιλ. Αυτές θά γίνωνται ταυτοχρόνως με μι' άδεκονία. Πρό τ ου τέλους κάμνετε δοκιμή.

Κούλαν. 'Ηράκλειον. Με μπερδέψατε τόσο πολύ με τις διαγνώσεις που μου γράψατε ώστε να διερωτώμαι μήπως σκοπός της έπιστολής σας δεν ήτο άλλος από του να λύσω έγώ τον γόρδιον δεσμόν. Γράφετε ότι ή τάσις προς έμετον επιδεινώνεται όταν είσθε στενογαστημένη και πράγματι είσθε τέτοια. Τότε γιατί όλα αυτά δεν τα λέτε στο γιατρό σας για να σας δώσει κανένα καταπραύντικό και να σας περάση αυτή ή κατάσταση;

Τέλος ές αφήσωμε τώρα αυτά και φροντίστε ν' ακολουθήσετε την εξέξ και κτική άφού όπως και μόνη σας όμολογήτε είσθε νευρική.

Θά σας έλήση πολύ ή Βελεριάνη ή όποια είναι το πλέον άγνόν και ήπιον φάρμακο θά πάρετε από το φαρμακείο 30 γραμ. και θά παίρνετε 40 σταγόνες την ήμέρα 20 το πρωί και ... βράδυ. 'Όταν δε δήτε ότι σας πιάση και πάλιν αυτό τότε πάστε από το φαρμακείον Eau chloroformée 300 gr. άπ' αυτήν παίρνετε δυο κουταλιές σούπας την ήμέραν. 'Ασφαλώς δε τα φαινόμενα θά ύποχωρήσουν όλα, αν ακολουθήσετε αυτή την τακτική. Πάντως μου ξαναγράφετε.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

'Ιατρός Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς έν Παρισίοις

'Εξέτασις δι' ακτίνων Ραϊντγκεν ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και

ΠΗΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

ΣΙΝΔΟΝΙΑ δρχ. 75, ήμιλινά άζούρ δρχ. 125, χρωματιστά δρχ. 135, κουβέρτες πικέ δρχ. 130, σερίβς αψητού δρχ. 285, μπουρνούζια, προσόψια παντός είδους. Γραφείον Θησέως 20 Ιον πάτωμα.

ΑΡΟΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΔΡΟΣΕΡΟ ΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αυτά τα άποτέλεσματα έχετε στο στόμα σας μετά την χρήσιν της ΚΟΛΥΝΟΣ. Ο ένεργητικός, άναχωρόντος άφρός της διεισδύει είς κάθε κοιλότητα και σχισμήν και άνανεώνει συντόμως τα κτρινωμένα δόντια, καταστρέφει και άποβάλλει τα έπικίνδυνα μικρόβια, την αίτιαν της καταστροφής των. Δοκιμάσατε την ΚΟΛΥΝΟΣ και παρατηρήσατε πόσο δροσερό και καθαρό θά είναι κατόπιν το στόμα σας.

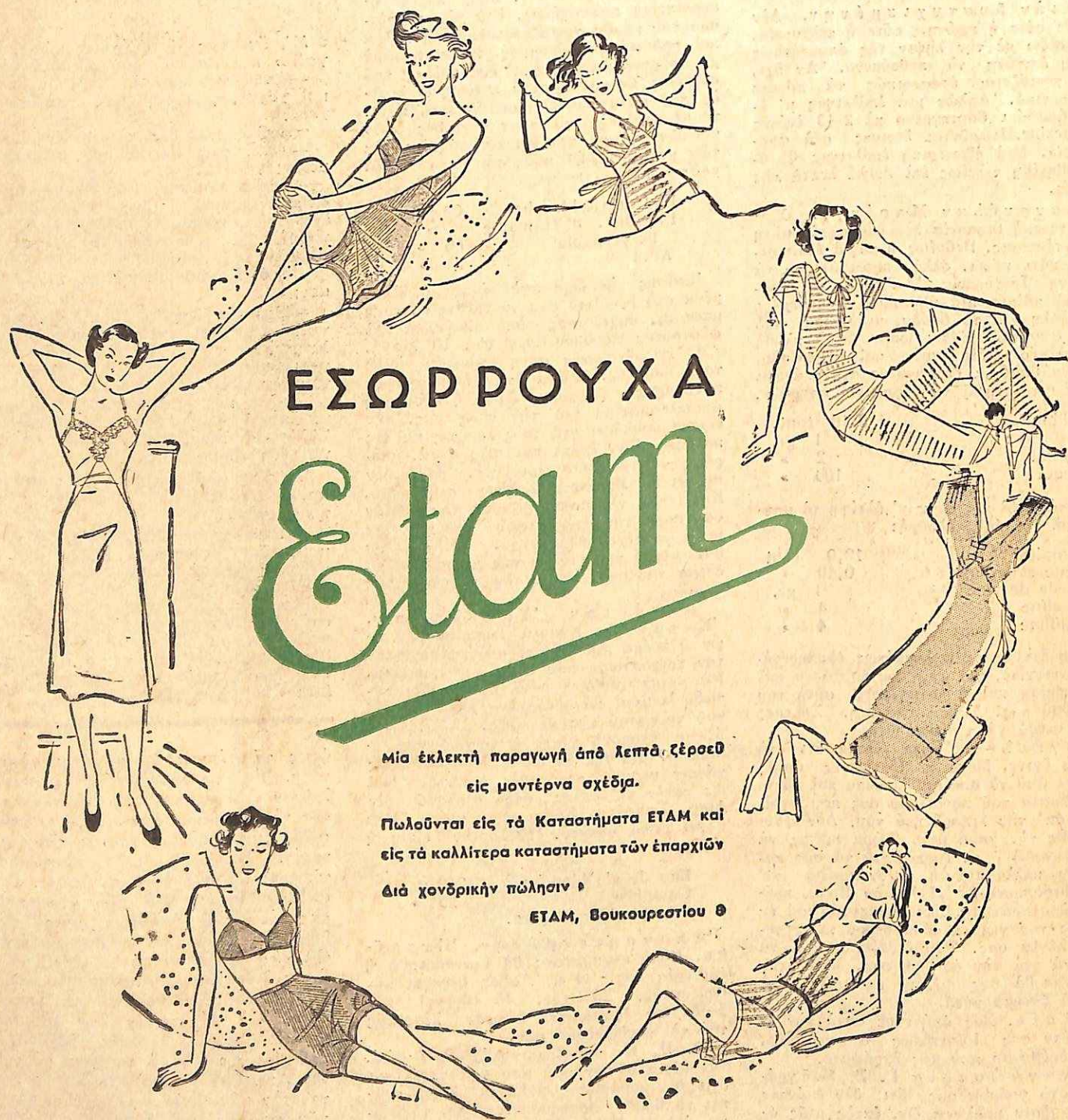

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ «ΚΟΛΥΝΟΣ».

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ & Ε. ΑΘΗΝΑΙ

Τό τρίτο πρωί το ημερολόγιο έμεινε

ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ

Ο καθαρός αέρας, ή ταχύτης, ή έναλλαγή ωραίων τοπείων, κι ένας χαριτωμένος σύντροφος είναι αι απολαύσεις της γυναικός. Μά ή πιο μεγάλη της χαρά είναι τὸ νά αισθάνεται πῶς τὴν θαυμάζουν ὅλοι.

Αποδώσατε λοιπὸν ἓνα μέρος τῆς εὐγνωμοσύνης σας καὶ εἰς τὴν πούδρα σας. Πού είναι ή φημισμένη πούδρα COTY. Αὐτή δίδει σὸ προσωπό σας τὴ νεανικὴ δροσιὰ χωρὶς νά φρίνεσθε κἂν πουδραρισμένη.

Στρώνει ἐπάνω εἰς τὸ δέρμα ὅπως καμμιὰ ἄλλη, καὶ ἀντὶ χει καὶ δὲν κάνει τόπους, τόπους καὶ εἰς τοῦ ἰσχυροτέρου ἀκόμη ἀνέμου τὴν ὁρμή.

ΠΟΥΔΡΑ COTY

Εἰς 10 φημισμένους χωματισμούς καὶ 3 νεούς σκούρ. ρς. PÊCHE-NOISETTE. GITANE